JOYCE MYRUS

Duo

O uluitoare încununare a epopeilor de dragoste din fierbintele sud american. Un drum pe care au trecut ***'Pe aripile vîntului'*** *şi* ***'Scarlett'*** *... Un roman care a făcut milioane de inimi să bată mai repede.*

Dragoste şi glorie

Joyce Myrus

Dragoste și glorie

Traducere: Irina Mureșan

Editura Decoda
1994

ISBN 973-96235-4-9

c 1994 Copyright by Joyce Myrus
Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii Decoda

Acea prima dată cînd o văzuse pe Susannah îi dădea motive să spere că norocul și viața lui începeau să se schimbe. Renunțase să mai spere că va întîlni dragostea adevărată, pe care o găsesc doar cei norocoși, și aceștia, doar o dată în viață. Totuși, prima oară cînd el și vestala Susannah, cum îi spunea el, fuseseră singuri, se petrecuse ceva unic, nu doar pentru ea, ci și pentru el.

Terry s-a trezit privind-o în ochi pe minunata făptură, strălucind de bucuria de a o avea în față în carne și oase. Imediat și-a imaginat senzația mîinilor ei fine pe pielea lui și-și dori cu pasiune această femeie roșcată, cum nu mai dorise de mult timp, nici o alta.

Începu să o dezbrace, gura lui atingînd pielea mătăsoasă a fetei. I-a sărutat pe rînd mîinile, sprîncenele, apoi gîtul, cînd ea a venit în brațele lui și și-a lăsat capul pe spate. Părul, desprins din agrafe, aproape atingea podeaua. Îndemînatic și nerăbdător, el îi dezveli sînii, care se rotunjeau sub cămașa și corsetul dezlegat; îi sărută, oprindu-se asupra sfîrcurilor, făcînd-o să simtă o plăcere care-i tăia respirația.

Exact în clipa aceea bărbatul și-a dat seama că trebuie să se desprindă, altfel riscă să amestece nechibzuit datoria cu fericirea. Dar, simți degetele fetei, deja îndemînatice, atingîndu-i mijlocul.

Capitolul 1

Susannah Butler a fost sigură că îşi are viaţa în propriile ei mîini pînă în momentul în care au avut loc două evenimente spectaculoase. Şi atunci s-a dezlănţuit întreg iadul.

Primul — în aprilie 1861, Carolina de Sud, statul natal al lui Susannah, s-a desprins de Uniune, moment istoric ce a dus la dizolvarea Uniunii şi la izbucnirea Războiului Civil. Al doilea s-a petrecut cîteva zile mai tîrziu, cînd Susannah l-a întîlnit pe magnificul Terence Terhune Armstrong, irezistibil cuceritor şi "agent provocator", spionul care o va costa inima şi, foarte probabil, nu peste mult timp, chiar libertatea.

În septembrie, Susannah, ea însăşi acuzată de spionaj, era deja de cîteva săptămîni reţinută în Washington, cu domiciliu forţat. Autorităţile, îngrijorate de scurgerea continuă de informaţii confidenţiale către Sud, au transferat-o în clădirea vechiului Capitoliu. Aici urma să fie interogată de asprul Napoleon Baker. Şi conform obiceiului ei de-o viaţă, îşi petrecea timpul

scriind, încredinţînd hîrtiei gîndurile şi sentimentele cele mai intime.

Acest loc infernal, cîndva sediul guvernului tinerei noastre republici, a devenit apoi pensiunea în care cel mai mare om politic al Carolinei, John Calhonn, a trăit si a murit. Spiritul său, încă prezent aici, îmi insuflă curaj şi hotărîre, chiar şi acum, cînd această clădire veche a fost transformată într-o închisoare militară infestată — din cîte am auzit — cu informatori, ploşniţe şi curajoşi secesionişti. Faţada de cărămidă roşie e decoloraţă şi ştirbită, iar ferestrele sînt bătute în scînduri. În interiorul ei clocoteşte sîngele sudist, scria Susannah, zîmbind în sinea ei şi zgribulindu-se în mantie.

Se părea că i se dusese vestea, căci, ajungînd în închisoare, a fost întîmpinată de uralele nevăzuţilor prizonieri şi de deferenţa ceremonioasă a superintendentului Wood. Susannah era sigură că acesta avea totuşi ceva de gentleman, în ciuda faptului că era yankeu.

— Sper, d-le superintendent, că, după interogatoriu, voi fi dusă în aripa de vest a clădirii, lîngă ofiţerii rebeli. Am auzit de acest Baker, comisar al Departamentului de Stat. Mi s-a spus că este un laş şi un ticălos care nu se dă înlături de la a folosi cele mai josnice procedee pentru a stoarce informaţii de la prizonierii ţinuţi izolaţi în închisoarea Carroll din anexa vechiului Capitoliu.

— E un om taciturn, cu o privire rea, d-ră Butler, care nu-mi spune prea multe. Însă, puteţi fi sigură că sînt conştient de onoarea de a vă avea în custodie. Voi face tot posibilul... tot ce-mi este permis... să vă fac şederea aici rezonabilă.

— Vă mulţumesc, d-le.

Susannah înclină capul, gest umil, complet dezminţit însă de expresia sa impertinentă şi de plete-

le roşii-arămii, care erau, în ochii superintendentului şi ai ofiţerilor care zăboveau pe acolo, un adevărat simbol al răzvrătirii şi al sfidării. Apoi, ignorîndu-i pe toţi, Susannah se întoarse la mîzgăliturile sale, cum îşi numea jurnalul.

Scriu cu speranţa că cei care mai tîrziu vor studia acest document vor citi printre rînduri, dîndu-mi astfel posibilitatea să fac ceva pentru ţara mea. Dar dacă nu? Cel puţin această relatare a unui comportament imprudent ar putea scuti alte tinere de la a culege roadele amare ale unei pasiuni oarbe, confundate cu dragostea adevărată.

Însă am o scuză. Trebuie să înţelegeţi că, la cei douăzeci şi şase de ani ai mei, nu în totalitate nefericiţi, îmi acceptasem deja statutul de celibatară mulţumită. Fără soţ sau copii care să-mi ocupe timpul, mi-am dedicat parte din energie plantaţiei noastre din Low Country, ceea ce i-a făcut plăcere tatălui meu. Ca să îmi fac şi plăcerea mea, m-am aplecat asupra cărţilor şi asupra mişcării sufragetelor, îndeletnicire nu foarte obişnuită pentru o tînără sudistă de familie bună. În plus, eram şi profesoară, însă trebuia să ţin secretă această ocupaţie faţă de restul lumii, căci tatăl meu nu mi-ar fi permis s-o fac, dacă ar fi ştiut. Mai mult decît atît, a-i învăţa pe sclavi — sau chiar pe negrii liberi — să scrie şi să citească, exact ceea ce făceam eu, era împotriva legii. Deci, iată-mă gata să mă transform într-o adevărată fată bătrînă — perspectivă nu tocmai nepiăcută în ochii mei, dar, în acelaşi timp, şi gata de a fi închisă, ceea ce ar fi fost deosebit de dezagreabil, după cum am aflat acum. Însă, exact în acel moment am primit o cerere în căsătorie, din partea unui vechi prieten al tatălui meu, Will Chauvenet. Cînd am spus "da", după ce îi refuzasem pe alţi treisprezece înaintea lui, cred că Will a fost cel puţin la fel de surprins ca şi mine. Am acceptat, de fapt, deoa-

rece ştiam că Will, care avea aceleaşi înclinaţii livreşti ca şi mine, îmi va tolera ideile politice şi îmi va păstra secretele. Îl ştiam pe Will dintotdeauna şi îmi era cu adevărat drag. Căsătoria noastră n-ar fi fost o simplă formalitate, ci, mai degrabă, unirea a două spirite înrudite. Apoi a izbucnit Războiul de Secesiune şi a apărut locotenentul Armstrong, tipul perfect de luptător.

Aici Susannah se opri din scris şi se cufundă în amintiri.

Terry Armstrong era întruchiparea bărbatului viril: înalt, cu picioare lungi, cu taiia zveltă şi cu şolduri înguste. Mustaţa şi părul ce-i cădea pe umeri erau de un castaniu întunecat. Era o apariţie atît de izbitoare, încît s-a temut că el ar putea fi cel pe care-l aşteptase şi pe care renunţase să-l mai caute. Se temea pentru că nu voia să-şi spulbere proiectele sale rezonabile, îndrăgostindu-se iremediabil. Atunci cînd l-a văzut, nu mai spera că se va întîmpla asta vreodată. Nu mai dorea tulburările dragostei şi mai ales dragostea pentru un yankeu afurisit — căci asta credea Susannah că e Terry, în acea zi de aprilie 1861, cînd s-au cunoscut. Şase luni mai tîrziu, în timp ce aştepta în închisoarea din vechiul Capitoliu, i se părea că a trecut o viaţă de om de la întîlnirea cu Terry. Şi, totuşi, încă nu ştia dacă prima sa impresie despre Terry era greşită sau nu. Încă nu era sigură care-i erau convingerile — secesioniste, cum afirmase, sau unioniste.

Singurul lucru pe care-l ştiu cu adevărat este că sînt într-o groaznică dilemă. M-am îndrăgostit ca o proastă imediat ce am văzut acei ochi întunecaţi.

Trebuie să fi fost nebună sau beată, dar nu de liqueur, ci de febra războiului, la fel ca întregul stat. Toţi eram atît de uşuraţi că începuse, în sfîrşit, războiul. Eram "intoxicaţi" de fericire — da, fericire — că intraserăm în război, Dumnezeu să ne ierte pe toţi.

Susannah, cu stiloul oprit deasupra paginii şi cu o expresie visătoare, îşi amintea cum, în miezul febrei şi

agitaţiei acestui eveniment cu adevărat epocal dar, în acelaşi timp, ameţitor şi trist, a apărut el. Şi-l amintea sprijinit de o salcie, calm, pufăind dintr-o pipă, detaşat şi cumva singuratic în mulţime. Privindu-l, a presupus că este unul dintre puţinii instructori de la Academia Navală pe care nu-i cunoscuse.

Era o dimineaţă senină de aprilie, a douăzeci şi una zi a lunii, în 1861, marţi. Zi pe care n-avea s-o uite cît va trăi.

Şcoala navală din Annapolis, Maryland — stat al Uniunii cu pasiuni politice amestecate — a fost mutată, pe durata armistiţiului, în nord, în teritoriul pre-unionist. Sudiştii erau siguri că aceasta nu va dura mult. Erau convinşi că după o bătălie sau două în Virginia sau Kentucky, Confederaţia va învinge Armata Federală, care nu-i altceva decît o gloată, îşi spuneau între ei, şi credeau pînă în adîncul sufletului că sudiştii nu vor ceda în vecii vecilor.

E de mirare că după o jumătate de an lucrurile stau altfel decît prezisesem? Ei bine, nu uitaţi că războiul nu s-a terminat încă. În nici un caz! scrise Susannah.

În ziua asupra căreia se opriseră gîndurile ei, *Constituţia*, marea fregată a războiului din 1812, poreclită *Bătrîna cu coaste de fier*, aştepta să-i ducă pe aspiranţii yankei în Newport. Steagul cu stele şi dungi de pe catarg flutura în bătaia brizei de aprilie. Chiar cu mai toate pînzele strînse, vasul se zbătea în *Chesopeake Bay* ca o lebădă priponită ce caută să scape de norii goniţi de vînt. Pe mai, orchestra militară intona muzică războinică, în timp ce cadeţii şi instructorii lor, jumătate din ei cu ochii în lacrimi, mărşăluiau împreună, purtînd aceleaşi uniforme, sub acelaşi steag, pentru ultima oară, înainte de a se despărţi ca să îmbarce grîul confederat. Era groaznic pentru Susannah să se gîndească la următoarea dată cînd aceşti băieţi curajoşi se vor întîlni şi, deşi toţi buni prieteni, vor încerca să se omoare unii pe alţii. Ea

însăşi era gata să plîngă văzîndu-l pe tatăl său, Stephen Butler, sobru în uniforma de paradă de comandor, cum strîngea mîna fiecărui cadet care trecea pe lîngă el, chiar şi pe cea a fiului său.

Fratele mai mic al lui Susannah, Simeon, odorul şi mîndria familiei, era unul dintre cei douăzeci de aspiranţi sudişti, care se retrăgeau din Academie. Comandorul fusese unul din fondatorii Şcolii Navale din Fort Severn, Annapolis, cu cincisprezece ani mai înainte, aşa că era un moment greu pentru familia Butler, mai ales pentru Simeon.

"Era un tînăr inocent cu chip frumos, arămiu, plin de viaţă!" exclamă Susannah cu voce tare, făcîndu-şi gardienii să tresară, cufundîndu-se apoi iar în amintiri... Şi el, ca şi ceilalţi aspiranţi, în ciuda eleganţei afişate, părea în ochii lui Susannah înduioşător de galant, vulnerabil şi tînăr.

"Fratele meu, Simeon! Acum, imediat ce-i rostesc numele, mi se strînge inima şi mi se pune un nod în gît. Dar să nu anticip."

În acea zi, în mijlocul agitaţiei, exista un singur punct nemişcat — silueta bărbătească a unui ofiţer de marină, care atrăsese privirile lui Susannah. El s-a întors spre ea de parcă i-ar fi simţit privirea iscoditoare şi, brusc, a început să se apropie, mergînd încet, astfel încît ţinta lui nu era clară pentru nimeni altcineva decît pentru Susannah. Ea ştia, în pofida muzicii, lacrimilor şi comenzilor, în acel haos de bărbaţi mărşăluind cu steaguri, de cai care tropăiau şi sforăiau, că şi el o văzuse.

Locotenentul se mişca încet, dar hotărît prin mulţimea de femei. Încă de atunci, Susannah era roasă de gelozie, văzîndu-l cum salută cordial pe soţiile ofiţerilor de marină şi pe fiicele lor. Toate erau îmbrăcate în cele mai bune rochii, rotindu-şi umbreluţele, îmbătate de emoţia abia umbrită de vagi prevestiri ale dezas-

trelor ce aveau să fie provocate de război.

Şi politicienii veniseră în număr mare, în special republicani yankei de-ai lui Lincoln, roind şi zumzăind ca muştele.

Unii purtau redingote negre şi cilindre care-i plăceau bătrînului Abe, iar ea a observat că locoten-entul ei. cum îi spunea deja în gînd, deşi încă nu-i ştia numele, s-a oprit să vorbească cu senatorul Summer, abolitionist din Massachusetts, înainte de a-şi continua drumul spre ea prin mulţimea de ofiţeri.

În contrast cu civilii, militarii erau strălucitori ca nişte fluturi; cu vestoane aurite, împodobiţi cu panglici şi medalii de aur şi argint, cu săbii lucitoare şi cu eşarfe brodate în talie.

Nu însă şi Terry. Drept şi totuşi suplu şi relaxat, ei purta pinteni de aur la uniforma bleumarin, decorată doar cu nasturi de alamă. Era proaspăt bărbierit şi, de sub pălăria cu boruri largi, fără nici un însemn militar, părul îi cădea pînă la umeri. Avea un profil puternic, dur şi era deosebit de arătos, în special cînd zîmbea, şi o făcea adesea, de fiecare dată cînd se oprea să vorbească cu cineva. Susannah era tot mai nerăbdătoare să audă vocea acestui personaj.

Ştia, înainte ca ei să articuleze primul cuvînt, că, dacă nu-şi va păstra firea, va fi pierdută. Totuşi nu voia să-i refuze acestui om nimic din ce-ar fi putut pretinde! Îşi dădea seama că ar fi fost aproape imposibil să-i reziste, oricît ar fi încercat. Încerca. Dar prea mult îşi dorise din toată inima dragostea. Ca multe alte fete sudiste şi majoritatea celor nordiste, fusese crescută în credinţa că o femeie se hrăneşte cu dragoste, că dragostea e viaţa sa. Aşa că a aşteptat mereu acea vrajă ciudată care te cuprinde o dată în viaţă şi cu cît o aştepta mai mult, cu atît se îndoia că i se va întîmpla vreodată. Refuzase deja pe cîţiva din cei mai galanţi bărbaţi din Carolina, găsindu-le fie-

căruia neajunsuri, pînă cînd s-a convins că va judeca întotdeauna cu mintea şi nu cu inima. Aşa că, încercînd să judece raţional un om admirabil, a acceptat cererea lui Will. Apoi, a apărut Terry şi Susannah s-a îndrăgostit *orbeşte, cu toată fiinţa ei.*

— Pot să te vizitez? a întrebat locotenentul, ajungînd în sfîrşit lîngă ea.

Vocea sa era caldă şi catifelată, iar accentul era al unui gentleman yankeu, dè familie bună. Susannah era terminată.

— D-le, în condiţii normale, nici nu m-aş obosi să răspund unui necunoscut, dar în situaţia de faţă mă simt obligată să nu refuz pe unul care în curînd va fi pe cîmpul de bătălie. Nu pleci în nord cu elevii dumitale, locotenente? l-a întrebat, mimînd indiferenţa, deşi era plăcut surprinsă de cererea sa şi întristată că-l va pierde imediat.

— Domnişoară, nu le sînt profesor şi, doar yankeii se îndreaptă spre nord acum. Eu nu sînt yankeu. Sînt din Galviston şi sînt aici pentru a-l ajuta pe comandorul Butler să construiască o flotă a stelelor confederate.

— În acest caz, poate îţi voi permite să mă vizitezi, spuse ea calmă, deşi simţea o mare bucurie.

— Cînd şi unde aveţi zi de vizită?

— Acasă, în Chastertone.

— Ah, Chastertone. Leagănul Confederaţiei. Acum cînd ştiu că vei fi în acel oraş rebel, îl voi ruga pe bătrînul Butler să mă transfere acolo.

Susannah se gîndi la cum a reuşit el să se transfere şi la bîrfele care spuneau că Terry Armstrong a profitat de ea şi i-a zdrobit inima. Era un sîmbure de adevăr aici, dar chiar şi aşa era nedrept să se spună asta. Aşteptase, o ştia bine, la fel de nerăbdătoare ca şi el, primul sărut şi ceea ce a urmat. Însă nu mai era copil, era o femeie matură. Avea nevoie de un bărbat, acest bărbat, admitea asta. În plus, nici nu depinsese

de ea, cu adevărat. Orice ar fi fost — zei, soartă sau furii, care să decidă asupra dragostei şi dorinţelor, ei hotărîseră, fără putinţă de tăgadă, asupra lor — Susanah Butler şi Terry Armstrong.

— Şi crezi că "bătrînul" Butler te va muta unde vei dori, domnule locotenent... ăăă..., l-a întrebat fermecător în acea primă zi privindu-l în ochii săi cenuşii, frumoşi, străbătuţi de o undă de tristeţe.

— Numele meu este, domnişoară, Terrence Terhune Armstrong, dar prietenii îmi spun Terry. Deci Terry, la dispoziţia dumneavoastră, zîmbi el, scoţîndu-şi pălăria şi, brusc, Susannah redeveni fetiţa de şaisprezece ani, cu ochi întrebători, gătită şi nerăbdătoare să danseze primul său *cotillon*, cu capul plin de pene şi toane.

Tot atunci, Susannah şi-i închipuia pe zeii mitici stînd în jurul mesei, sorbind vin din cupe de aur şi tratînd destinele omeneşti cu aceeaşi uşurinţă cu care muritorii tratează un joc de whist. "Să-i împerechem pe ăştia doi şi să vedem ce se întîmplă" şi-l imagina pe unul din zeii greci spunîndu-le celorlalţi, în timp ce schiţe erau trecute din mînă în mînă. Unii îndrăgostiţi uniţi de providenţă erau predestinaţi să se întîlnească la 14, 16 sau 20 de ani, presupunea Susannah, în timp ce alţii nu se găseau decît tîrziu, cînd speranţa lor de dragoste erau deja spulberată. La vîrsta sa, Susannah se considera deja fată bătrînă. Terry era văduv şi tată a două fetiţe, de cinci şi treisprezece ani. El gîndea că pierduse deja dragostea vieţii sale, iar ea renunţase s-o mai caute pe a ei.

— Sîntem apropiaţi, eu şi comandorul, îi spuse Terry. Sînt aproape ca un fiu pentru el. Ştii, m-a invitat chiar să locuiesc în casa lui, în timpul şederii mele aici. Din fericire pentru mine, se întîmplă să locuiască chiar în Charlestone. Încercam doar să impresionez o femeie frumoasă cu legăturile mele sus puse. Nu

trebuie să mai cer, căci am deja numirea în orașul dumneavoastră, zîmbi el. Dacă pot să vă vizitez cît voi sta acolo, comandorul Butler va garanta pentru mine și eu îi voi fi în veci recunoscător. Îmi vor lipsi mult..., *ezită el o clipă, ...familia din Galveston, domnișoară...*

Voia numele fetei, dar ea nu voia să se trădeze încă.

— Ești ca un fiu pentru comandor? sublinie ea. Și eu îl cunosc destul de bine. Îl voi întreba pe "bătrîn" dacă ești destul de respectabil, locotenente Armstrong, pentru a vizita o doamnă în propriul salon. Poate ne vom revedea, domnule.

Ea îi zîmbi reținut, își coborî umbrela și se îndepărtă hotărîtă, însă cu efort. Nu dorea absolut deloc, nici atunci și nici de atunci încolo, să renunțe la compania lui Terry, dar era atît de inci-tată că el urma să fie găzduit în casa ei, încît îi era frică să nu dezvăluie marea fericire ce o cuprinse. În plus, inima îi bătea atît de tare, încît o putea da de gol, iar ea dorea din tot sufletul să-i vadă lui Terry Armstrong chipul frumos, cînd va descoperi că ea era de fapt unica fiică a "bătrînului" Butler.

Capitolul 2

Nu s-a putut abţine. Expresia lui trăda totala uimire şi încîntare cînd a zărit-o instalată confortabil în grădina comandorului. Nu şi-o putuse scoate din minte în ultimele zile. Chipul ei, vocea, legănarea fustei înfoiate, care lăsa să se întrevadă glezna fină, cascada de cîrlionţi revărsată pe umeri cînd s-a răsucit să plece de lîngă el în acea zi de aprilie, toate îl urmăriseră ca o viziune încîntătoare. Cînd a cerut din senin permisiunea să o viziteze, marginea bonetei lui Susannah a tremurat de indignare:

— Domnule! Locotenente... se corectă ea, aruncîndu-şi repede ochii la dungile de pe manşetele lui, şi adăugînd, aceasta este o ocazie mult prea solemnă pentru a flirta.

— Nu am timp să te curtez cum se cuvine şi nici să recurg la politeţuri, deşi sînteţi cea mai frumoasă femeie pe care am întîlnit-o la sudul sau la nordul liniei Mason-Dixon, strigă Terry după ea.

Într-o cascadă de fuste înfoiate, s-a întors să-i privească lung, cu o mînă ţinîndu-şi boneta, iar cu cealaltă sprijinită graţios de talia îngustă, îmbrăcată în

dantele, cu ochii ei verzi ca smaraldul, plini de neîncredere.

Terry s-a trezit privind-o în ochi pe minunata făptură, strălulgerat de bucuria de a o avea în faţă în carne şi oase. De astă dată, ea a fost cea care s-a răsucit rîzînd curtenitor, mulţumită de sine cînd i-a văzut surpriza. Rîsul ei cristalin îi evocă locotenentului degete lungi care mîngîie o harpă. Imediat şi-a imaginat senzaţia mîinilor ei fine pe pielea lui şi-şi dori cu pasiune această femeie roşcată, cum nu mai dorise de mult timp, nici o alta.

Bineînţeles că făcuse o mulţime de cuceriri de cînd o pierduse pe Abigail, soţia sa, dar nu dorise pe nici una prea mult. Le cucerea ca să scape de singurătate, de durerea sălbatică şi sumbră care-l chinuia şi care-l făcuse să revină la obiceiurile sale extravagante. Redevenise adoratul femeilor, aşa cum fusese înainte de căsătorie. Dar asta nu-l ajută cu nimic, căci era încă şi mai singur. Inima îl durea zi şi noapte, deşi seducea orice femeie ce-i reţinea privirea, aceasta făcînd tot ce dorea el, după numai o zi sau două de atenţii susţinute. Cu Susannah a fost altfel; cu ea a fost de-ajuns o oră.

Fusese informat despre frumoasa fiică a comandorului. Îi fusese descrisă ca o femeie cu caracter hotărît şi cu temperament expansiv, neîmblînzită şi impetuoasă. Se povestise că, în ciuda fragilităţii ei aparente, era o călăreaţă neînfricată şi, mai mult, fusese una dintre puţinele femei înclinate spre studiu şi avea capul bine aşezat pe umeri. Mai mult, se considera superioară oricărui bărbat care o curta. Între aceştia se găseau cei mai bogaţi şi atrăgători plantatori din Carolina, toţi adevăraţi gentlemani sudişti.

Terry a considerat toate acestea ca o provocare personală, chiar înainte de a bănui că fata visurilor sale era chiar domnişoara Butler. Acum, cînd descoperise că era una şi aceeaşi persoană, era aproape sigur că ea era exact ce căutase — o femeie frumoasă şi deşteaptă, spirituală şi demnă de a-i deveni complice într-o misiune dată de serviciul său. Dacă va fi nevoie, chiar fără ca ea să ştie, îi va fi un ajutor nepreţuit. De asemenea, a înţeles că, imediat ce i-a auzit rîsul drăgălaş şi a recunoscut privirea plină de dor din ochii ei, mai devreme sau mai tîrziu, dacă vor deveni parteneri, vor fi şi amanţi. De fapt, nu se îndoia de deplina ei cooperare în această privinţă.

Acea primă dată cînd o văzuse pe Susannah îi dădea motive să spere că norocul şi viaţa lui începeau să se schimbe. Prima oară cînd vor face dragoste — ceea ce nici un bărbat nu mai făcuse cu ea înainte — avea să găsească în ea, dacă legătura lor va merge bine, pe cea care să-l salveze de disperare. Terry dorea doar atît: o alianţă. Nu căuta mai mult. Cînd şi-a pierdut soţia, a pierdut şi încrederea în prostia pe care oamenii o numesc dragoste. Renunţase să mai spere că va întîlni dragostea adevărată, pe care o găsesc doar cei norocoşi, şi aceştia, doar o dată în viaţă. Totuşi, prima oară cînd el şi vestala Susannah, cum îi spunea el, fuseseră singuri, se petrecuse ceva unic, nu doar pentru ea, ci şi pentru el.

Din necunoscuţi au devenit într-o clipă amanţi. Pînă ca înşelăciunea şi trădarea să-i facă duşmani, fuseseră amanţi şi prieteni, chiar colaboratori într-o cauză comună. Dar, fie prieteni, fie duşmani, Susannah şi Terry au fost dintotdeauna amanţi, deşi au încercat din răsputeri să păstreze distanţa. Nici mai tîrziu, cînd se întîlneau, în ciuda ostilităţilor apărute între ei, nu-şi puteau rezista unul altuia.

Retrospectiv, Terry a ajuns să considere că Susannah

fusese mai subtilă decît crezuse, pentru că ea a fost cea care l-a dus de nas, de la început. Totuşi, de la bun început, a fost total sinceră, cînd a fost vorba de pasiune şi, oricît de mult i-ar fi plăcut asta lui Terry, a făcut să-i scadă vigilenţa. Aşa s-a întîmplat cu frumoasa fiică a comandorului şi cu frumosul locotenent.

Tîrziu, în aprilie 1861, Terry s-a prezentat cu raniţa în mînă la reşedinţa din Charleston a familiei Butler, de pe strada South Broad, cel mai luxos cartier al oraşului. Casa înaltă de cărămidă, cu ornamente de ipsos, era orientată cu faţa spre sud, pentru a prinde briza ce sufla dinspre mare. În timp ce Terry intra pe poarta de fier şi traversa piaţeta, văzu o adunare în grădina care era una dintre cele mai frumoase din oraş. Cei mai mulţi dintre bărbaţi erau în uniformă, iar femeile care îi înconjurau erau ca florile. Domnişoara Butler era cu spatele cînd comandorul l-a întîmpinat cu căldură pe tînărul locotenent. Apoi, cu mîna pe umărul lui Terry, întrebă:

— Susannah, acesta este locotenentul tău? Acesta este tînărul curajos, de care te interesai, fata mea?

Cu un gest graţios, Susannah şi-a dus degetele mîinii stîngi la buze, ca pentru a întrerupe discuţia. Apoi l-a privit intens pe Terry şi a spus:

— Nu sînt chiar sigură dacă este el, tată. Ne-am văzut, domnule? întrebă ea, cu sprîncenele ca nişte aripi deasupra ochilor sclipind de veselie. Se bucura de mica ei şmecherie, a cărei ţintă era tînărul.

— Bineînţeles că ne-am mai întîlnit şi o ştii prea bine! a spus el, incapabil să-şi ascundă zîmbetul.

Păşi spre ea şi-şi puse mîinile în şold, gest care, cum avea să-i spună Susannah mai tîrziu, a părut uşor ameninţător şi foarte atrăgător în acelaşi timp.

Cînd, în sfîrşit, Susannah a încetat să mai rîdă de el, Terry a luat-o de braţ şi a condus-o puţin mai departe de ceilalţi, spre gazonul ce se întindea către zidul dinspre mare.

— Trebuie să vă vorbesc între patru ochi, domnişoară Butler, despre o problemă foarte urgentă, spuse el cu voce scăzută.

— Domnule Armstrong, s-ar părea că te-am aşteptat douăzeci şi şase de ani, aşa că acum opreşte-te puţin şi spune-mi, unde Dumnezeu ai fost pînă acum? îi spuse ea rîzînd încetişor.

În timp ce-i aştepta răspunsul, strălucirea din ochii ei deveni gravă. Terry nu răspunse imediat şi folosi prilejul ca să o privească prima oară cu atenţie.

Fata era, cum i se spusese deja şi cum descoperise, de altfel, şi singur, o frumuseţe neobişnuită — o tînără înaltă, bine făcută, cu părul arămiu şi ochii verzi, care încînta privirile oricărui bărbat. Buzele sale rumene erau senzuale; bărbia era rotundă şi puternică; nasul, îngust şi pistruiat, iar vocea, ca şi rîsul, era ca o mîngîiere. Era, de asemenea, înzestrată cu o natură pasională care, pretindea ea, îl aşteptase numai pe el.

— Mă aşteptai? Atunci crezi în dragostea la prima vedere... bărbatul unic pentru femeia unică? rîse Terry.

Cum ceilalţi începuseră să intre în casă, îi oferi lui Susannah braţul pentru a o însoţi la cină.

— Cred într-adevăr. dar acum înainte de cină, să ne întoarcem la chestiunile dumitale urgente, locotenente, propuse ea.

În loc să-i urmeze pe ceilalţi, ea îl conduse spre un pavilion de lîngă vilă. Ascuns de palmieri, magnolii şi copaci parfumaţi de opoponax, pavilionul era locul ei preferat. Aici, i-a explicat Susannah, venea să citească, să mediteze sau să discute cu prietenii, dacă

aceştia doreau intimitate şi discreţie. N-avea cine să-i deranjeze acolo. Conducîndu-l pe Terry înăuntru, ea închise şi zăvorî uşa. În amurgul catifelat, aprinse o lampă. Terry avea impresia că n-o să mai termine niciodată, dar nu-i păsa, căci era încîntător s-o privească.

—Aceste chibrituri se presupune că se aprind instantaneu, însă am întotdeauna probleme cu ele, explică ea cu voce tremurîndă. Să ştii, d-le, că l-am întrebat pe tata despre dumneata, cum am şi spus că voi face. Între altele, mi-a spus că, în anumite cercuri, eşti cunoscut ca un crai, un tîlhar care sfărîmă inimi, dar, pe de altă parte, că eşti un loial fiu al Sudului şi deci, un adevărat gentleman. Tata te invită în casa şi la masa lui, pentru că munca ta este vitală pentru Confederaţie. Dacă pot fi de vreun folos — cauzei şi... ţie, papa spune s-o fac. Aruncîndu-şi pe spate pletele arămii, fata nu făcu nici un efort să-şi ascundă tremurul mîinilor ei fine. El le luă între ale lui.

—Să nu-ţi fie frică de mine, spuse. Vrei să vorbim acum... sau după?...

—După ce, domnule? întrebă ea cu voce scăzută.

—După cină, răspunse el calm şi zîmbitor.

—Te-am adus aici, locotenente, ca să vorbim, aşa că... să încep, îi replică ea. Nu de tine mi-e frică, ci numai de mine. Ochii ei magnifici erau ascunşi de zbaterea genelor lungi. Poate este febra războiului... bărbaţi în uniforme... pericole nedesluşite şi un viitor nesigur, însă n-am reuşit să mi te scot din minte, domnule. Cum vom lucra împreună, dacă... vrei, locotenente! Nu mi se întîmplă să rămîn fără cuvinte, replică, dar e foarte dificil pentru o doamnă distinsă să... nu ştiu cum să spun...

Era fermecătoare în disperarea ei, dar nu cocheta şi nu avea nici o urmă de timiditate, nici atunci şi nici de atunci înainte.

—Ochii te trădează, răspunse el, dar nu atît de

detaşat pe cît intenţionase.

Cînd tînăra l-a privit din nou, uşoara îmbujorare s-a întins de pe pomeţi spre gîtul graţios.

—*Şi vreau să te sărut, mai spuse Susannah, am* nevoie de tine.

Ea nu s-a îndepărtat cînd bărbatul şi-a apropiat, foarte încet, gura de a ei şi... i-a gustat doar moliciunea buzelor. Tînjea să-i strivească corpul de al lui, să o ţină strîns lipită de el, să-i descopere căldura şi rotunjimea elastică a sînilor. Fără să se desprindă din sărut, ea veni în întîmpinarea lui Terry, se strînse în braţele lui, împlinindu-i astfel cîteva dintre dorinţe, dar stîrnindu-i altele, mai intense.

Exact în clipa aceea bărbatul şi-a dat seama că trebuie să se desprindă, altfel risca să amestece nechibzuit datoria cu fericirea. Dar, simţi degetele fetei, deja îndemînatice, atingîndu-i mijlocul. Dîndu-se un pas înapoi, zîmbitoare, ea îi scoase sabia din teacă şi o ridică. Mînerul de aramă reflectă lumina lămpii. Susannah duse lama la buze, gest surprinzător şi provocator, pe care Terry avea să-l mai vadă la ea şi pe care nu avea să-l uite.

Începu şi el să o dezbrace, gura lui atingînd în locul oţelului rece, pielea mătăsoasă a fetei. I-a sărutat apoi pe rînd mîinile, sprîncenele, apoi gîtul, cînd ea a venit în braţele lui şi şi-a lăsat capul pe spate. Părul, desprins din agrafe, aproape atingea podeaua. Îndemînatic şi nerăbdător, el îi dezveli sînii, care se rotunjeau sub cămaşa şi corsetul dezlegat, îi sărută, oprindu-se asupra sfîrcurilor, făcînd-o să simtă o plăcere care-i tăia respiraţia. Păşind afară din crinolină, ea se lăsă condusă spre un scaun. Încet, lăsîndu-se într-un genunchi şi privind-o adînc în ochi, tînărul îi desfăcu şireturile ghetelor. Ea îşi scoase ciorapii de mătase; de sub jupoane au ieşit la iveală picioarele lungi, cu o piele aurie. Terry a fost să fie primul bărbat care să

posede şi să mîngîie corpul minunat al fetei.

Terry s-a ridicat şi i-a scos tunica şi bluza. Rotunjimile feminine ale trupului ei au rămas ascunse doar de o cămăşuţă transparentă.

—Înveţi foarte repede, zise el cu glasul răguşit de dorinţă, dar fata repetă gestul acela cu degetul la buze, ca să-l facă să tacă. Apoi îşi lăsă mîna răcoroasă şi iubitoare pe pieptul lui.

—Cum îţi şerpuiesc muşchii! exclamă ea, înainte de a trece în spatele lui să-şi apese buzele pe omoplat şi să-i desfacă pantalonii.

El o ajută şi o conduse din nou în faţa lui, trăgîndu-i cămăşuţa peste cap. Au rămas amîndoi goi, zîmbitori, privindu-se şi savurîndu-se unul pe altul, simţindu-se în largul lor, în ciuda inimilor care băteau furtunos, de parcă ar fi fost în Paradis şi nu într-un pavilion dintr-o grădină din Charleston.

El a fost atent şi răbdător. I-a sărutat la nesfîrşit buzele, ochii şi urechea ca o scoică, ţinînd-o în tot acest timp lipită de el. Au stat mult timp aşa, dezmierdu-se şi desfătîndu-se unul pe celălalt, cu buzele împreunate, cu sînii ei calzi apăsaţi pe pieptul lui, în timp ce mîinile lui îi luau în stăpînire tot corpul. Apoi, fata l-a condus pe nişte scări înguste, către o cămăruţă de la man-sardă şi s-a întins ca o leoaică blîndă pe pat; Terry i-a desfăcut picioarele şi a admirat deplin cel mai frumos trup pe care-l văzuse vreodată.

Chiar şi atunci s-a reţinut, sărutîndu-i doar gura şi degetele lui pricepute aţîţînd-o, mîngîindu-i cele mai intime ascunzişuri, pînă cînd gemetele ei întretăiate şi micile strigăte de plăcere l-au convins că e pregătită.

Capitolul 3

— *Voiam doar să te sărut... nu altceva, spuse Terry.* Crede-mă, Susannah, insistă el, n-am intenţionat să ajungem aşa departe.

Terry o privea intens, părînd în acelaşi timp mulţumit şi îngrijorat.

— Cred că eu am vrut asta, răspunse Susannah calmă. Terry, nu regret ce-am făcut, odată ce m-am hotărît să o fac. De fapt, chiar mă simt... satisfăcută... de mine... şi de tine, adăugă cu voce caidă, uşor răguşită.

Într-un fel, această dezlănţuire de pasiune le potolise ardoarea şi acum se odihneau, aşteptînd redeşteptarea dorinţelor. Stăteau înlănţuiţi, în camera în care Susannah petrecuse multe clipe de reverie, îmbătată de zumzetul albinelor din magnolia şi iasomia din jur, visînd cu ochii deschişi la o dragoste adevărată. Şi, iată că acum era în acelaşi loc, alături de cel ce era împlinirea viselor sale, pe salteaua veche de paie, care lor le părea mai moale şi mai mătăsoasă decît puful. Fata îşi apăsă sînii de spatele lui zvelt şi musculos, neputîndu-se opri să nu-l mîngîie, iar şi iar, pentru că nu mai văzuse un bărbat atît de perfect; de fapt nu

mai văzuse un bărbat dezbrăcat pînă atunci. Se simţea atît de îmbătată de fericire, încît nu-i părea rău că îl aşteptase atîţia ani.

—Ce şocată ar fi frumoasa mea mamă, murmură ea. Şocată, dar nu şi surprinsă.

— De ce nu surprinsă? întrebă Terry, ridicîndu-şi o sprînceană.

—"Susannah, dragă", oftează adesea mama, mai ales cînd stăm singure după-amiezele de vară, în grădină, "fiica mea, mi-e greu să-ţi spun fată bătrînă, dar refuzînd curtezan după curtezan, ai lăsat să treacă prima tinereţe", rîse Susannah încetişor.

— Ai cerut mult prea mult de la frumoşii tăi admiratori, îndepărtîndu-i pe toţi, ca o prinţesă din poveşti, cerîndu-le să caute comori în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, glumi Terry.

—Dar nu erau toţi frumoşi, i-am spus-o mamei şi ţi-o spun şi ţie. Unii nu erau decît lăudăroşi, interesaţi numai de caii, cîinii şi armele lor. Şi de nepreţuita lor onoare şi bărbăţie, bineînţeles. Se lăudau că fac parte dintre cavalerii Sudului. Cînd îi spun asta mamei, care este delicată ca un bibelou de porţelan, închide ochii şi îşi împreunează mîinile ca pentru a implora cerul să ne ajute. Încercînd din răsputeri să fie severă, ceea ce nu-i punctul ei tare, mi-a spus chiar azi: "Susannah, poate că tatăl tău are dreptate, poate că prea multă învăţătură te împiedică să te măriţi."

Terry, captivat de mîngîierea moale a accentului ei sudic, de vocea catifelată a fetei, de felul cum îşi trecea vîrful limbii ei de pisicuţă peste buzele arcuite, de licărul sfidător din ochii ei verzi, o încurajă să continue.

—Deci aceasta este părerea tatălui tău?

—Papa spune asta adesea, uneori făcîndu-mi cu ochiul, alteori nu. Îi place să afirme că nu-i împotriva educaţiei; dar prea multă strică femeilor. În opinia lui, femeile trebuie să ştie atît cît să devină mame. Cît

despre mine, consideră că sînt pierdută pentru viaţa casnică, din cauză că am studiat prea mult — o greşeală majoră pentru o tînără lady din Sud, căci o face prea independentă. Aşa spune scumpul meu papa.

— E clar că l-ai păcălit. Şi acum ai încurcat-o cu căsătoria, nu-i aşa?

Terry văzu cum Susannah îşi strînse hotărît buzele şi i le sărută.

— Dar cum ai făcut?

— Cînd a refuzat să mă trimită în Nord la *Seminarul Hartford*, condus de Catherine Beecher, unde voiam să studiez limbi clasice — latina şi greaca — a pretextat că aş putea fi influenţată de yankei. Mama a găsit, însă, o soluţie de compromis: l-a convins pe papa că, pentru a evita necazurile şi pentru a mă pregăti să devin o soţie bună, supusă, cel mai potrivit loc ar fi *Institutul Patabsco*, din Maryland. Era mai aproape de casă decît cei din New England. Dar, ceea ce tata nu ştia era că unii dintre profesori studiaseră ei înşişi cu reformatori nordişti.

— Deci, unul dintre cei mai puternici ofiţeri de marină ai ţării este maleabil în mîinile fragile ale soţiei sale, cel puţin cînd e vorba despre frumoasa lor fiică.

— Frumuseţea fragilă a mamei este înşelătoare. Trezeşte în orice bărbat, pe o rază de o milă împrejur, dar mai ales în papa, dorinţa de a o ocroti. Chiar dacă Catherine Butler măsoară doar un metru cincizeci înălţime, este, din creştet pînă în tălpi, o adevărată lady, *une grande dame*, bijuteria de preţ a soţului ei. Este, de asemenea, o femeie care are grijă ca toţi copiii ei să aibă tot ce le trebuie. Aparent, cu papa, este împăciuitoare şi supusă, dar îl convinge să-i facă pe plac întotdeauna.

— Şi tu, draga mea, eşti la fel? Pricepută să-i duci de nas pe bărbaţi? ... Şi să faci cum vrei tu?

— Mama a fost crescută ca să devină o soţie ferme-

cătoare, care să-şi mascheze sentimentele reale. Însă, la fel de adevărat e că are un instinct strategic şi o înclinaţie profundă pentru loialitate şi onoare. Eu am fost crescută la fel. Dar, de cele mai multe ori, eu spun ce am de spus. De prea multe ori chiar.

—Aşa cum am auzit şi eu, rîse Terry.

—Şi apoi, sînt mai înaltă decît ea, s-ar părea. Asta-i încă o deosebire între noi, rîse Susannah, lipindu-se cu tot corpul de Terry.

— Cu vreo cincisprezece centimetri, răspunse el, plimbîndu-şi mîna pe curbele spatelui catifelat al fetei. Şi ce mai spune mama ta?

— Mai spune că marea mea problemă, vis-a-vis de căsnicie, este că sînt mult prea romantică.

—Deşteaptă femeie. Îşi cunoaşte bine fiica. Dar, care-i problema aici?

—Toate fetele sudiste sînt romantice, dar eu mai mult decît toate. Cel puţin aşa consideră mama. M-aş fi căsătorit demult, dacă n-aş fi căutat perfecţiunea, un cavaler ieşit din romanele lui Walter Scott. "Dragostea e frumoasă, Susannah", îmi spune tot timpul, "dar, dacă nu te poţi căsători din dragoste, cel puţin caută o partidă bună. Şi acum ai mai lăsat să-ţi scape un admirator, Will Chauvenet, bietul om. Ai avut atîtea ocazii... Ai sfărîmat prea multe inimi."

—Chiar aşa? întrebă Terry serios, aproape grav.

—Niciodată n-am intenţionat asta, deşi poate că unii dintre curtezanii mei ar fi putut fi soţi suportabili, dar nu pentru mine. Ca să-şi uite înfrîngerea, unii au părăsit statul sau au plecat pe mare. Unul dintre cei mai egoişti zvăpăiaţi, Beverly Bland, care crede că este irezistibil pentru toate femeile, m-a acuzat să sînt rece, nu pentru că sînt virtuoasă, ci pentru că sînt frigidă. Nu l-am prea crezut, dar nici n-am avut cum să fiu sigură că greşeşte pînă astăzi. Acum mi-am dovedit contrariul, cel puţin mie însămi.

Aşteptă răspunsul lui Terry cu o urmă de zîmbet în ochi.

—Şi mie... N-am mai primit niciodată o astfel de dovadă de pasiune. Dacă ai aşteptat un compliment, l-ai căpătat.

—Sînt fericită că te-am aşteptat Terry... pentru plăcerea pe care mi-ai dăruit-o, îi spuse ea, ridicîndu-se dreaptă. Căci oricît am visat la acest moment, nu am bănuit că îmi poate dărui atîta fericire.

Într-un elan de dragoste, începu să sărute delicat urechea lui şi recunoscu colonia pe care el o folosea — bergamote, mosc şi lămîie — amestecată cu miros de curat şi de transpiraţie masculină.

— Vrei să-mi masezi umerii? întrebă el cu o voce deodată scăzută, de parcă s-ar fi aşteptat la un refuz, după cum interpretă Susannah.

Dar greşea, căci Terry nu se îndoia decît de reacţia lui. Ezitarea, şi-a spus în sinea lui, nu avea nimic de-a face cu femeia încîntătoare pe care o ţinea în braţe, ci mai degrabă, cu soţia lui, Abigail. Era singura, absolut singura căreia îi încredinţase trupul viril pentru a fi masat cu o cremă parfumată, făcută de ea însăşi, din muguri de flori şi ulei de lămîie. Şi acesta era doar unul dintre secretele pe care Susannah avea să le descopere despre trecutul complicat şi misterios al lui Terry...

În timp ce era condusă într-o celulă a închisorii din *Vechiul Capitoliu,* de către meticulosul comisar Baker, gîndurile i se întorceau mereu spre seara de aprilie în care făcuse prima oară dragoste cu Terry.

Aerul din jur era greu de miresme, iar natura părea ajunsă pe culmile maturităţii. Eu însămi mă simţeam exact la fel; atît de fericită încît n-am mai fost atentă la simţămintele şi emoţiile lui Terry. Eram atît de fericită că scăpasem de ofilire, de virginitatea mea tîrzie, şi atît de impresionată de propria-mi generozitate — căci

mă dăruisem unui bărbat —încît nu mi-a trecut prin minte că iubitul meu ar putea să se preocupe şi de altceva decît de mine. Atunci, în acel trecut minunat, nu-i puteam refuza nimic acestui bărbat şi nici nu voiam s-o fac. De bună voie şi nesilită de nimeni am intrat în rîndul "victimelor" lui Terry Armstrong, într-o tovărăşie destul de numeroasă. Mi-a luat destul timp pînă să înţeleg asta, dar îmi va lua şi mai mult, poate toată viaţa, pînă să mă vindec. Oricum, după ce mi-am dăruit trupul şi inima primului şi singurului bărbat pe care îl iubesc, m-am comportat ca toate femeile îndrăgostite —ca o tîmpită.

În seara aceea, cînd a început totul, Terry puţăia dintr-o pipă pe care Susannah a umplut-o şi a aprins-o pentru el. Aceasta i-a făcut plăcere tînărului, era clar, deşi n-a spus-o. Şi, de asemenea, i-a masat gîtul şi umerii, cum o rugase.

—Susannah, îi spuse privind-o intens, este extraordinar... pentru mine... că te-am găsit. Ai înţeles asta şi fără să-ţi spun, nu-i aşa?

Zîmbi apoi, iar ea dădu din cap şi zîmbi. Fata îşi trecu degetele prin părul lui castaniu mătăsos, bucurîndu-se de intimitatea cu un bărbat, cu acest bărbat. El continuă să vorbească, mîngîindu-i sînii:

—Nici unul dintre noi n-a folosit cuvîntul *dragoste*, ai observat?

Nu încă, îşi spuse Susannah, aprobîndu-l din nou şi remarcîndu-i sinceritatea.

—Pentru mine, continuă Terry, trebuie s-o spun, a fost foarte profund, intens... dar nu mai cred în dragostea romantică. Crezusem că am întîlnit dragostea unică, pentru o viaţă, în soţia mea, Abigail, şi... ce am găsit a fost o boală de care nu mă voi mai vindeca. Nu cred că voi risca mai vreodată. Susannah... mă înţelegi? Vreau să mă înţelegi.

—Dacă aş fi fost în căutarea dragostei şi a căsătoriei, situaţia mea ar fi fost sumbră, căci concurenta mea ar fi memoria unei moarte, un înger sanctificat. Din fericire, tot ceea ce caut am găsit aici, în tine, în seara aceasta —pasiune şi dorinţă împlinită, minţi Susannah. Sîntem amîndoi adulţi, Terry, aşa că încetează să mai fii îngrijorat, adăugă ea.

—Este o uşurare pentru mine să aud asta, aprobă el.

Profund mişcată, fata îşi dădu părul ca o coamă arămie pe spate, cu o mişcare graţioasă.

—Cînd faci aşa, părul tău reflectă lumina lămpii, remarcă Terry, şi-mi aminteşte de o mînză pe care am avut-o cîndva.

—Interesant, papa spune la fel.

— Susannah, eu... chiar înţelegi cu adevărat ce cred despre unica iubire, care, odată pierdută, e pierdută pentru totdeauna?

— Sigur că da, murmură ea emoţionată, simţind că îl iubea dureros de mult, că el este iubirea ei unică.

Murea de dorinţa de a-i oferi consolarea şi liniştea de care avea nevoie, de a-l strînge la piept ca pe un copil lovit, de a încerca să-i dăruie măcar o clipă de fericire. Simţea că îi plesneşte inima de tandreţe şi durere şi fu gata să-i mărturisească: *Da, Terry Armstrong, te voi salva, numai să-mi dai voie! Vei iubi din nou, mă vei iubi pe mine şi vei fi salvat.* Mai tîrziu avea să fie aproape mîndră de ea însăşi, că nu spusese aceste lucruri cu voce tare.

—Trebuia să fiu sigur că înţelegi, ca să nu apară neînţelegeri mai tîrziu, zîmbi el, iar expresia de băieţel lovit fu înlocuită de privirea plină de dorinţă a bărbatului matur.

Îşi puse pipa deoparte şi o trase lîngă el, luîndu-i în stăpînire gura, în timp ce mîinile i se plimbau pe spatele ei zvelt, strîngîndu-i şoldurile între ale lui. Susannah simţi mici furnicături de dorinţă, cea mai delicioasă durere pe care şi-o imaginase vreodată, radiind din vîrful sînilor către pîntec. Braţele ei îi cuprinseră gîtul, iar corpul i se arcui către al lui, în timp ce el îi desfăcea picioarele, străpungînd-o, pătrunzînd-o

încetul cu încetul, înainte de a o penetra adînc, pînă în centrul dorinţelor ei.

Epuizaţi, adormiră.

Luna plină era sus pe cer, cînd fata s-a trezit brusc. Terry era deja îmbrăcat şi fuma aşezat în balansoar, admirînd-o. Goală, cuprinsă de somn, părea foarte vulnerabilă. Tresări surprinsă şi-şi trase pătura peste ea.

—Susannah, am de gînd să te cer în căsătorie, spuse Terry, iar ea reuşi, cu toată uimirea, să spună:

—Cînd... ai de gînd... să mă ceri?

Capitolul 4

— Cînd ai de gînd să mă ceri? întrebă din nou. De ce vrei s-o faci, dacă nu..., aici avu o ezitare, ...dacă nu din dragoste, căci ai spus că despre asta nu poate fi vorba... între noi?

Terry o privise în timp ce dormea. Era frumoasă, din orice poziţie, din orice unghi; o făptură minunată, cu pielea aurie. Faţa îi era în formă de inimă, la fel şi gura. Cînd ochii ei verzi, ca de pisică, s-au deschis larg, dintr-o dată, i-au tăiat respiraţia şi n-a putut răspunde pînă cînd expresia feţei şi tonul întrebării ei nu i-au sugerat că a căicat în strâchini şi că e cazul să se explice, şi încă repede.

— Această atracţie magnetică dintre noi este un mare noroc, Susannah, pentru că eu mai aveam un motiv să te caut. Încă înainte de a-ţi şti numele, am ştiut... alte lucruri despre tine, printre altele că am nevoie de tine.

Ea tresări la aceste cuvinte.

— Apoi, înainte de a-ţi vedea pletele învăpăiate şi ochii tăi fenomenali, mi s-a spus că eşti unionistă,

poate chiar abolițională, dar totuși, o fiică profund loială a Sudului. Țara mea... țara noastră este în război. Sînt în misiune. Am fost trimis aici cu un scop precis, să caut un ajutor pe care numai tu poți să mi-l dai.

— Ai fost trimis aici să faci... ceea ce noi doi... tocmai am făcut? Pentru că aveai nevoie de... ajutorul meu? Știam că ai fost trimis în Charleston pentru a lucra cu tatăl meu la construirea flotei Confederate. Și totuși... parcă ai spus ceva despre căsătorie, locotenente?!

Susannah sfîrși indignată, cu ochii aruncînd scîntei și se ridică, acoperindu-și trupul minunat cu un cearșaf, ca o prințesă indiană în *sari*.

— Ei?! spuse, frumoasă și îmbujorată de mînie, stîrnind din nou dorința în Terry.

Nu putuse niciodată să reziste în fața unei femei sudiste mîndre și pasionate, cum fuseseră soția și mama lui. Fiicele sale erau pe cale să ajungă la fel.

— M-am exprimat greșit și implor indulgență, spuse cu un ușor accent texan.

Asta i se întîmpla cînd era foarte sincer, și știa că doamnelor le place foarte mult asta. Sărind în picioare, el traversă cămăruța din trei pași.

— Probabil că am fost prea mult timp lipsit de compania gingașă și de sensibilitatea femeilor, și că am devenit nesimțitor, se scuză el, încurajat de privirea mai îmblînzită a lui Susannah.

Și ca orice fiu galant și onorabil al Sudului, se grăbi să clarifice lucrurile:

— Ce s-a întîmplat între noi a fost..., și o luă în brațe, sărutînd-o apăsat pe gură, ... a fost doar între noi. Nu a fost planificat, și nici n-ar fi putut fi evitat. Și nimic nu poate să ne ia acele momente.

Susannah reacționă, dorindu-l la fel de mult pe cît o dorea el. Cînd s-a întins să-i mîngîie fața și să-i des-

cheie gulerul, cearşaful îi căzu de pe umeri, frumuseţea ei orbindu-l din nou. Cu efort, el îi prinse mîinile şi-şi înfrînă dorinţa imperioasă. Venise timpul unor chestiuni serioase; pe de altă parte, dacă ea avea să fie de acord cu planul, vor avea nenumărate ocazii, de-a lungul a luni întregi, să fie împreună. Merse şi-i adună jupoanele şi rochia, pentru că dorea s-o vadă îmbrăcată, să nu-l mai ispitească, după care îi spuse, cu un zîmbet vinovat:

—Este important pentru cauza noastră, iubito, pledă el, iar ea începu imediat să se îmbrace.

Terry Armstrong văzuse nenumărate femei dezbrăcîndu-se în faţa lui pentru a-i face plăcere, dar felul în care Susannah Butler îşi îmbrăca trupul a fost o experienţă de neegalat pentru el. N-a putut să se oprească să nu-şi îngroape capul în bucIele ei fine ca mătasea, înainte de a i le ridica pentru a-i strînge corsetul. Îl încînta parfumul de gardenie al umerilor ei, însă trebui să se retragă şi să-şi aprindă o pipă.

În timp ce îşi scotea braţele graţioase prin valurile de jupoane dantelate pe care şi le aşeza pe talia îngustă, Terry făcu un mare efort pentru a nu o atinge.

Îşi trase apoi crinolina şi rochia de mătase galbenă cu dantelă. Un bărbat precum Terry, care avea două fiice şi se pricepea la femei nu putea să nu remarce toate detaliile.

Cînd Susannah fu îmbrăcată, cu părul strîns într-un coc la spate, el o luă de braţ şi o conduse în grădină. Cîţiva invitaţi printre care şi Simeon Butler, jucau cricket sub clar de lună. Băiatul dezbrăcase uniforma de marină a Statelor Unite, şi, pînă ce uniforma Confederată avea să fie gata, purta una de cadet, cea pe care o avusese înainte de a se înscrie la Annapolis; nu se cădea să fie în civil în aceste momente de avînt patriotic. El îi strigă pe cei doi şi le făcu din mînă, însă ei rămaseseră la distanţă, plimbîndu-se pe cărarea

care ducea în grădină.

—Susannah, începu Terry, trebuie să-ţi spun cîteva lucruri despre mine, căci vei auzi destule de la alţii. Deja tatăl tău a făcut cîteva aluzii că aş fi un fel de Don Juan.

Ea îl privi întrebător, însă nu spuse nimic, căci cunoştea valoarea strategică pe care o avea uneori tăcerea.

Terry continuă:

— Ceea ce s-a întîmplat între noi nu are nimic de-a face cu frivolitatea mea. Sentimentele mele pentru tine sînt sincere, dar chiar şi aşa, nu pot uita că am o datorie de împlinit pentru ţara mea.

—Aşa şi trebuie. Nici o femeie din Carolina n-ar tolera un laş. Dar trebuie să-ţi spun, locotenente, că, deşi nu mă bucură şi nici n-o merit, şi eu am o reputaţie de "zdrobitoare de inimi".

Tonul ei era glumeţ, voit nepăsător, aşa că Terry decise să nu se mai ascundă după deget.

— Mi s-a spus... şi am aflat din proprie experienţă., zîmbi el, sărutîndu-i mîna, că bărbaţii te găsesc atrăgătoare. Dar eu mai ştiu o mulţime de altfel de lucruri despre tine.

—Chiar?! Ai un dosar despre mine? Ce pasionant. Spune-mi tot ce conţine, dacă vrei să nu mor de curiozitate! spuse ea, încercînd să-şi păstreze nonşalanţa.

— Iată ce ştiu despre tine: eşti fiica unui plantator de origine scoţiano-irlandeză. Comandorul, ofiţer energic şi mare patriot este înrudit cu generalul Pierce Butler care a condus războiul din Mexic şi care, mai tîrziu, a fost guvernatorul statului. Mama ta, gazdă graţioasă şi ospitalieră, are educaţia aleasă a clanului Colleton, una dintre cele mai aristocratice familii din stat, de origine engleză, deţinînd întinse plantaţii de orez. Tu şi fratele tău veţi moşteni toate acestea într-o bună zi. Ceea ce deja ai moştenit este frumuseţea şi înclinaţiile artistice ale mamei tale, hotărîrea tatălui tău

şi mîndria ambilor.

— Îţi mulţumesc domnule pentru complimente şi pentru interesul faţă de... ei bine, familia noastră. Dar avînd în vedere toate aceste informaţii, ajung să mă întreb dacă *nu eşti cumva vînător de zestre.* Nimic din ce mi-ai spus nu este un secret, locotenente, tot ce mi-ai relatat e ştiut de toată lumea. De la cine ai aflat aceste lucruri? întrebă ea dezaprobator, rîzînd uşor şi alipindu-se uşor de el din mers.

— Una din sursele mele de informare a fost States Rights Gist, din Charleston. Ne-am cunoscut la Harward.

— Îl ştii pe Stacey, dar nu foarte bine. Tatăl său, Senatorul Gist militează pentru secesiune încă de acum treizeci de ani.

— Cred, dacă a fost în stare să-i dea un astfel de nume fiului său. Tînărul Gist a fost şi el unul dintre băieţii încălziţi care ţi-au făcut curte?

Ea nu-i răspunse şi el continuă să vorbească despre ea, ştiind din experienţă că celor mai multe femei le place să fie subiectul principal într-o discuţie. Susannah însă, avea el să-şi dea seama, nu era ca celelalte.

— Faptul că nu te-ai măritat a dat naştere la multe discuţii —Susannah Butler este prea mîndră... sau prea frumoasă... sau prea răsfăţată, sau toate la un loc, ca să-şi dăruiască inima şi mîna unui bărbat.

Cînd Terry spuse asta, atent să folosească un ton neutru, ea se întoarse spre el şi-l opri din mers, furioasă:

— Faptul că nu m-am măritat pare să fie în ochii tăi un fel de maladie, precum hidropizia sau alcoolismul, răbufni ea.

Şi, în timp ce continuă să-şi dezlănţuie mînia, prea mult timp înăbuşită, ochii ei aruncau flăcări:

— Da, ştiu prea bine ce se bîrfeşte pe la spate! Că mi-ar trebui un bărbat, că spun prea multe şi că le fac pe toate după capul meu deoarece nu am un soţ care

să mă strunească. Dacă aş avea n-aş mai alerga atîta la vînătoare de vulpi, nici n-aş mai citi atîtea cărţi, nici... n-aş face alte lucruri pe care le fac. Dar acum, locotenente, am un bărbat. Te am pe tine, rîse ea, iar revolta i se transformă în bună dispoziţie. Acum am un bărbat care m-a făcut femeie şi apoi m-a anunţat că are de gînd să-mi ceară mîna. Ordinea ar fi trebuit să fie inversă, dar dacă aş accepta să mă mărit cu tine, toate aceste bîrfe ar înceta, nu-i aşa?

— Nu şi dacă ai să-ţi continui activităţile ilegale şi ai să-ţi păstrezi prietenii nepotriviţi.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, Grace Ellison, răspunse Terry.

Cu această "bombă" Terry intenţiona să testeze capacitatea lui Susannah de a face faţă neprevăzutului. Ea trecu examenul cu brio. Cu multă stăpînire de sine, aproape că-l înşelă pe Terry spunîndu-i:

— Grace? Dar ea nu îmi este "prietenă". Este coafeza mea, prostuţule! Vine în fiecare dimineaţă să-mi aranjeze părul.

Deşi Susannah rîse fermecător, Terry ştiu că ea se pusese în gardă, cu toate că trăncăni mai departe:

— Grace a fost pretutindeni, şi a învăţat arta coafurii în serviciul unei contese, în Franţa. Este fantastic de talentată.

— Cred asta numai privindu-te pe tine, iubito. Este, de asemenea, o negresă liberă care face mai mult decît să te pieptene, cînd vine la tine. Voi amîndouă sînteţi profesoare. Elevii voştrii se furişează în pavilionul din grădină la lăsarea întunericului, iar unii merg pînă în Cincinnati, ... Boston... chiar în Canada pentru contrabandă. Eu ştiu ceva ce mulţi din Charleston nu ştiu: Grace Ellison a fost închisă pentru încălcarea legii în cazul sclavilor fugari.

Susannah, cu o privire prudentă şi îmbujorată, sări în ajutorul prietenei sale:

— Grace n-a făcut altceva decît să-l ajute pe iubitul ei să devină un om liber. Aceasta nu-i o crimă. În locul ei aş fi făcut la fel, declară Susannah, fără nici o urmă de frivolitate în glas.

— Aha, deci tolerezi încălcarea legii în numele dragostei? întrebă Terry, impresionat de opinia ei şi de modul în care o susţinea.

Terry nu considera, ca majoritatea bărbaţilor, că sexul slab este înzestrat cu mai puţină minte. Îi plăceau femeile, chiar dacă, uneori, îl nedumereau. Avea un mare respect pentru intelectul feminin, dar se părea că Susannah era încă mai vrednică de acesta din mai multe privinţe. Era nu numai curajos de sinceră, de adevărată şi de frumoasă, ci şi minunat de nebună. Era prea perfectă ca să fie adevărată, avea să gîndească Terry, mai tîrziu. Ar fi trebuit să ştie asta, şi să se pună în gardă. Dar ea l-a dezarmat şi el nu s-a dumirit nici cînd, privind-o, i-a văzut ochii verzi devenind tăioşi ca sticla.

Capitolul 5

— Cine te-a trimis aici? îl întrebă Susannah cu ochii strălucitori, privindu-l suspicios.

Terry începu să vorbească repede.

— Înainte de a răspunde la întrebare, împrejurările cer să-ţi spun eu ţie cîteva lucruri.

Ajunseseră lîngă o bancă de fier forjat, pe malul unui lac ce părea negru ca noaptea din cauza rădăcinilor chiparoşilor, traversat de un podeţ alb, argintat de razele lunii. Decorul era încîntător, iar aerul, gîndi Terry, era parfumat ca o piersică din Georgia, proaspăt decojită. Îi era greu să-şi concentreze atenţia asupra chestiunilor serioase.

— Ce fel de "împrejurări" cer ca tu să mă chestionezi? Şi dacă refuz să-ţi răspund? dori ea să ştie. Sau, dacă răspunsurile mele nu-ţi sînt pe plac? Atunci?

Se lăsă tăcere. Într-un tîrziu Terry spuse cu îndoială:

— Dacă răspunsurile nu sînt cele aşteptate, îmi voi lua rămas bun de la tine. Voi pleca în zori şi între noi nu va mai fi nimic pînă la sfîrşitul războiului...

— Hai, întreabă, la dracu, şi să nu ne mai ascundem

după deget, îl întrerupse cu semeţie, căzînd apoi într-o tăcere îmbufnată.

În această luptă a nervilor, Terry cedă primul, după numai jumătate din intervalul de tăcere pe care şi-l impusese.

— Susannah, mă voi margini la a afla doar un singur lucru, oftă el. Nu-mi face plăcere să te întreb, dar se vorbesc atîtea despre tine. Cînd îţi voi explica, sper că vei înţelege. Te rog să nu te simţi jignită. N-aş vrea să te rănesc în nici un fel, niciodată.

În acel moment era chiar sincer, iar Susannah părea să-l creadă. Ea rîse şi se trase mai aproape de el, îi luă mîna şi îl privi în ochi. În clipa aceea, locotenentul ar fi crezut orice i-ar fi spus tînăra, chiar dacă diavolul însuşi ar fi stat pe umărul ei şi ar fi rînjit către el.

— Eşti unionistă, cum am auzit, sau eşti atît de loială Confederaţiei, astfel încît ai sacrifica orice, ai renunţa la tot ce ai, chiar la viaţă, pentru viitorul patriei noastre?

Susannah dădu din cap cu solemnitatea unui copil înţelept:

— Am fost Unionistă, spuse ea. Ca mulţi din cei crescuţi la sud de linia *Mason-Dixie*, cred profund că Statele trebuie să rămînă unite. Chiar guvernatorul tău din Texas, Sam Huston, a avut şi are aceeaşi opinie. La fel şi colonelul Robert E. Lee, pînă cînd propriul său stat, Virginia, s-a alăturat rebeliunii. Eu, ca şi colonelul Lee, şi ca mulţi alţii, ştiu cui trebuie să mă devotez — statului meu natal. Ştiu, deasemenea, că Sudul va lupta pentru idealurile sale, chiar dacă vor curge rîuri de sînge, iar oasele fraţilor noştri vor albi pe cîmpurile de bătălie.

Terry a fost profund mişcat de cuvintele ei şi de modul în care le rostise, cu hotărîre, dar şi cu tristeţe şi resemnare, de parcă, la fel ca oracolele din vechime, inima şi sufletul ei ar fi fost pătrunse de o clarviziune a

durerilor războiului.

— Dar te-am întrebat dacă ţi-ai risca viaţa, replică el încetişor.

— În mod sigur, există femei sudiste care, deşi îngrozite de război, îşi păstrează sfaturile pentru ele însele. Celelalte însă, cuprinse de frenezie, susţin că orice bărbat care nu-şi apără familia şi pămîntul sacru al patriei ar trebui spînzurat. Cred că acelaşi lucru ar trebui făcut şi cu femeile care nu-şi sprijină bărbatul. Sînt profund indignată că poţi să pui sub semnul întrebării loialitatea viitoarei tale soţii, locotenente, spuse ea cu o pretinsă disperare.

Terry ridică din umeri, neştiind ce să mai spună la auzul cuvîntului "soţie". Susannah era, fie cea mai talentată actriţă pe care o cunoscuse vreodată — şi cunoscuse destule — fie o femeie absolut sinceră, cum văzuse extrem de puţine în viaţa lui. Cînd se încruntă nedumerit, sărutul ei scurt, catifelat şi dulce ca ploaia de vară, îi potoli îndoielile.

— Mi-a fost frică, a continuat ea, că ai de gînd să încerci să mă foloseşti la cine ştie ce acţiune în foiosul yankeilor. Voi da acum un răspuns răspicat la întrebarea ta: da, voi risca *totul*, chiar şi *viaţa mea*, pentru Confederaţie.

Terry o crezu; oricine ar fi făcut la fel, aşa că începu să-i prezinte planul său:

— Poţi să te prefaci, ca mine, că eşti o trădătoare, deci, că abandonezi cauza sudiată pentru a mă însoţi la Washinghton şi New York? Convingerile tale şi activităţile din trecut, precum şi educaţia mea nordistă şi originea yankee a tatălui meu, Dumnezeu să-l ierte, vor face totul mai credibil. Nu-i un simplu joc ceea ceţi propun. Vei fi dispreţuită şi detestată de către prieteni şi rude, chiar şi de duşmani. Însă informaţiile pe care le vom culege despre mişcările de trupe, despre tranzacţiile comerciale, despre transportul

aurului californian, despre localizarea vaselor de pescuit şi de război, pot fi cruciale pentru succesul cauzei noastre.

— Şi nu putem spune adevărul nimănui? întrebă ea rugător. Tatei, fratelui meu, sau...?

— Nimănui, şi mai ales nu lui Gracę.

— De ce o bagi pe Grace?

— Ştii că orice doamnă, cînd călătoreşte, trebuie să aibă cu ea o cameristă. Apoi, după ce îmi voi lua fetiţele şi vom pleca împreună în nord şi ele vor avea nevoie de o bonă. Aceasta ar putea fi Grace, dar ea trebuie să aibă încredere în noi. Ba chiar ne-ar putea ajuta auzind întîmplător tot felul de bîrfe şi secrete de la alte cameriste sau de la femeile nordiste.

— Nu ştiu dacă am să pot s-o mint pe Grace, nici măcar pentru binele Confederaţiei, clătină Susannah tristă din cap.

— Acest plan va merge numai dacă vom pune la punct toate detaliile. De aceea..., şi Terry se opri puţin,... de aceea am sugerat călătoria. Ar fi convenabil, vreau să spun că n-ar bate la ochi să apărem ca soţ şi soţie în timpul călătoriei, în hoteluri şi în oraşul unde ne vom stabili.

"Experienţa" noastră de azi dovedeşte că nu ne va fi greu să împărţim acelaşi pat, spuse el, sărutînd-o uşor. Această întorsătură a lucrurilor este favorabilă planului şi, după cele deja întîmplate între noi, cine ştie? S-ar putea să dorim să fim împreună mult timp de acum înainte, folosi el un ton voit neutru.

— Vrei să ne căsătorim, locotenente, sau numai să ne facem? întrebă calmă şi reţinută.

Stăteau pe bancă, unul lîngă celălalt, ţinîndu-se de mînă. Din depărtare se auzeau rîsete, loviturile mingilor de cricket şi aplauze slabe.

— Nu am de gînd să mă căsătoresc din nou, niciodată, spuse el.

Îşi dădu seama imediat că nu era diplomatic să recunoască asta în împrejurările de faţă, însă cuvintele îi scăpaseră fără să-şi dea seama, căci nu

era în stare s-o mintă.

—Dar, Susannah, ştirea căsătoriei noastre se va împrăştia pretutindeni, şi în Nord şi în Sud. Ar mai fi un impediment: am auzit că eşti logodită cu altcineva. Ce tînăr soldat rebel a primit o astfel de răsplată, precum mîna ta?

—Nu-i nici rebel, nici tînăr soldat, ci un bărbat adevărat, William Chauvenet. El a fost logodnicul meu, însă, chiar dacă e yankeu, el posedă multe calităţi, spuse Susannah cu aprindere.

Acest bărbat o folosea, îşi dădea bine seama, în mai multe feluri, vrînd doar să pară căsătoriţi după tot ce se întîmplase între ei.

Terry îşi simţi mînia abia atunci, dar neînţelegîndu-i cauza, gîndi că i se pare. Mai tîrziu avea să-şi dea seama că nu judecase corect considerînd-o pe Susannah proprietatea lui . Era gelos pe Will Chauvenet.

—Aşa deci! Bietul tău logodnic te-a părăsit, rîse el sarcastic. Voi proteja întotdeauna onoarea unei doamne abandonate, mai ales dacă e şi frumoasă.

—Domnule! Onoarea mea nu are nevoie de protecţie, exclamă Susannah, de-a dreptul furioasă acum. Şi dacă ar avea, n-aş apela la un străin, mai ales la unul care este din neam de piraţi şi yankei. Adu-ţi aminte că m-am informat în privinţa ta.

—Tu şi bietul Will! exclamă el cu o pretinsă compătimire, clătinînd capul a neîncredere, ignorîndu-i afirmaţiile.

—Will este modest, încrezător şi curajos. Are maniere alese, este calm şi îndeajuns de gentleman pentru a mă elibera de înţelegerea noastră pînă la încheierea războiului. Înţelege perfect profunzimea dragostei mele pentru familie, casă şi pentru Carolina de Sud.

Protestele ei sînt prea vehemente, gîndi Terry, deşi era el însuşi şocat de faptul că se simţea invidios pe Will.

— Chauvenet e prea bătrîn, cu douăzeci de ani mai bătrîn ca tine, prea studios, prea "apretat" pentru o femeie atît de tînără şi plină de viaţă.

Cînd Susannah deschise gura ca să-l apere din nou pe Will, Terry îi cuprinse mijlocul şi o trase spre el. Îi acoperi buzele cu ale lui şi îi mîngîie sînii pînă le simţi sfîrcurile întărindu-se. Nu-i păsa absolut deloc ce era ea — yankee, rebelă, sufragetă, abolţionistă sau orice altceva.

— Căsătoreşte-te cu mine, căsătoreşte-te cu mine, şopti el, cu vocea tremurîndu-i de emoţie... pentru binele Confederaţiei.

— Nu pot accepta o astfel de propunere din partea unui... necunoscut, doar pentru că are nevoie de ajutor, oricît de mult mi-ar place acesta, rănind astfel un om pe care-l respect.

— Deci asta simţi pentru Chauvenet — respect! răspunse Terry, fără a-şi putea ascunde uşurarea. Am observat totuşi ce rămas bun cald ţi-ai luat de la el în Annapolis.

Deşi obrajii lui Susannah luară foc, ea nu-şi feri privirea. Dimpotrivă, îl fixă intens, spunînd:

—Will n-a rupt logodna din lipsă de afecţiune, ci din cauza convingerilor noastre opuse, ale mele pentru Confederaţie, ale lui pentru Uniune. El întruchipează în ochii mei idealul de bărbat, şi am o mare afecţiune şi respect pentru el. Este...

—Ar fi cîteva lucruri care ar lipsi din căsătoria voastră, iubito. Distracţia este unul din ele.

—Si celelalte? nu se putu împiedica să întrebe.

—Dragostea, un cuvînt pe care nu l-ai menţionat niciodată. Şi pasiunea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Terry auzi rîsul scăzut, afectuos al fetei.

—Sună cel puţin ciudat din partea ta să spui asta, după ce mi-ai cerut să accept o căsătorie nu numai

fără dragoste, ci chiar de-a dreptul falsă. Aşa că, spune-mi, cum se împacă una cu alta?

— Colonelul Wigfall din Texas, un bun prieten de-al meu, este din întîmplare în oraş. El este preot, sau cel puţin aşa pretinde, şi ar face orice pentru cauza sudistă. Ne va uni printr-o legătură... să-i spunem... nu foarte strînsă.

— Te gîndeşti la toate, nu-i aşa domnule? spuse Susannah, cu capul uşor înclinat pe-o parte, cu o umbră de admiraţie în glas. Ştii Terry, văzîndu-mă pe mine şi pe tine împreună doar timp de cîteva minute, ai înţeles ceva pentru care mie mi-au trebuit cîteva luni: că nu voiam să mă mărit cu domnul Chauvenet. Cînd am fost separaţi de război, m-am simţit uşurată că mi-am recăpătat independenţa, cel puţin pentru un timp. Poate că ne vom căsători cîndva, dar nu e acum momentul cel mai potrivit.

— Nu, acum e momentul cel mai potrivit pentru noi, iubito. Eşti o femeie deosebită, căreia nu-i place să se autoamăgească. Asta-i bine, căci pot să-ţi vorbesc fără ocolişuri, cum aş vorbi cu un bărbat. Nu-ţi pot oferi dragostea şi căsătoria pe care le-ai merita şi le doreşti. În orice caz nu acum, adăugă Terry pentru a contracara efectul sincerităţii jignitoare de mai devreme, şi pentru a-i da speranţe.

În prostia sa egoistă, avea el să-şi dea seama mai tîrziu, era deja sigur că fata îl iubeşte şi că perspectiva căsătoriei lor ar încuraja-o să-l ajute.

— Pot să-ţi promit două-trei lucruri, dacă vei fi de acord să mi te alături.

— Ce fel de lucruri? întrebă Susannah uşor amuzată, ridicîndu-şi bărbia către el.

— *Aventură, pasiune şi glorie*. Lucruri pe care doar puţine femei le trăiesc cu adevărat, zîmbi Terry. Este ceva special, unic. Care e răspunsul tău?

— Este da, bineînţeles, răspunse Susannah, con-

ducîndu-l pe Terry din nou către pavilion. Mă alătur pentru a servi Confederaţia, mă înţelegi. În plus, niciodată n-am putut rezista unei aventuri. Îmi vei spune mai multe despre planul tău... mai tîrziu, oftă ea. Acum doresc partea de pasiune a înţelegerii noastre.

Aşa a început povestea lui Terry şi a lui Susannah, dar cum se va sfîrşi ea, numai zeii puteau şti.

Cervantes scria că dragostea şi războiul sînt unul şi acelaşi lucru, iar strategiile folosite sînt la fel. Cu alte cuvinte "Totul este acceptat în dragoste şi în război".

Capitolul 6

Celibatul lui Susannah, fie că se mărita cu adevărat sau nu, luase sfîrşit. Întregul Charleston a fost martor la căsătoria ei cu frumosul ofiţer, bărbatul pe care, în sfîrşit, îl iubea. Bineînţeles Terry nu ştia (aşa credea fata) că ea îl iubeşte, şi era sigură că el n-o iubeşte cel puţin încă nu, dar o va face —putea să jure —pînă la sfîrşitul acţiunii lor.

Avea să vină o zi cînd Susannah va simţi că nu fusese niciodată aşa fericită ca în "noaptea nunţii" lor, şi nu se aştepta să mai fie vreodată la fel ca atunci. Sărbătorirea lor a produs aproape la fel de multă bucurie ca şi *Ordinul de Secesiune* proclamat de *Convenţia Populară* a statului Palmetto.

— *Uniunea existentă între Carolina de Sud şi alte State, sub numele de "Statele Unite ale Americii" este de acum înainte dizolvată.* Imediat după proclamarea acestui *Ordin*, îi povestea Susannah lui Terry, s-au trăs clopotele şi se auzeau lovituri de tun. Au fost aprinse focuri şi artificiile au brăzdat noaptea. Cea mai des auzită urare în cîrciumi era *La dracu cu yankeii!*,

iar străzile erau pline de oameni care sărbătoreau. "Vai, avem încă atît de multe de învăţat", avea să-şi spună Susannah mai tîrziu, dar nu în acea primă zi de mai, cînd clopotele băteau pentru ea şi Terry, iar sentimentele lor erau la fel de minunate ca şi noaptea Secesiunii.

Recepţia dată în cinstea lor a fost doar cu puţin mai liniştită, deşi whiskey-ul scoţian şi vinul de Porto au curs ca apa.

Susannah îşi nota toate acestea în jurnal, în timp ce încă aştepta să înceapă interogatoriul, în Vechiul Capitoliu.

Tata adusese vinul şi whiskey-ul din Europa. Întreaga sa rezervă era aproape epuizată în zorii zilei de 2 mai. Comandorul Butler nu era omul care să se răzgîndească, mai ales nu în ziua nunţii fiicei sale, deşi ar fi păstrat ceva din rezervele sale, dacă ar fi ştiut că vor fi atît de puţine expedieri de mărfuri din Anglia, vreme de mulţi ani. Nu ne-am aşteptat, în acele prime zile ale optimismului războinic, la blocada laşă a yankeilor asupra porturilor noastre, nici la pierderea insulelor Carolinei, nici la asedierea şi bombardarea, care aveau să distrugă frumosul nostru oraş.

Cu mult timp înainte ne-am fi lipsit de multe altele, în afară de vin şi whiskey. Cînd blocada ne-a lăsat fără zahăr, am folosit mierea. Am băut o aşa-zisă cafea din secară, grîu şi cartofi dulci. Am obţinut sare curăţînd podelele afumătorilor şi purificînd sarea care picurase pe jos.

Dar pămîntul n-avea să ne mai dea înapoi morţii noştri. Războiul urma să ia vieţile atîtora dintre fiii, fraţii şi soţii noştri, încît o generaţie întreagă de femei sudiste au fost destinate singurătăţii celibatului.

Însă, în acea zi, Susannah nu avea nici un fel de gînduri morbide, începînd să afle tot mai multe despre frumosul şi neîmblînzitul străin cu care se "măritase". Unul dintre acestea era că soţul ei —întotdeauna îi plăcea să se gîndească astfel la Terry — era la fel de priceput la dans ca şi la... dragoste. Între valsuri, orchestra cînta dixie. Băieţii fluturau steagul texan şi pe cel albastru al rebelilor, care avea o stea la mijloc, pentru Carolina de Sud, primul stat confederat.

— Fata mea, sînt fericit că am trăit să văd clipa asta, îi spuse Stephen Butler, în timpul unui vals foarte la modă, Frumosul visător. De acum, eşti problema altui bărbat, o tachină comandorul.

Devenind serios, adăugă:

—Susannah, ştii că tu eşti lumina vieţii mele şi că aş fi preferat să te măriţi cu un bărbat din Carolina sau chiar cu prietenul meu, Willie Chauvenet. Dacă n-ar fi fost războiul şi vîrsta ta, n-aş fi fost niciodată de acord cu o căsătorie atît de grăbită cu un fiu de yankeu afurisit, din neam de piraţi. Acum, dacă acest om nu se poartă cu tine cum trebuie...

—Povesteşte-mi despre pirat, papa! se rugă Susannah, murind de curiozitate, atentă să nu greşească paşii la dans.

Din fericire, era un vals lent.

—După mamă, Armstrong este strănepotul lui Jean Lafitte, un lup de mare prădalnic, care a fost alungat din Golful Bataria şi de pe coasta Louisianei! Astăzi, familia Armstrong se laudă că ar fi fost corsar, de parcă ar fi avut o profesie respectabilă. De aceea, Terry are marea în sînge. Un alt motiv este tatăl lui, bogat armator din Noua Anglie şi comerciant yankeu, care a investit în comerţul din Galveston. Fata mea,

poţi spune că te-ai măritat cu un bărbat foarte bogat.

— Şi eu care credeam că e vînător de zestre, chicoti Susannah. Sînt aşa de bucuroasă că nu-i aşa.

—Te-ai măritat cu un bărbat despre care nu ştii nimic şi pe care şi eu îl cunosc puţin. Sper că toate surprizele în ceea ce-l priveşte sînt la fel de plăcute ca asta. Ei, acum ştii că e bogat şi că e legat de mare prin obîrşie. Bineînţeles, şi eu şi fraţii mei pescari din Cape Fear sîntem neam de marinari, aşa că nepoţii mei vor fi adevăraţi oameni ai mării, nu? Ca unchiul George şi...

—Ştiu tot despre tine şi despre rudele noastre, papa, spuse ea, schimbînd subiectul. Descendenţa lui Terry mă interesează acum.

Dar Comandorul Butler nu apucă să mai spună nimic, căci un invitat, Beverly Bland, se apropie de tată şi fiică clătinîndu-se. El îi întrerupse cu o reverenţă:

— Pînă astăzi, domnule Comandor Butler, nu mi-am... pierdut... hîc... speranţa, sughiţă Beverly, legănîndu-se pe picioare, părînd gata să izbucnească în plîns, ... că într-o zi m-aţi putea considera demn de fiica dumneavoastră.

—Hei, linişteşte-te! ţine-ţi firea, fiule. Eşti o ruşine pentru Carolina şi pentru Confederaţie, ca să nu mai vorbesc de răbdătoarea ta mamă, răcni colonelul înainte de a se îndepărta furios.

Niciodată nu putuse suporta proştii.

Dacă Susannah nu l-ar fi susţinut, Beverly ar fi căzut cu faţa în jos, printre dansatori. N-ar fi fost pentru prima oară, însă oricît de puţin l-ar fi respectat Susannah, îl cunoştea dintotdeauna şi mai avea o rămăşiţă de afecţiune pentru băiatul care fusese înainte de moartea tatălui său, care lăsase datorii imense. Beverly Bland decăzuse mult, după ce-şi vînduse jumătate din sclavi, ca să-şi păstreze poziţia socială. Susannah nu-l putea lăsa să se facă de rîs din nou, mai ales nu la nunta ei, aşa că dansă cu el,

dacă se putea numi dans modul în care băiatul o călca pe picioare, ascultîndu-l cum se plîngea că s-a căsătorit cu altul, că el o iubea pe ea şi numai pe ea.

—Instruiesc şi aprovizionez pe cheltuiala mea o companie de voluntari în onoarea ta, domnişoară Sue. Voi lupta doar pentru tine. Se va chema *Compania Omorîtorilor de yankei din Charleston*. Simeon Butler mi-a spus că s-ar înrola, dacă n-ar fi ofiţer de marină. Vrei să cosi un steag de luptă pentru noi, Susannah? o imploră el.

Ea nu putu să-l refuze.

—Da, Beverly, răspunse ea, iar el continuă să vorbească despre dorinţa lui de a auzi vuietul luptei şi de a se întoarce victorios cu steagul ei. Apoi ceva din cuvintele lui atrase atenţia lui Susannah.

— Sînt îngrijorat pentru tine. Acest Armstrong o face pe cavalerul, iar doamnele cad ca muştele în jurul lui... dar sub acest fizic fermecător, este un ticălos, un misogin... aşa i se spune, căci este furios pe sexul-frumos şi pe soarta care l-a lipsit de dragoste. Cînd soţia lui l-a părăsit, a fost rănit profund, spune el, încît nu va lăsa nici o altă femeie să-i stăpînească inima. Ştiu asta de la o biată femeie părăsită şi zdrobită, decăzută..., oftă Bland,... pe care-am cunoscut-o într-un bordel din Washington.

Clătinînd energic din cap, Susannah îl contrazise pe Bland:

—Încetează cu prostiile astea, Beverly. Terry mi-a povestit deja despre soţia lui. Ea nu l-a părăsit în felul în care spui tu. Biata de ea a murit.

— Interesant, eu credeam... altfel. Eşti sigură că ai înţeles bine? Se poate să fi înţeles greşit ce a spus micuţa Floride.

Beverly clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să scape de ceaţa ce îi acoperea ochii.

— Susannah, iubirea mea, mi-e inima zdrobită, dar

conştiinţa mi-e curată. Te-am prevenit în legătură cu Armstrong, să nu uiţi.

Mai tîrziu Susannah avea să-şi amintească cuvintele lui Bland, ca pe o revelaţie. Atunci însă, la recepţie, nu făcu altceva decît să-i facă morală tînărului.

—Domnule Bland, încetează să-mi plîngi pe umăr de propria-ţi milă. Găseşte-ţi altă fată pentru care să lupţi şi care să-ţi coase steagul şi să-ţi asculte văicărelile. Eu m-am simţit obligată să-mi urmez chemarea inimii pentru a uşura singurătatea lui Terry Armstrong şi pentru a deveni mama adoptivă a copiilor lui. Am înţeles că trebuia să-mi urmez destinul, înainte de a fi prea tîrziu, şi acelaşi lucru ar trebui să-l faci şi tu. Eşti un bărbat destul de atrăgător.

Îl studie timp de cîteva clipe. Avea o faţă îngustă, cu ochii de culoarea whiskey-ului diluat, cu o bărbie moale, cu o gură şovăielnică. Era palid ca o fantomă, căci bea în fiecare noapte, culcîndu-se în zori şi nevăzînd niciodată lumina zilei.

—Nu te mai îmbăta de fiecare dată cînd ai vreo problemă, îi ordonă lui Bland.

Îşi dădea seama că se poartă ca o scorpie, dar ajunsese să o exaspereze. Din fericire, o salvă fratele ei, care îi solicită următorul dans.

Simeon, la cei douăzeci şi doi de ani ai lui, era un bărbat frumos, de talie mijlocie, lat în umeri, cu păr negru şi ondulat, cum fusese al tatălui său. Ca şi acesta, era un adevărat gurmand. Avea trăsături puternice, plăcute. Toate fetele îl iubeau pe Simeon.

— Am auzit că o curtezi pe Louly McCord, îl luă ea repede.

Ştia că, la fel ca tatăl lor, el se va simţi obligat să-i dea sfaturi în legătură cu proaspătul ei soţ.

— La fel şi Beverly Bland, Sue. Ai grijă, nu vă luaţi la bătaie pentru ea, cel puţin pînă nu decide ea pe care-l vrea dintre voi.

Băiatul îşi privi sora cu ochii lui gri-verzui, sclipind amuzaţi.

—Unde auzi tu toate bîrfele, Susie, la Grace Ellison? Grace o coafează uneori şi pe Louly, şi ştie că e ca şi tine. Nici ea nu are nimic de-a face cu Bland, care este un om de nimic.

Susannah observă ceva ciudat în zîmbetul lui Simeon; încă de mic copil, Simeon ştia că o anumită privire a surorii lui însemna că ea bănuieşte încercarea lui de a-i ascunde ceva. Datorită diferenţei de vîrstă dintre ei, el se comporta nu ca un frate ci, mai degrabă, ca un fiu. Iar dacă exista ceva ce Susannah nu admitea, era ca el să aibă secrete faţă de ea.

—Scumpa mea soră, trebuie să-ţi spun ceva minunat şi... şi important! Ştii, războiul te face să te gîndeşti la lucruri importante ale vieţii —moştenitori care să-ţi ducă numele mai departe şi femeia potrivită. Pentru mine, aceasta-i Louly. Dintotdeauna a fost. Aşa că... ne-am căsătorit. Am făcut-o în taină, nu ca tine şi Terry, chiar ieri. Numai cu mama ei şi preotul metodist, domnul Sutcliffe, domnişoară Ştie-tot!

Simeon rîse şi o învîrti repede-repede pe sora lui, încercînd s-o ameţească.

—Se spune că toate miresele sînt frumoase, îi zîmbi Terry, cînd o avu din nou în braţe, însă dumneata, domnişoară Armstrong, eşti cea mai minunată mireasă pe care am văzut-o vreodată.

—Mai este încă o mireasă aici, astăzi. Fratele meu şi Louly McCord s-au căsătorit. Dar e un secret, îi şopti ea la ureche, în timp ce el o trase mai aproape.

—Am valsat mai devreme cu Louly, spuse el. Este o fată plină de viaţă, iar astăzi e cu adevărat drăguţă. Abia acum înţeleg de ce. Am cunoscut femei extrem de frumoase, ca tine, Susannah, ca... altele, care uneori pot fi de-a dreptul respingătoare. Cred că Simeon a făcut bine.

Cînd Terry se referi la femeile frumoase cu atît de puţină amabilitate, Susannah îşi aminti remarcile lui

Beverly Bland, care spusese că lt.Armstrong nu are încredere în femei. Însă îngrijorarea sa dură numai pînă cînd privirea i se adînci din nou în ochii lui cenuşii, blînzi şi mîngîietori.

—Mama nu va fi de aceeaşi părere, căci a căpătat o aversiune faţă de Louly, imediat ce iubitul ei fiu s-a îndrăgostit de aceasta. Mama este cu adevărat preocupată de unicul ei fiu şi o consideră pe Louly o femeie de nimic, iar familia McCord, o adunătură de indivizi fără importanţă. La fel crede despre toţi cei din nordul Carolinei de Sud, cu excepţia tatei. El este excepţia care confirmă regula mamei: că din nord nu vine nimic bun. Ah, şi încă un lucru despre Louly: cel de-al treilea frate al ei, Calvin, este avocat, cu studii făcute la Yale şi cu convingeri unioniste. Cînd a refuzat să se alăture bravilor noştri soldaţi sudişti, ştii ce-au făcut oamenii?

—îmi pot da seama, spuse Terry, cu o figură impenetrabilă, cu vocea scăzută.

—Totuşi o să-ţi spun. Pentru faptul că s-a dovedit nehotărît şi slab l-au izgonit din oraş, aşa că astăzi el trăieşte în nord, în Philadelphia, logodit cu fiica unui aboliţionist. Calvin a refuzat să lupte pentru Carolina de Sud şi pentru Confederaţie, fapt care în mod sigur nu îmbunătăţeşte atitudinea mamei faţă de familia McCord.

—Însă asta ne-ar putea ajuta pe noi. Am putea să avem mare nevoie de un motiv pentru a intra în acel oraş nordist, fără a stîrni suspiciunile yankeilor. O vizită la un cumnat, care mai este şi unionist pe deasupra, este exact pretextul de care avem nevoie.

—Numai la asta de gîndeşti, Terry? La spionaj? întrebă Susannah rîzînd uşor.

Nu dorea ca întrebarea ei să pară prea serioasă, însă el înţelese şi începu să valseze cu ea către terasa care dădea în grădină, spre adăpostul umbros oferit de o salcie plîngătoare, unde odată ajunşi, începu s-o sărute.

—Mă gîndesc la multe altele, doamnă Armstrong,

murmură el, dar nimic atît de important ca...

—Ca să mă strîngi pe mine în braţe? oftă ea, agăţîndu-se de el, încîntată de atenţia pe care i-o oferea el.

Vocea ei, cum şi-o auzea, era estompată de dorinţă nedisimulată. Chiar în acel moment se crăpă cerul de la un capăt la altul şi un fulger strălucitor fu urmat imediat de un tunet asurzitor şi de o rafală de ploaie. Dar ei se sărutară din nou şi nu dădeau nici o atenţie picăturilor din ce în ce mai dese. Flacăra dorinţei, foamea unuia de celălalt erău nepotolite. Hainele li se lipiseră de trupuri, făcînd mai vizibile toate formele şi mai accesibile. Terry îşi dădu peste cap părul ud, întunecat de ploaie, apoi îşi scoase haina şi o înfăşură în jurul umerilor lui Susannah. Rîsul ei încîntat, deşi gestul era total inutil, fu acoperit de încă un tunet. Apoi îi desfăcu gulerul şi-i scoase cămaşa, umplîndu-şi ochii cu imaginea torsului lui gol, musculos şi strălucind ca bronzul în lumina fulgerelor.

Terry nici nu se mai obosi să dezlege legăturile rochiei de mireasă, sfîşiindu-i pur şi simplu corsajul de la gît pînă la talie. Acum buzele lui ude puteau să-i atingă sfîrcurile înmugurite. Culegea cu limba picăturile de ploaie de pe sînii dezveliţi.

Şi-au îndreptat paşii spre pavilion, prin ploaia deasă, oprindu-se pentru a se săruta, a rîde şi a se mîngîia, lăsîndu-şi în urmă hainele, pe măsură ce şi le scoteau de pe trupurile lucind de apă.

Intenţionam ca aceea să fie ultima oară cînd eu şi Terry împărţeam această plăcere, scria Susannah în jurnalul ei, *ultima oară cînd tandreţea, pasiunea, şi trupul meu îi vor sta la îndemînă, ultima ocazie din viitorul previzibil, în care să împărţim plăcerea şi satisfacţia. Dacă această căsătorie începută aşa de ciudat avea să meargă vreodată, şi eu voiam asta din*

tot sufletul, era necesar să-l fac pe Terry Armstrong să se îndrăgostească de mine, încetul cu încetul, şi să ne căsătorim —din nou —din proprie iniţiativă. Scuza mea, după primele nopţi de pasiune dezlănţuită, pentru a-l ţine departe de patul meu, era evidentă, cel puţin pentru mine. Reverendul Wigfall, în ochii lui Terry, era un prieten, un aliat care ne ajuta să-i înşelăm pe ceilalţi. Noi nu eram căsătoriţi cu adevărat, aşa că am hotărît că nu este înţelept, ba chiar era periculos să continuăm să amestecăm plăcerea cu misiunea noastră îndeajuns de periculoasă. Cei puţin asta i-am spus lui Terry, dar mă întrebam atunci dacă a auzit măcar un cuvînt din ce-am spus.

Capitolul 7

Fără îndoială că Grace Ellison n-avea s-o părăsească la nevoie pe cea mai dragă prietenă, Susannah Butler Armstrong. Deşi temnicerii nu o lăsaseră pe negresă să vorbească cu prizoniera, Grace şi copiii, cei doi ai ei şi fetiţele lui Terry, erau hotărîţi să nu se clintească din faţa Vechiului Capitoliu, pînă cînd nu li se va da drumul înăuntru. Copiii cei mai mici se jucau împreună pe stradă, în timp ce Grace şi Venetia stăteau tăcute, cufundate în gînduri. Cea dintîi îşi oprise amintirile la ultimele şase luni, de cînd Susannah îl întîlnise pe Terry Armstrong.

Grace îşi amintea bine de nunta lor, căci fusese implicată în toate pregătirile. Fiind una din cele mai căutate coafeze, era chemată la cele mai nobile doamne albe, care vorbeau liber faţă de ea despre bucuriile şi necazurile lor, astfel că negresa era la

curent cu tragediile, plăcerile şi păcatele lor.

Cînd doamna ei preferată, chiar prietena ei dragă, Susannah Butler, care la douăzeci şi şase de ani era regina frumuseţii din Charleston, s-a căsătorit, spre uşurarea familiei sale, Grace şi-a dat seama că aceasta era cu adevărat îndrăgostită. I-o spusese direct, deşi nici nu mai era nevoie, căci era evident pentru oricine. Cît despre mire, locotenentul Armstrong, ofiţer în Marina Confederaţiei, Grace nu ştia mai mult decît putea vedea: că era un texan frumos, înalt şi suplu, care-şi păzea cu strictețe secretele. Unul din acestea era dragostea lui pentru proaspăta lui soţie, deşi negase asta faţă de Susannah. Însă negresa era o fină observatoare a naturii umane şi presupunea că el însuşi nu era conştient de acest sentiment.

Se auziseră destule despre tînărul locotenent: că era cam afemeiat şi că făcuse nenumărate cuceriri. Numai peste cîteva luni, cînd a avut loc tragedia, Grace avea să aibă remuşcări că nu a dat importanţă acestor zvonuri, însă nu voise să-i umbrească bucuria cu ceva ce-ar fi putut fi o simplă bîrfă.

Deşi "Miss Susannah" şi "domnul Terry", cum le spunea Grace, se cunoscuseră numai cu zece zile înainte de nuntă, păreau să ştie bine ce fac. Începea războiul şi nu aveau timp de pierdut. Nunta a fost pregătită peste noapte, dar, chiar şi aşa, a fost un eveniment deosebit. Doamna Butler, mama miresei, ţinuse foarte mult la asta, pentru unica ei fiică.

Susannah a purtat toaleta argintie cu dantelă *point de Espagne* a mamei sale, la care trei croitorese au lucrat din zori şi pînă în noapte, pentru a face modificările necesare. Mirele a purtat uniforma gri a Confederaţiei, cu două rînduri de nasturi şi cu epoleţi strălucitori. A avut doisprezece domnişoare de onoare frumuşele, coafate a *la Francaise* de Grace, şi doi-

sprezece cavaleri de onoare, cu rozete de satin alb în piept. Servitorii, caii şi trăsurile, chiar şi calul favorit al miresei, Alcantara — toţi erau împodobiţi cu panglici de satin alb, care fluturau vesel în bătaia brizei. Slujba a ţinut-o, în minunata grădină a doamnei Butler, un prieten de-al mirelui, un aşa-zis colonel şi, după părerea lui Grace, o persoană cam dubioasă, cu o figură fioroasă, plină de cicatrici, pe nume L.C.Wigfall, care pretindea că este şi preot. În mod sigur fusese senator de Texas al Statelor Unite.

Cînd invitaţii se întoarseră acasă după turul oraşului, au fost aşteptaţi de un dineu de gală şi de o armată de bucătari şi de chelneri. Dansul a durat toată noaptea. Grace i-a urmărit pe miri de după cortinele sălii de bal cum dansau: Terry o ţinea pe Susannah de talia zveltă, în timp ce mîna ei se sprijinea graţios pe umărul locotenentului. Şiragurile aurii din părul ei se aplecau pentru a-i şopti cîte ceva la ureche. Încîntarea nedisimulată din ochii amîndurora a convins-o pe Grace că sînt îndrăgostiţi pînă peste cap unul de celălalt.

Miss Susannah era cea mai minunată mireasă pe care o văzuse negresa —şi văzuse destule, dat fiind căutarea de care se bucura măiestria el în aranjarea părului. Şi, deşi era solicitată zilnic să facă pieptănături pentru baluri, nunţi sau călătorii, şi, deşi cunoscuse foarte multe doamne, de nici una nu se apropiase şi pe nici una n-o îndrăgise ca pe Susannah Butler.

Se spunea că Jeff Davis personal îi dăduse concediu locotenentului pentru ca mirii să plece în luna de miere, însă era numai în parte adevărat. Terry avea şi misiunea de a recruta voluntari sudişti, băieţi de la ţară, care niciodată nu fuseseră mai departe de cinci mile de casă. Mai mult, el trebuia să pregătească un raport pentru preşedintele Davis —sau cel puţin aşa afirma el. Mai tîrziu, Grace bănui că raportul era de

fapt pentru preşedintele Lincoln.

Pe 3 mai 1861, Terry Armstrong, Susannah şi Grace au părăsit Charlestonul, îndreptîndu-se spre Garveston, unde se aflau copiii locotenentului. Grace era de-a dreptul fericită să-i însoţească şi, în plus, după cum spunea adesea, îi plăcea să călătorească şi putea s-o facă, fiind liberă, deşi era de culoare.

—Tatăl meu şi bunicul vostru, repeta mereu Grace copiilor ei, este unul din cei mai de vază cetăţeni ai comunităţii negre din Charleston, un meşteşugar priceput, care are propriul atelier de pălărier. El şi-a cîştigat libertatea, apoi a răscumpărat-o pe mama cînd eu aveam doisprezece ani. Au muncit amîndoi din greu şi m-au răscumpărat şi pe mine la paisprezece ani, dar n-au putut plăti niciodată preţul imens cerut pentru frăţiorul vostru, Alexander. El este încă sclav, pentru că eu, mama lui, eram sclavă cînd l-am născut pe el. Ştiţi, noi toţi am fost proprietatea doamnei Butler şi a Comandorului şi, deşi eu şi Susannah am fost foarte apropiate toată viaţa, tatăl meu nu are o prea mare consideraţie pentru Comandor, de cînd ne-a cumpărat pe mama şi pe mine şi de cînd a încercat să-l răscumpere pe Alexander.

Grace nu-l prea iubea pe Comandor, lucru care l-ar fi uimit pe acesta, dacă ar fi ştiut, căci era dintre acei proprietari de sclavi care considerau că, pentru negri, sclavia era preferabilă libertăţii. Pe Catherine o îndrăgea oarecum, deşi şi ea avea aceleaşi principii în problema sclaviei. Cel mai mult o iubea pe Susannah, care o învăţase să-şi ţină gura şi să-şi controleze temperamentul aprins, în felul acesta salvîndu-şi de multe ori viaţa. Tot ea o învăţase să citească.

Cînd Susannah o rugase pe Grace s-o însoţească în călătoria prin Texas, s-a temut la început că şi-ar putea pierde libertatea cu greu cîştigată. A refuzat să plece, însă locotenentul a convins-o.

—Credeam şi încă mai cred despre el că este un om de onoare, spuse ea copiilor, orice ar fi făcut în acest război, ca să-i ajute fie pe confederaţi, fie pe unionişti. Ei aveau de gînd să nu-mi spună despre activitatea lor pentru Confederaţie, dar Susannah a refuzat să mă înşele; s-a simţit obligată să-mi spună adevărul şi dl. Terry a fost de acord. A fost chiar convingător, cînd mi-a explicat că eu nu voi ajuta Confederaţia, făcîndu-mă astfel să iau parte la călătoria lor, clătină Grace tristă din cap.

De asemenea, se gîndise atunci că acea călătorie i-ar putea da posibilitatea să ajute Uniunea, în care credea din motive întemeiate. Grace mai dorea ceva: să-şi găsească soţul, care mai era încă sclav, vîndut undeva în Sud de stăpînii lui, şi fiul, care fugise şi acum era vînat ca o fiară.

—Din Galveston, explică ea, urma să plecăm cu toţii în Nord, imediat ce aveam să le luăm pe fetiţele lui Terry. În New York, urma să ne despărţim, să mergem fiecare în drumul lui, cu mica obligaţie de a păstra secretul "acţiunii" lor. Ceea ce eu am şi făcut, deşi ne-a trădat cineva.

Sigur că Grace nu s-a despărţit de Susannah în New York, ci i-a însoţit pe tineri la Washington, unde, nu mult după sosirea lor, un yankeu pe nume Pinkerton, care pretindea că e comisar, a pătruns în casa lor, făcîndu-l pe Terry să părăsească locuinţa pe o fereastră din spate. Susannah a rămas să înfrunte singură poliţia nordistă.

Capitolul 8

A doua zi după nuntă, Stephen Butler, fără să piardă timpul, plecă spre Europa, la bordul vasului englez *Trent*. Susannah plînse la despărţire, ceea ce nu-i stătea în fire, şi asta îi surpinse pe amîndoi.

—Fata mea! Uşurel! Voi fi acasă poate chiar înaintea ta, şi te voi aştepta cu braţele deschise. Aşa va fi, chiar dacă yankeii ar reuşi să blocheze Charlestonul, după cum ne ameninţă. Îţi cunoşti doar bătrînul tată, spusese Comandorul, făcîndu-şi vînt cu pălăria şi cerînd ajutor din priviri soţiei sale. Catherine! exclamă el, cred că această căsătorie are deja un efect ciudat asupra temperamentului fiicei noastre. Dintr-o tînără raţională şi imperturbabilă s-a transformat peste noapte într-o sentimentală!

—Am spus dintotdeauna că fiica ta are capul pe umeri, ba chiar e încăpăţînată. Dar şi, că sub aparenţa aceasta, bate cea mai romantică inimă, cea mai bună ţintă pentru săgeţile lui Cupidon, victima posibilă pentru un *coup de foudre*, explică Catherine Butler.

Susannah ştia că adesea scumpa ei mamă folo-

seşte prea multe cuvinte, cînd ar fi fost suficiente doar cîteva, dar Catherine era adorată de întreaga familie, în ciuda micilor ei slăbiciuni.

Era îmbrăcată cu grijă, ca de obicei, cum îi plăcea soţului ei, iar talia, strînsă în corset, era doar cu doi-trei centimetri mai plină decît a fiicei sale. Coroana de păr argintat trecuse prin ani, de la galben auriu la nuanţa caisei coapte. Strecurîndu-şi mîna sub braţul lui Susannah şi făcîndu-i semn lui Terry să se apropie, ea îşi trecuse privirea peste cei adunaţi pe docuri.

—Dacă aş socoti toate situaţiile în care mi-am luat rămas bun de la tatăl tău, neştiind pentru cît timp lipseşte, eu aş fi cea care ar trebui să plîng, îi spusese ea lui Susannah matern. Tu, fata mea, ar trebui să fii numai zîmbet, să visezi la călătoria de nuntă cu frumosul tău mire, care, sînt sigură, se va dovedi un soţ bun, un mare luptător, un erou pentru cauza Confederaţiei.

— Am de gînd să mă devotez fericirii fiicei dumneavoastră, spuse Terry, sărutîndu-şi soţia pe tîmplă.

La aceste cuvinte, Susannah scoase o batistă de dantelă din mînecă, prevăzînd un nou puhoi de lacrimi.

—Ia uită-te, Susannah, spuse Catherine, indicînd direcţia cu bărbia, încercînd să-i distragă atenţia, cum făcea cînd fiica sa era mică. În felul acesta voia să-şi dea seama dacă tristeţea proaspetei mirese era importantă sau era nesemnificativă, la fel ca genunchii zgîriaţi şi pisoii pierduţi în copilărie. E fata aceea, McCord. Uită-te acolo, acea Louly, alergînd după Simeon al nostru, îi spuse Catherine soţuiui ei. Gîndeşte-te la soţul tău şi la familia McCord.

— D-ra McCord este sincer devotată lui Simeon. Iar aceasta este o calitate de invidiat la o soţie... sau viitoare soţie, replică Terry.

—Ai face bine să accepţi, Catherine, că fiul tău pleacă la război, cu sau fără Louly, interveni Coman-

dorul, în timp ce James Moir, căpitanul vasului britanic *Trent*, chema echipajul pe punte.

Steagul era ridicat pe catarg, ceea ce însemna că totul era pregătit de plecare și că nu avea să aștepte pe nimeni, nici măcar pe Comandorul Butler. Acesta își luă geanta, care conținea documente importante pentru Confederație. Soția sa se apropie, scăpînd un suspin ușor. Nu și-ar fi permis niciodată vreo manifestare a emoțiilor în public, dar dragostea și afecțiunea lor profundă era evidentă din orice gest pe care-l făceau. Susannah nu mai realizase pînă atunci că ceea ce mama și tatăl său creaseră între ei era ceea ce visase și așteptase toată viața ei.

Privind-o pe Catherine în ochi, Stephen șopti:

—Mai avem ceva din anii tinereții în noi, nu-i așa, Cath? Ascultă-mă înainte de a pleca: Simeon e băiatul tău, Cath, și nu e un prost. El înțelege valoarea pe care o are educația pentru un ofițer și un gentleman, dar nici nu va încerca deasupra unor cărți, lăsîndu-i pe alții să lupte în locul lui.

—Știu, Stephen, nici nu i-aș cere asta, dar...

—Încearcă doar să-l ții aici, pînă va putea fi sub comanda mea, sau cu noul său frate, Terry, pe o navă rapidă. Fă toate eforturile să-l oprești să plece odată cu primii voluntari. Deja o mulțime de băieți curajoși luptă sub comanda unor conducători nepotriviți. Ofițerii călîți în bătălie știu să facă diferența între... vru să spună "viață și moarte", dar spuse... victorie și înfrîngere. Disciplina militară nu-i ușoară pentru amatori, nu, Terry?

— Nu, domnule! răspunse Terry, privind-o pe Susannah care, înțelegînd că și ea, și fratele ei își înșelau părinții — el în legătură cu Louly, ea cu Terry —fu zguduită de un nou acces de plîns, oricît încercă să se stăpînească.

— Dacă ai fi fost căsătorită de cîteva săptămîni, aș

fi atribuit starea ta hiperemotivă unei... posibilităţi fericite.

—I-am spus încă de ieri, Catherine, că amîndoi sîntem pregătiţi pentru primul nostru nepot.

—Sau o nepoată, spuse Catherine.

Terry îşi drese glasul:

—Cred că ceea ce-o tulbură pe Susannah, spuse el, este nesiguranţa acestor timpuri şi faptul că se căsătoreşte în ajunul războiului.

Susannah dădu aprobator din cap, neavînd curajul să vorbească, uşurată că Terry o scosese din încurcătură. Nimic nu părea să-l tulbure pe acest bărbat, gîndi ea.

—Ia-ţi rămas bun de la comandor şi apoi, Terrence, invită-ţi soţia la o partidă de călărie, îi sugeră doamna Butler ginerelui său.

De fapt, nu era tocmai o sugestie, căci oricît de delicat ar fi vorbit, Catherine întotdeauna comanda. Însă pentru că ştia cît este de înţelegătoare şi de generoasă în adîncul sufletului mama sa, Susannah o iubea, cu toată această atitudine autocratică. Aparent, pe soţul ei nu-l deranja deloc. Dimpotrivă, el părea s-o considere pe Catherine înţeleaptă şi demnă de a fi îndrăgită.

Terry, ca şi Cath Butler, era "pasăre de noapte", căci, în acea noapte, nici unul dintre ei nu a dormit, ci au stat de vorbă mult timp după ce Susannah adormi.

—Cred că doamna Butler mă acceptă ca ginere, spuse Terry miresei sale dimineaţa. Ea mi te-a dat în grijă fără strîngeri de inimă.

Spunînd asta, Terry îi zîmbi soţiei lui peste masă, şi atunci gravitatea situaţiei sale o izbi pe Susannah cu o forţă sporită. Înţelese din nou că era legată de un străin, poate chiar de unul răuvoitor, de care era atrasă irezistibil şi cu care avea să străbată ţara, părăsindu-şi casa, familia şi prietenii.

În acea noapte, Terry se întorsese în patul ei abia în zori, împrăştiindu-i visurile cu îmbrăţişări. Cît de lin îi stîrnise dorinţa! Buzele lui pe ceafa ei, mîinile lui pricepute şi mîngîietoare, toate au făcut-o să răspundă cu intensitate, neavînd în acel moment nici puterea şi nici dorinţa de a-i aminti de hotărîrea din noaptea trecută.

S-au trezit tîrziu, dornici unul de altul şi înfometaţi. Angie, bucătăreasa, le-a servit un adevărat meniu *a la Carolina*, alcătuit din orez fiert, *cureau* tocat, prepeliţă friptă şi cîteva feluri de prăjituri delicioase din făină de porumb. Terry arăta extrem de atrăgător şi relaxat în pantaloni de călărie, cu cămaşa descheiată, ungîndu-şi prăjitură cu unt. Făcea asta foarte precis, mişcîndu-şi cuţitul de la o margine la alta, ca un zugrav care vopseşte un perete. El îşi ridică privirea, o văzu uitîndu-se la el şi îi luă mîna peste masă. Ea îl lăsă, căci voia să-l studieze mai mult la lumina zilei. Începea să-l cunoască, văzîndu-l cum se scula, cum se bărbierea şi se îmbrăca, totul fără grabă şi degajat. Îi plăcea o baie fierbinte noaptea, un şuvoi de apă rece dimineaţa, un masaj cu ulei de santal. Pe jumătate îmbrăcat, lenevea nepăsător pe pat, urmărind-o cum face baie, apoi se apropia pentru a o săpuni încet pe spate şi pe umeri, urmărind cum îi curge apa pe sîni, cu ochii şi cu... vîrful degetelor.

—Venus a mea ridicîndu-se perfectă din mare, îi şopti el cînd ea stătea dreaptă, într-o aureolă de picături strălucind în toate culorile curcubeului.

O înveli apoi în prosop şi o duse din nou în pat. Şi era minunat ce ştia să-i facă, repede, cu mîngîieri precise, cu gura lui conturîndu-i trupul.

Lihniţi şi de o altfel de foame, nu au întîrziat în pat, însă plăcerea intensă a dragostei lor arzătoare nu a fost cu nimic mai prejos decît cea din alte dăţi. Ceea ce făcuse el corpului ei însetat de dragoste o schim-

base pe Susannah pentru totdeauna. Şi avea să urmeze încă multă fericire. Încă mai avea multe minuni de experimentat. Îi promise Terry. Erau abia la început.

El refuză s-o lase să-şi cheme camerista şi o ajută el însuşi să se îmbrace, strîngîndu-i corsetul şi jupoanele; îi perie chiar părul. Cînd sosi Grace pentru a o coafa, părăsi camera cu părere de rău, lăsînd-o în mîinile pricepute ale negresei.

Şi astfel s-au despărţit pentru o oră, pentru a se întîlni din nou la masă. Angie, bucătăreasa, era o adevărată expertă. Ea le făcuse tortul de nuntă şi le aduse fiecăruia cîte o feliuţă la micul dejun şi cîte un pahar din berea ei specială de *persimon*. Deşi tortul avusese patru picioare înălţime, nu mai rămăsese din el decît ceea ce păstrase pentru proaspătul cuplu, ca să le poarte noroc.

— Sînt bucuroasă că domnul Armstrong este cel pe care l-aţi aşteptat atît, domnişoară, spuse Angie cu timiditate, neridicîndu-şi ochii spre Terry.

Ea prefera să stea la bucătărie, să gătească, decît să servească la masă, dar pentru micul dejun al lui Susanna ea şi-a părăsit "poziţiile" ca să se asigure că totul era făcut perfect. Acesta era cadoul ei. Şi mai avea încă unul.

— V-am făcut *benne brittle*, ca să luaţi cu voi, îi spuse Angie lui Susannah, punînd un pachet pe masă.

Apoi plecă sprintenă spre sanctuarul ei.

— ...

— S-ar putea să-i spuneţi "susan" în Texas. Seminţele sînt aduse din Africa. Negrii o mai plantează aici în Carolina de Sud. Angie le fierbe cu suc de lămîie şi cu zahăr, toarnă apoi amestecul pe o masă de marmură, îl taie pătrăţele, îl lasă să se răcească apoi îl sfarmă în bucăţele. Era desertul meu preferat cînd eram mică. Probabil că-i placi într-adevăr, căci nu mi-a

mai făcut această prăjitură de ani de zile.

Toate femeile păreau să-l placă pe Terry. El deja cîştigase inimile a trei din cele la care Susannah ţinea foarte mult: Catherine, Grace şi Angie.

—Va fi o călătorie agreabilă, iubito. Ai împachetat totul? întrebă Terry, întinzîndu-se leneş.

În acel moment, în care a amintit de plecare, ea realiză din nou importanţa momentului. "Doamne, ce-am făcut?" gîndi ea, şi-şi trase mîna dintr-a lui, ridicîndu-se brusc în picioare.

—Dacă nu vom pleca şi noi mai repede, nu vom ajunge la Port Royal astăzi. Dar nu-mi pasă, spuse Terry şi se ridică şi el, venind lîngă ea.

Ea îi evită privirea.

—Cred, iubito, că ne vom opri deseară devreme, la Beaufort. Acolo este un han unde au un vin bun şi paturi cu saltele de puf.

—N-ai ascultat nici un cuvînt din ce ţi-am spus aseară, Terry.

—Despre... ce? Ai spus mai multe, îi răspúnse el zîmbitor.

Ea roşi şi spuse:

—Exact cum am bănuit! Nu mă crezi. Ascultă-mă acum, te rog, domnule. În problema... relaţiei noastre. De acum înainte, este strict de afaceri.

—N-ai să spui că ai vorbit serios. Adică luna noastră de miere se va termina cînd încă n-a început bine? După numai două nopţi de fericire? Au fost nopţi extraordinare, Susannah, după cum ţi-am spus deja cel puţin o dată. N-ai de gînd să pui capăt unei astfel de... potriviri?

El avea dreptate şi tonul vocii lui îi stîrnea atîtea simţăminte încît nu era uşor să-şi păstreze hotărîrea. Dar chiar în momentul cînd îşi dădea seama că va trebui să-şi adune întreaga tărie pentru a-i rezista lui Terry, ea începu să se îndoiască dacă ceea ce simţea

e dragoste. Era, într-adevăr, un bărbat bine făcut, frumos, care-i stîrnea pasiunea, dar oare dragostea asta înseamnă? Inima ei spunea "da", dar raţiunea, ca de obicei, o sfătuia să aibă grijă. Dacă era îndrăgostită, atunci era cel mai bine să stea departe de el şi de patul lui, cel puţin în momentul de faţă. Susannah încercă să fie sinceră în privinţa motivelor ei, să nu-l respingă pur şi simplu, ci să-l ţină la distanţă.

— Bineînţeles că şi eu te doresc. Niciodată... nu mi-aş fi putut imagina astfel de... ei bine... plăceri ca cele pe care mi le-ai arătat şi pe care le-am împărtăşit cu tine, dar... e timpul să încetăm să mai fim amanţi şi să devenim prieteni, spuse ea încet. Vrea să spun că ajungi să subapreciezi ceea ce ai la îndemînă şi obţii prea uşor.

— Îţi apreciez sinceritatea, Susannah, şi spontaneitatea şi faptul că nu apelezi la subterfugii.

El vorbi pe un ton aşezat, deschis, încît aproape îl crezu. Pînă la urmă, ea experimentase deja, ştia să-şi mişte corpul pentru a-i oferi plăcere şi ştia modurile în care putea să i-o ofere. Dar asta era tot ceea ce ştia cu adevărat şi nu era destul pentru a construi un viitor şi o viaţă în comun.

— Sincer, nu m-aş fi aşteptat la asta de la tine, spuse el, încruntîndu-se uşor. Este o reguiă în şah, *piece touchee, piece jouee*. Dacă atingi o piesă, trebuie să o muţi. Noi doi ne-am atins. De ce să nu jucăm partida şi să vedem unde ne duc mutările noastre? Nici unul din noi nu mai este foarte tînăr. Tu ai aproape treizeci de ani.

— Douăzeci şi şase, îl întrerupse ea.

— Eu sînt cu cîţiva ani mai mare decît tine, cu cinci, că să fiu mai precis, rîse el. Susannah! Am început un lucru bun şi avem o sarcină grea împreună. Am sperat că am putea-o face agreabilă pentru amîndoi.

— Agreabilă? Aşa vezi tu relaţia noastră? ciripi ea

ca o vrabie înfuriată, apoi se stăpîni şi continuă. Dacă nu poţi rezista tentaţiei, dacă a te stăpîni în compania mea, zi şi noapte e mai mult decît poţi realiza, atunci poţi să-ţi iei gîndul de la acţiunea noastră.

—Susannah, nu-i prea tîrziu să te răzgîndeşti. Poţi rămîne acasă, să împleteşti şi să coşi pentru armată şi, dacă eşti în stare, pentru a îngriji răniţi. Vor fi mulţi în curînd, care vor avea nevoie mai mult decît mine.

Terry îi puse o mînă pe umăr şi cu cealaltă îi ridică bărbia pentru a o face să-l privească în ochi.

—Dacă am fi căsătoriţi cu adevărat, totul ar putea fi altfel. Nu ţi-aş mai oferi posibilitatea unei alternative, dar aşa...

El ridică dintr-o sprînceană, zîmbind.

—Touche, locotenente Armstrong! zise ea, încercînd să pară indiferentă.

Susannah intenţionase să-l atragă într-o simplă discuţie, dar în loc de asta, muşcase din momeală. Spumega de indignare, căci vedea că el nu avea nevoie de ea mai mult decît oricine altcineva, aşa că replică:

—Vei învăţa, domnule, că eu nu mă eschivez niciodată. Întotdeauna îmi ţin promisiunile şi o voi face şi de astă dată, dacă nu cumva vei crede că ai să faci o treabă mai bună spionînd cu o altă femeie drept consoartă. Trebuie doar să spui, şi eu voi găsi un alt mod de a servi cauza sudistă. Şi asta fără păreri de rău.

Susannah brava. Nu avea de gînd să renunţe la el aşa uşor. Terry izbucni într-un rîs sănătos, neliniştitor, care o făcu şi pe ea să zîmbească.

—O, draga mea Susannah! murmură cu o voce scăzută, care o înfioră. Dacă tu poţi să fii clipă de clipă lîngă mine şi să nu... mă doreşti... să nu mă atingi... să-mi dai..., atunci fii sigură că şi eu pot. Tot ce poţi tu face, pot şi eu, domnişoară. Dar spune, eşti cu adevărat sigură că aşa vrei să ne începem călătoria de nuntă?

Ea dădu din cap, zîmbind larg:

— S-o începem şi s-o terminăm aşa, da!

Aşa că, în mijlocul incertitudinilor războiului, ei şi-au trasat propriile linii de bătaie.

Dar dacă le va slăbi voinţa şi le vor încălca din cînd în cînd? Ei bine, sînt şi ei simpli muritori, în cele din urmă.

Capitolul 9

"Să nu amestecăm afacerile cu plăcerile"!, declarase Susannah. Terry simţea că va urma o teribilă încleştare, un război al voinţelor. Trebuia să-şi ţină mîinile... şi buzele... şi totul departe de ea, dacă voia să continue să se bucure de compania ei fermecătoare, şi să-şi folosească resursele în folosul Confederaţiei. Altfel, *adios amigo*!

Ea îl provocase, fiind sigură —aşa gîndea el —că este atît de fermecat de ea, încît avea să se tîrască cerşindu-i favorurile. Nu avea de gînd s-o facă. Niciodată în viaţa lui nu refuzase o provocare şi începu imediat să se gîndească la un plan prin care să poată evita interdicţiile puse de ea. Unicul mod era s-o oblige să-i permită — sau şi mai bine să ceară — excepţii de la propriile reguli.

La două ore după plecarea Comandorului, cînd Terry şi mireasa lui au plecat spre Galveston, planul lui de a o recîştiga era deja făcut: avea s-o facă să i se strecoare noaptea în pat, ziua înflăcărîndu-i pasiunea şi stîrnindu-i dorinţele. Va fi atît de demon-

strativ şi afectuos în public cît îi vor permite împrejurările. Va fi discret, furîndu-i sărutări şi mîngîind-o, astfel încît seara va fi pregătită, dorindu-l înflăcărat.

Se credea că Jeff Davis în persoană îi dăduse lui Terry învoire pentru călătoria de nuntă şi că el şi Susannah călătoreau prin ţinut pentru a lua pe fetiţele lui, înainte să plece să lupte pe mare pentru Confederaţie. De fapt, preşedintele confederat îi ceruse lui Terry să evalueze numărul voluntarilor din oraşele şi satele prin care avea să treacă în drum spre Texas. Mai mult, el trebuia să aleagă dintre foştii colegi de navă un echipaj de luptă complet, de la ofiţeri la marinari simpli, care să navigheze pe un vas de război special şi foarte important pentru cauza confederată.

Susannah părea să călătorească fără alte instrucţiuni decît cele dictate de inima ei, care se răcise faţă de el — sau cel puţin aşa pretindea ea. Îndoielile lui Terry crescură văzîndu-le pe Susannah şi pe doamna ei de companie, Grace Ellison, şoptind şi rîzînd împreună, cu acel aer conspirativ pe care tinerele îl au adesea. Însă îi plăcea sunetul vocilor lor împletite şi rareori se ostenea să le asculte cuvintele, călărind la mică distanţă după trăsură. Grace, ca şi Susannah, avea şi ea o minte pătrunzătoare şi era şi foarte frumoasă, cu un corp statuar şi cu o piele de un cafeniu cald. Amîndouă făceau o pereche de un exotic izbitor.

Proaspăta doamnă Armstrong, pregătită pentru orice "ocazie" socială ce ar fi putut să apară, făcea turul Sudului cu trei cufere mari pline cu toalete şi cu o avere de monezi de aur.

Se împrăştiase zvonul că socrul lui Terry, Comandorul Butler, fusese trimis în Anglia pentru a obţine recunoaşterea Confederaţiei drept ţară independentă.

Susannah ştia şi celălalt motiv al călătoriei tatălui ei; acela de a ajunge la o înţelegere cu un şantier naval britanic pentru construirea celui mai rapid vas

de luptă care se făcuse pînă atunci. Ducea cu el schiţele proiectului, iar Susannah — aurul ce urma să fie trimis în Anglia, pentru a plăti cheltuieiile pentru vas.

Cea mai mare parte a timpului, Grace conducea trăsura, dar, pentru ca statutul ei de sclavă să pară mai autentic, cînd grupul se apropia de vreun oraş sau de vreo plantaţie, ea mergea pe jos sau în trăsura care ducea bagajele şi proviziile.

— Mă simt ca Regina Elizabeth în călătoria anuală, vizitînd castel după castel în drumul său, îi spuse Susannah lui Terry, după cîteva zile de drum.

Fuseseră primiţi călduros la cele mai mari proprietăţi din Carolina de Sud, petrecuseră o noapte şi la *Colleton*, plantaţia familiei Butler, una din cele mai mari şi mai bine organizate din ţinut. Acolo, Susannah a fost întîmpinată ca o regină de către servitori, dintre care mulţi o cunoşteau de cînd se născuse, şi de către o negresă foarte bătrînă, ştirbă şi chircită, ce-i fu prezentată lui Terry drept mătuşa Bessie.

Femeia noduroasă şi împovărată de ani fusese doica lui Catherine.

— Aici este locul de care aparţii, îi spuse Terry soţiei sale, în salonul cu ferestre rotunde, sorbind din şampania franţuzească. Această casă, aşezată pe malurile şerpuitoare ale rîului Ashely, ţi se potriveşte cu adevărat, Susannah.

— Primii Colletoni au "importat" un arhitect englez care să se ocupe de construirea casei şi de aranjarea grădinii. Te voi conduce prin labirintul de cărări din grădină mai tîrziu, dacă vei vrea.

— Altădată ai fi renunţat la cină, ca să fii singură cu mine, comentă Terry, pe un ton caustic, căci vinul îi dezgheţase limba. Dar oriunde vei merge — la culcare sau în grădină — te voi urma, doamna mea.

Îşi umplu din nou paharul, apoi îl goli. Susannah, urmărindu-l atent, sorbi şi mai încet din al ei.

— Acestea sînt cuvintele pe care biblica Ruth i le-a spus prietenei ei, Naomi, zîmbi Susannah uşor ironic.

Terry rîse.

— Asta-i ceea ce devenim noi — prieteni, nu-i aşa?

— Exact!

Susannah îşi ridică paharul spre el, iar ochii ei verzi străluciră de după buza paharului cînd îl duse la buze.

— Colleton e ca tine, Susannah: patriciană, şlefuită... civilizată şi, totuşi, nu te lasă să uiţi de sălbăticia nedomolită de dincolo. Va fi plimbarea noastră prin grădină la fel ca prima?

— Cred că ar fi bine să amînăm plimbarea din această seară. Poate că data viitoare cînd vom fi la Colleton mă voi simţi mai... plină de energie, zîmbi ea rece.

Susannah dormi bine în acea noapte în patul din vechea ei cameră, văruită în acelaşi roz pal. Terry, într-o somptuoasă cameră de oaspeţi, într-un pat lat, cu saltea de puf şi cu o sticlă de brandy pe noptieră, nu dormi aproape deloc.

Susannah şi Terry parcurgeau mare parte a drumului călare, dar din cînd în cînd, ca să mai lase caii să se odihnească, îi legau de trăsurică. În aceste momente, Grace, discretă, îi lăsa singuri. Terry nu putea păstra distanţa faţă de Susannah, oricît ar fi vrut. Trebuia să stea alături, coapsă lîngă coapsă, şi denivelările drumului le ofereau pretexte pentru contacte ceva mai "materiale". Dacă se întîmpla ca braţul lui să fie întins pe speteaza banchetei, era foarte folositor, căci se prefăcea că nu observă că o mîngîie subtil pe coapsă sau pe sîni. Cînd se întorcea ca să caute ploşca cu apă, o făcea să-i simtă respiraţia caldă pe

ceafă. Ea se înroşea şi-l privea dezaprobator pe sub genele dese, în timp ce bărbatul îşi păstra, pe cît posibil, un aer de inocenţă angelică. Uneori, el fluiera *Lorena*, cel mai popular cîntec al zilei, sau una din ariile sentimentale ale lui Stephen Foster.

În arşiţa soarelui sudic, treceau prin oraşele prăfuite, prin răscruci marcate de semne în care era încrustat grosolan numele localităţii —*Wentworth* sau *Bluffton* sau alt nume de orăşel adormit. Deşi aerul era dens ca bumbacul şi umed, Susannah fu străbătută de un fior. Terry reacţionă conform instinctelor protectoare masculine, înconjurînd-o cu braţul, iar ea se trase mai aproape de el, cînd văzu o ceată de bărbaţi ieşind din pădure. Atunci şi acolo, Terry realiză că strategia lui pentru a o recuceri pe Susannah avea să dea rezultate.

—Mergeam spre Virginia, domnule, spuse conducătorului grupului, salutînd neregulamentar. El se distingea de ceilalţi numai prin vîrsta puţin mai coaptă şi prin înălţimea şi slăbiciunea exagerate.

—Tu eşti, Ben Speed? întrebă Susannah, tresărind. Omul veni mai aproape, părînd un ogar ce adulmecă, capul său lunguieţ mişcîndu-se dintr-o parte în alta. Ochii săi negrii străluciră cînd Susannah ieşi din umbra trăsurii. El aprobă din cap.

— Mda, eu mi-s, doamnă, răspunse el, scoţîndu-şi şapca.

—Ben Franklin Speed, cel mai bun vînător şi trăgător din Carolina, ţi-l prezint pe..., ea ezită cîteva clipe,... pe soţul meu, locotenentul T. Armstrong din Marina Confederată, zîmbi ea, amintind de un pisoi drăguţ care ar fi prins un canar.

El o găsi adorabilă.

— Mda, am auzit că în sfîrşit ţi-ai găsit un soţ, spuse Ben Speed cu un zîmbet strengăresc, făcîndu-se apoi că ar fi făcut o gafă, deşi era clar pentru

toţi că Susannah ar fi putut avea orice bărbat ar fi dorit. Lui Terry îi plăcu umorul lui Ben Speed. Susannah, uşor descumpănită, se lăsă pe spate, iar tinerii fermieri se adunară în jurul ei încet, privind-o timid.

Frumuseţea ei, după cum Terry remarcase deja, îi uimea şi pe cei mai rafinaţi bărbaţi. Aceşti băieţi, rătăcind pe drumurile Carolinei, erau de-a dreptul bucuroşi că scăpau de coarnele plugului. Ei au fost orbiţi imediat şi intimidaţi de frumuseţea şi eleganţa lui Susannah, însă ea îi făcu imediat să se simtă în largul lor.

—Văd că aveţi ceva mîncare de-acasă, băieţi, spuse ea. Vreţi să mîncăm împreună?

Ea vorbi în dialectul Gullah, folosit mai ales de negrii din sud şi era cunoscut tuturor celor ce trăiau acolo, inclusiv "soldaţilor" plugari. Aceştia acceptară imediat, şi începură uşuraţi să-şi aşeze tabăra.

În răcoarea serii, se traseră lîngă foc, vorbind despre ce i-ar putea aştepta mai încolo.

— Cînd îţi sună ceasul, te duci oricum, aprobă Ben Speed, cu ochii pierduţi în zare, de parcă vedea ceva în întuneric.

Îi amintea lui Terry de un lup cenuşiu, suplu, împovărat de ani, întotdeauna la pîndă.

— Fiecare glonte îşi are destinatarul, aşa se spune. Dar eu nu mă aştept să fiu ucis. Nu toţi cei care merg la război sînt ucişi. De ce n-aş fi printre cei care scapă? Şi dacă voi muri, ce altă moarte mai glorioasă mi-aş putea dori?

Un murmur aprobativ străbătu adunarea. Susannah, trăgîndu-se mai aproape de Terry, îi privea îngrijorată şi încordată.

—Să dea ciuma în yankei, spuse unul din băieţi, care nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

—Sper ca un glonte sau o baionetă să străpungă inima fiecărui soldat nordist care invadează sudul,

adăugă un altul, de vreo douăzeci de ani.

Ben Speed scuipă în foc.

—Cînd ne vom apropia de ei, veţi vedea că va fi de parcă ne-am uita în oglindă, doar că ei vor purta uniforme albastre şi vor vorbi cu accent ciudat. Beţi-vă porţia de alcool, bravi soldaţi ai sudului, apoi treceţi în ţara visurilor. Deja m-am săturat să fiu doica voastră, şi nu sîntem împreună decît de-o zi.

În acea noapte, Susannah dormi în trăsură, iar Terry dedesubt. El încercă s-o urmeze după ce o conduse, ţinîndu-se de mînă, sub cerul înstelat. Cu părul desfăcut în valuri pe umeri, ea îl sărută o singură dată, adînc, cu corpul lipit de-al lui, cu sînii ei pietroşi înălţaţi şi cu braţele înconjurîndu-i gîtul. Terry o dori cu disperare, cum nu dorise pe nimeni înainte, dar îi dădu drumul imediat ce-i spuse ea. Sub trăsură, el se zvîrcoli toată noaptea, neînchizînd un ochi. Se îndoia că ea dormise, însă lucrul acesta nu-i prea uşura situaţia.

Următoarea dimineaţă el îi îndreptă pe băieţi spre Sea Island Coast, dîndu-le şi nişte ordine scrise pentru a raporta ofiţerului de serviciu al generalului Beauregard la Beaufort.

—Insulele vor avea nevoie de apărători, căci sînt vulnerabile la asaltul dinspre mare. Să le arătaţi acelor yankei încăpăţînaţi oţelul sudistl le spuse Terry nebănuind că Beaufort va cădea atît de repede şi cu preţul atîtor vieţi de ambele părţi.

Deşi Ben Speed nu fusese niciodată pe mare, Terry, cu ajutorul lui Susannah îl convinse să devină ofiţer şi trăgător principal pe un vas care încă nu era construit. Se hotărîse după ce trăseseră amîndoi la ţintă şi trebuise să admită că Speed era cel mai bun ţintaş din Carolina de Sud.

—Cu ce se ocupă de obicei? întrebă Terry pe Susannah. Vînător de fermieri?...

Ei înşeuau caii şi strîngeau tabăra, căci Terry se grăbea să ajungă la Savannah pentru a petrece o noapte într-un hotel bun. Cu ajutorul únei cine bune, a unui vin şi a luminii lumînărilor, era încrezător că Susannah i se va dărui din nou.

—Ben F. Speed a făcut o mulţime de lucruri, răspunse Susannah, privind un fluture care se aşezase, ca o bijuterie tremurătoare, pe reverul costumului ei de călărie. Este din Carolina de Nord, ca şi tatăl meu. A stat în vest o vreme, apoi s-a întors pentru a conduce emigranţii către zăcămintele aurifere din Colorado.

— Cu cé se ocupă acum? Adică înainte de a conduce băieţii? întrebă Terry, privind-o încîntat pe Susannah cum se uita la fluture.

Susannah era o privelişte minunată dimineaţa. Cînd faţa îi era încă îmbujorată de somn, ochii săi verzi erau şi mai provocatori sub pleoapele grele, iar mişcările şi mai languroase. Părul lung, cîrlionţat, îi dădea aerul unei nimfe. Însă curînd, chiar prea curînd după gustul lui, ea era complet trează, scăpărînd de nerăbdarea de a trăi aventurile noii zile.

— Din cîte ştiu, îi întrerupse reveria, ultima sa slujbă a fost de vînător de sclavi.

Terry fu şocat, însă nu spuse nimic.

Capitolul 10

—Ştii, doamnă Armstrong, este ceva cu omul cu care te-ai măritat, îi spuse Ben lui Susannah, după cîteva zile de călătorie împreună.

—Da, aşa e, aprobă Susannah rîzînd. Are un ascendent şi asupra mea. Pe tine nu te-a cucerit? întrebă ea, roşind uşor, amintindu-şi cum fusese ea "convinsă".

—I-am spus: "Generale, dacă soarta îmi va fi potrivnică, ai să mă duci acasă pentru a fi îngropat în Great Dismal?" M-a corectat. "Vrei să spui locotenente şi răspunsul e da, numai dacă nu vom fi pe mare". I-am spus "E-n ordine, generale!" Cred că meritã acest grad. Am dorit să-l urmez. Ştii, doamnă Armstrong, eu sînt un singuratic. În ţinutul meu se spune "Bea-ţi whiskey-ul cu apă proaspătă de izvor, la umbră" şi, de asemenea, "Să nu trăieşti niciodată atît de aproape de vecinul tău, încît să-i auzi cîinele lătrînd". Am respectat întotdeauna aceste maxime, mai ales pe a doua, însă, într-un fel sau altul, vreau să-mi cunosc semenii, cu toate necazurile şi triun-

furile lor. Cred că oamenilor le place să-mi vorbească deoarece sînt foarte tăcut. Cum şi sînt de obicei. Nu ca acum. Acum simt nevoia să vorbesc.

—Despre ce? Hai, vorbeşte, îl invită Susannah.

— Ia-o, de exemplu, pe această negresă care călătoreşte cu noi.

—Ce vrei să spui despre ea? Este prietena mea cea mai bună, aşa că să nu spui ceva rău despre ea.

—Eu? Ceva rău? întrebă Ben cu mirare, prefăcută sau nu, Susannah nu-şi dădu seama.

—Ascultă, continuă el. Grace are pielea cafeniu deschis. Îmi place asta. Şi are un chip frumos şi un aspect îngrijit. A venit la mine într-o noapte. Mi-a spus că are ceva bani, şi m-a întrebat dacă aş lucra pentru ea. Da, i-am spus. Am mai lucrat pentru negrii. Negrii liberi. Bărbaţi. Niciodată pentru o femeie. Proprietari de sclavi, albi şi negri, mă angajează mereu. Urmăresc negri fugari, pentru proprietari negri şi albi la acelaşi preţ, aşa că de ce n-aş face-o pentru Grace, cîtă vreme mă plăteşte? Susannah..., ezită el, te-ar deranja să-ţi spun pe numele mic, acum că eşti măritată? Aşa ţi-am spus totdeauna.

Ea clătină din cap.

—Bineînţeles că nu. Continuă.

"Stai cu mine puţin?" am întrebat-o cînd s-a întors să plece. Ea a înţeles ce doresc şi, acum că eşti măritată, înţelegi şi tu.

—Cînd s-a întîmplat asta, între tine şi Grace? întrebă Susannah preocupată. Nu mi-a spus nimic...

—Nu s-a întîmplat nimic. Ea mi-a răspuns înţepată: "Cînd ai să-ţi vezi ceafa", adică niciodată. Asta s-a întîmplat cînd ne opriserăm pentru noapte la marginea cîmpiei aceleia de bumbac, îţi aminteşti, alb ca zăpada în lumina lunii. Tu şi generalul, Terence, eraţi într-o casă mare la masă, cu nişte tipi suspuşi. Am fost într-o mulţime de locuri şi n-am păstrat prea multe

amintiri de acolo.

Ben se cufundă în tăcere. Căsătorită sau nu, Susannah era femeie, o adevărată lady.

— Îmi place cu adevărat să mîngîi o femeie, dar nu s-o spun cu voce tare. Unora le place... de mine, continuă el, dar pînă acum n-am găsit o femeie, sau vreun alt suflet, cu care să doresc să-mi petrec zilele. În afară de cîinele meu Bobby, şi mi s-a zdrobit inima cînd a murit. Mi-am luat alţi cîini, dar am învăţat lecţia. Acum păstrez distanţa. Asta-i ce va fi între mine şi Grace — afaceri. Nu-mi pasă cine ştie ce. Doar că am să încerc.

Se lăsă din nou tăcerea. Susannah aşteptă răbdătoare.

—Trebuie să fii atentă, îi spuse Ben lui Grace. Dacă nu vrei mere, nu scutura copacul omului, venind la el în lumina lunii. Pe cine vrei să-ţi găsesc?

— Pe soţul meu, răspunse ea. Şi pe fiul meu. Poate. Încă nu m-am hotărît să pun un vînător de sclavi pe urmele lor. Nu ştiu dacă pot avea încredere în tine.

— Îi voi găsi pentru tine, dacă plăteşti, afirmă Ben. O plăcea. O şi spusese: Îmi placi, Grace. Te cunosc. Amîndoi ne-am croit drum prin sudoarea frunţii. Tatăl meu a fost unul dintre cei aduşi din Irlanda ca să sape şanţuri pentru orez. Sclavii negri erau valoroşi pentru a fi puşi la o astfel de muncă ucigătore. Spune-mi despre...

—Soţul meu? Marcus al meu era în proprietatea familiei Bland, din Charleston. Am încercat să-l ajut să fugă în Canada cu mine şi cu cei doi copii. Am fost prinşi în Cincinnati, Ohio, stat liber, în care însă era încă în vigoare Legea sclavilor fugari. Am fost trimişi

în Kentucky unde am petrecut patru luni în închisoare.

Grace se dăduse cîţiva paşi mai încolo de lîngă Ben, cu mîinile strînse în jurul corpului, iar el o dorise mai mult decît admisese faţă Susannah, şi chiar faţă de el însuşi.

—Cînd i-au dat drumul, Beverly Bland îl vînduse deja pe Marcus în sud. Aş fi dorit să mor, atît de rău mă durea inima. Tăria mea de caracter pierise, şi mînia mă suprinsese ca o flacără.

Atîta durere şi tristeţe erau pe faţa lui Grace, încît Ben îşi feri privirea.

—De ce ţi-au dat drumul? întrebă el.

Ea ezită şi oftă adînc.

— Ascultă şi vei afla. Susannah m-a salvat atunci. A aranjat să merg cu ea în Franţa şi cu doamna McCord. Eu am mai rămas în Franţa după ce ele au plecat spre casă şi am învăţat acolo meseria. Am fost bine tratată de doamnele franţuzoaice şi mi-a revenit pofta de viaţă. M-am hotărît să mă întorc şi să-mi găsesc soţul şi fiul, pe Alexander, cu voia lui Dumnezeu. Poate că el m-a întreptat spre tine.

—Mda, răspunse Ben. Deci ţi-ai pierdut şi copilul?

—Nu. Susannah i-a trimis pe cei doi mai mari în Maryland, la o profesoară care o educase şi pe ea. Susannah o admiră profund pe domnişoara Daisy Ballard care este aboliţionistă, sufragetă şi prohibiţionistă.

—Mi se spune "alb sărac" şi niciodată n-am avut nici un sclav, şi nici nu voi avea vreodată. Dar îi urăsc pe abolişionişti, spuse Ben cu voce scăzută. Cred că sufletele lor sînt destinate flăcărilor iadului, căci încearcă să înjosească Sudul luîndu-i drepturile statelor lui şi ale oamenilor din el.

Ben le desconsidera total pe femeile care doreau să obţină dreptul la vot. Ajunsese pe atunci să creadă că este parte din complotul Nordului împotriva

Sudului.

—Domnişoara Ballard este o persoană drăguţă, Ben, continuă Susannah. Şi nu sînt multe virtuoase ca ea, care nu-şi doresc bunăstarea proprie, hotărîte în convingeri şi neobosite în ceea ce fac.

—Este sau, în orice caz, a fost, pînă cînd a început acest război aducînd încălcarea legii şi practicarea contrabandei, răspunse el.

—Slavă Domnului, noi nu încăicăm nici o lege! şuieră Grace. Nu că Miss Ballard ori Susannah ar avea vreun scrupul să o facă. Înţelegi, deşi Marcus e sclav, copii săi sînt liberi deoarece eu sînt şi am fost liberă cînd i-am născut.

Ben, în felul său laconic, fusese şocat de răspunsul şi de purtarea ei cînd declarase aceasta.

—Eşti rudă cu William Ellison, fabricantul de maşini de agrenat bumbac de la High Hills din Santee? Are şaizeci de sclavi, sau mai mult. Am lucrat o dată sau de două ori pentru el.

—E cel mai bogat om de culoare din Carolina de Sud. Însă n-am să recunosc nici un proprietar de sclavi ca rudă. Oh, Mr. Speed...

Ben văzu, în timp ce Grace se ridica grăbită, că aceasta avea o privire speriată.

—Împărtăşindu-ţi secretul meu, că sînt o femeie liberă, îmi risc libertatea. Te implor, nu spune nimic la nimeni.

Ştia de ce e atît de speriată. În Sud exista puternica dorinţă ca nici o persoană de culoare să nu rămînă liberă. Mulţi dintre cei eliberaţi părăsiseră deja Charleston-ul, plecaseră în Haiti ori într-un loc din Africa numit Liberia.

—N-am să-ţi fac nici un rău, Grace, spuse Ben.

Cînd el dădu din cap, ea ştiu că spune adevărul. Ştia că semnul său din cap avea tot atîta valoare ca şi o strîngere de mînă ori "X"-ul său pe un document

legal. Se îndepărtă grăbită, lăsîndu-l singur, să se minuneze, ca de obicei, de căile acestei lumi.

— La ce te gîndeşti atît de adînc, Ben? întrebă Susannah, într-un sfîrşit, chemîndu-l la realitate.

"La cum a putut un singuratic ca mine să se apropie atît de mult de Grace, de tine şi de Terrence...", era exact la ce se gîndea Ben dar nu-i mărturisi, aşa cum faci cînd vrei ca celălalt să-ţi ghicească gîndul din privire.

—Probabil m-am ataşat de voi pentru că Terrence este un bărbat adevărat. Îţi spune direct ce are de spus, dar cu graţia unui poet. Mi-aduc aminte cum vorbea despre vapoare. Spunea că sînt ca femeile frumoase: încăpăţînate, provocatoare, însă ascultătoare, dacă te porţi cu blîndeţe.

— Care-i genul pe care-l preferă? întrebă Susannah.

—N-a spus, răspunse Ben. Ceea ce a mărturisit a fost că marea sărată şi sălbatică e o parte din lumea pe care trebuie s-o exploreze. Mă atîngea direct în suflet cînd îmi vorbea de apusuri şi seri liniştite, nebătute de vînturi, de furtunile ce aduceau escadroane de nori deasupra valurilor şi despre dîrele lungi de ploaie ce coborau din cer ca nişte lănci de argint.

—Ben Speed, nu eşti singurul impresionat atît de mult de Terry Armstrong, suspină Susannah.

—Terrence încîntă oamenii pretutindeni, nu-i aşa?

—În special pe femei, comentă Susannah.

— Observasem, pe cînd căiătoream spre sud cum îl întîmpinau oamenii, cu căldură şi plăcere. Îl priveau cu respect. Erau întotdeauna şi cîţiva care nu-şi puteau reţine invidia bolnăvicioasă.

Ben îşi reţinu celelalte gînduri. Şi asta din cauza ei;

era o femeie pentru care un bărbat merita să sacrifice orice, chiar şi viaţa.

Dar era ceva interesant de aflat despre Terrence şi Susannah, reflectă Ben. Păreau atît de apropiaţi —vorbeau, rîdeau şi se amuzau toată ziua, dar era ceva, ca un zid, care se ridica între ei. Erau adevărate sălbăticiuni cînd era vorba de dragoste. Orice prost ar fi putut observa asta. Dar nu aici era problema. Era ca şi cum, fiecare ar fi tăinuit ceva faţă de celălalt şi fiecare ar fi vrut exact ceea ce celălalt nu dorea să dezvăiuie.

—Ben, îl strigă Terry pe cînd călărea, în ziua următoare. O cunoşti pe Susannah de cînd era copil. Spune-mi ceva despre asta.

Părea foarte hotărît şi serios.

Ben aprobă din privlri, întrebîndu-se însă dacă ar fi trebuit să vorbească despre ea, în faţa soţuiui, ca despre doamna Susannah sau doamna Armstrong. Se gîndi s-o numească pur şi simplu Susannah.

— O cunosc într-adevăr de cînd era mică şi alerga desculţă cu Bobby, cîinele meu. Moţăiau împreună pe căldura zilei, în vîrful hambarului de pe plantaţia Colleton cu aproape douăzeci de pisici mai mari şi mai mici în jurul lor. Ben se decise să-i povestească prietenului său, Terrence, despre vremea cînd una din pisicile acelea jigărite prinsese de una singură o pasăre rară, *o chickadus*.

—Era o ciudăţenie de mîţă, mare, costelivă cu blana albă şi neagră, dar, un bun vînător.

—Parc-ar fi vorba de tine, îl tachină Terry.Continuă.

—A mozolit penele păsării, dar n-a omorît-o. Susannah îi purta de grijă acelei păsări. Îi dădea să mănînce din palmă. *Chickadus* sînt păsări curajoase, nişte lucruri mici, drăgălaşe care-şi construiesc cuiburi trainice. Sînt amuzante dacă le priveşti cum se lea-

găină pe picioruşe sau cum se caţără în copaci. Susannah o salvează pe cea de care ţi-am pomenit, o vindecă, dar îi dă drumul, grăbind-o să se întoarcă în văzduh, înapoi la libertate. A ascultat apoi mereu cele şase note pe care le cînta pasărea. Orice tril scotea pasărea *chickadus*, ea ne amintea că-i pasărea ei şi că acel cîntec e pentru ea.

Terry zîmbi auzind această ultimă afirmaţie.

—Va fi o mamă bună pentru copii mei, cred, spuse el.

Ben aprobă, întrebîndu-se de ce Terrence nu se gîndise la asta înainte de-a se căsători cu fata, şi o face abia acum.

După cîteva zile, Susannah a fost cea care l-a rugat pe Ben să facă o plimbare cu ea cu trăsura. şinea frîiele în mîinile înmănuşate, odihnindu-şi vîrfurile picioarelor pe marginea trăsurii. Pe părul ei auriu stătea o şăpcuţă soldăţească de pe marginea căreia cobora o eşarfă care-i înfăşura gîtul.

— E o şapcă în genul celor purtate de unii generali englezi care-au luptat în deşert.

Terry strînse hăţurile şi merse la galop pe lîngă ei vreme de un minut.

—E originală, nu-i aşa Ben? întrebă mîndru.

Îşi puse mîna pe umărul ei şi apoi porni în direcţie opusă.

—Hei! strigă Ben, dar Terry nu-l mai auzi.

Susannah însă fusese atentă.

—Ben, întotdeauna ai ştiut că acţionez după cum îmi trece prin cap, aşa-i?

Ben aprobă.

— N-am de gînd să intru într-o poveste unde rolul meu e deja scris de alţii.

—Care alţii? întrebă Ben, nefiind sigur c-a înţeles ce vruse să spună.

— Oh, mama, tata, soţul meu... sau ceea ce intenţionează el să fie. Am intenţia cea mai clară să-mi trăiesc viaţa ca pe-o poveste a cărei autoare sînt eu însămi.

— Aha, spuse Ben.

Crezuse că ştia acum ce vruse Susannah să spună. Va face numai ce voia cu adevărat să facă, şi nu ce i-ar fi impus altcineva. Şi el ar fi simţit la fel.

— Asta a fost pînă ne-am întîlnit... generalul. Clipi discret din ochi către Ben. Apoi, tot ce mi-am dorit a fost ceea ce fiecare femeie îşi doreşte: lucrurile vieţii de familie şi copii cu bărbatul pe care-l iubeşte. E o poveste veche, veche, bineînţeles. Dar versiunea mea este oarecum ciudată. Sînt îngrijorată, Ben. Fetele lui Terry sînt un prilej de a-i aminti de soţia lui. Văzîndu-le, pot să-mi dau seama de dorul de mama lor pe care-l simte Terry. Poate chiar simte că o înşeală pe Abigail. O adora, ştii. Ce se-ntîmplă dacă nu pot face faţă amintirii ei, dragostei ce i-a purtat-o Abigail lui şi celorlalţi?

— Acum, pe tine te adoră. Ce gîndeşte Grace despre asta?

Ben era tulburat.

— Grace spune să lăsăm morţii în somnul lor de veci. Mai bine m-aş gîndi la femeia în viaţă care creşte fetele. Mama lui, nu a lor. Am auzit că e magnifică, o femeie formidabilă. Cînd vom pleca cu nepoatele, va rămîne în întregime singură, în bătaia vînturilor turbate din insula Galveston. Şi-ar putea dori să ţină fetele lîngă ea.

— Nu sînt ale ei ca să facă asta, spuse Ben. Sînt ale lui.

Ben ştia că mai erau multe de spus, dar se resemnă gîndindu-se că era primul care-şi dădea seama cît de mult se îndoia Susannah de ea însăşi.

Erau şi alte lucruri pe care Ben nu le înţelegea la Armstrongi. În special faptul că nu i-a auzit vorbind despre copii şi despre cine îi va creşte. Ea şi Terry călăreau atît de aproape, încît n-ai fi putut strecura un

ac între ei. Ar fi stat toată ziua la palavre, ca prietenii; cîteodată scriind cîte ceva în cartea pe care o avea ea, ceva ca un jurnal, cu o copertă de catifea verde şi încuietoare de aur. Ţinea cheia pe o panglică în jurul gîtului şi el făcuse o pasiune pentru gestul cu care i-o scotea. Ben nu era genul care-şi vîră nasul peste tot, dar, pur şi simplu, nu se putea abţine să nu observe acele suspine, zîmbete şi strîngeri de mînă. După o zi întreagă petrecută astfel, tensiunea între un bărbat şi o femeie ar trebuie să crească. Dar, odată cu venirea nopţii, ei păşeau în direcţii diferite, neputînd fi împreună cît erau vînaţi de privirile celorlalţi. Nici nu urcau scările împreună — observase Grace. La marele conac erau deseori înconjuraţi de musafiri — tineri domni pasionaţi, care abia puteau fi ţinuţi în frîu cînd era vorba de lupta cu yankeii; clădind vise de vitejie şi glorie.

Capitolul 11

— Soţia mea preferă să aibe propriul loc de odihnă, dar cu atît de mulţi musafiri în casa dumneavoastră, poate fi de acord să împartă o cameră cu mine, la noapte.

Terry luă mîna lui Susannah şi aproape că-i zîmbi; unul din colţurile gurii sale schiţă iluzia unui înţeles ce nu putea fi prins de toată lumea. Văzînd aceasta, Susannah ştiu că atunci, aştepta ceva anume de la ea. Acum, îi făcu din ochi, să-i arate că a luat cunoştinţă de mica lui victorie. Josephine Izzard, proprietara de la Oglethorpe Hall se uită de la Terry la Susannah şi invers, nefăcînd un secret din curiozitatea ce-i fusese strîrnită de cuplu.

— Soţul dumneavoastră şi cu mine, doamnă Armstrong sîntem buni prieteni de multă vreme. Ai fost o mireasă atît de drăguţă! Ca invitată la nunta ta, draga mea, am fost atît de bine tratată la Charleston, încît n-aş vrea să te simţi cîtuşi de puţin stingherită, cu ocazia primei tale veniri la Oglethorpe Hall. Voi avea grijă să aveţi fiecare propriile voastre camere.

Cînd îi strînse mîna, Susannah simţi că intenţiile femeii erau, în cel mai bun caz, suspecte.

Această doamnă, Izzard, nu era o frumuseţe, observase Susannah. Avea cel mai obişnuit păr castaniu, trăsături ascuţite, o faţă mică, şireată şi dinţi proeminenţi. Dar Susannah nu ştia ascunzişurile cele mai importante ale problemei. Ce-i spusese Grace, prima ei sursă privind bîrfele, se dovedise a fi adevărat. Doamna Izzard avea un magnetism special. Se spunea că avea un farmec indiscutabil, un talent anume de a atrage bărbaţii. Sursa lui Grace fusese un servitor al doamnei, senatorul Clay din Alabama, care pasase această ştire savuroasă printre ceilalţi, în timpul nunţii. Grace, mai apoi, o transmise, fără nici o strîngere de inimă lui Susannah, pe măsură ce călătorii se apropiau de Oglethorpe Hall.

— Am deseori sentimentul că deţii o magazie uriaşă de zvonuri şi bîrfe, din care-mi serveşti puţin cîte puţin, exact cît e necesar ca să mă amărăşti, se plînse Susannah. Ar trebui să mai aflu şi altceva acum? adăugă cu o privire îmbufnată, în timp ce trăsura se apropia de reşedinţa familiei Izzard.

—Am auzit că această Josie a avut întotdeauna o slăbiciune pentru domnul Terry.

—Aşa după cum li s-a întîmplat la jumătate din femeile din sudul liniei Mason-Dixon. Dar... hai s-o dăm naibii, Grace, pe femeia asta, pentru numele lui Dumnezeu. Uite-o că vine, spuse Susannah grăbindu-se să-şi fabrice un zîmbet pe buze.

—Terry Armstrong şi doamna Izzard, sau mai bine zis chelneriţa Josie O'Malley. S-a aflat despre afacerile dubioase în care se încurcaseră, nu cu mult timp în urmă, la Washington, înainte ca Josephine să se căsătorească cu Oglethorpe Izzard. El e mai tînăr cu zece ani decît ea.

Apoi adăugă:

—Şi, pe deasupra, este singurul moştenitor al bogătaşului Izzard de Pensacola. Căsătoria asta a produs un scandal monstruos. Mă fascinează femeia.

—Doamnă Izzard! îşi întîmpină Susannah gazda, coborînd. Ce plăcere să vă văd din nou!

Dar plăcerea se evaporase pe măsură ce remarca interesul pronunţat pe care-l manifesta Josie faţă de Terry.

—Soţul meu şi cu mine voiam camere alăturate, zîmbi Susannah, întîi către doamna Izzard şi apoi către Terry. Dacă nu e posibil...

—Josie, draga mea. Spune-mi Josie, o întrerupse. Mi-e teamă că nu am posibilitatea să vă găzduiesc în camere separate. De fapt, şi acum zîmbi către Terry, nu am camere disponibile nici măcar la acelaşi etaj, deci... dar draga mea, v-aţi adus toată casa în bagajele astea? exclamă Josie cînd servitorii luaseră cu asalt genţile uriaşe.

—Cadouri pentru mama lui Terry şi fete, spuse grăbită Susannah. Ce putem face, Josie? Soţul meu şi cu mine vom supravieţui pentru o noapte sau două într-o singură cameră dacă asta e situaţia, spuse Susannah, imaginîndu-se stînd în patul confortabil, cu privirile lăsate în gol asupra locotenentului Armstrong, adormit în scaunul său, legănîndu-şi picioarele lungi.

Josie îi privea fals îndurerată. Terry, cu o impasibilitate absolută întipărită pe chip, înclină capul aprobator şi-şi încolăci braţul în jurul taliei lui Susannah.

—Vom depăşi momentul, Josie. Şi în afară de asta, trebuie să împaci pretenţiile la jumătate din oficialităţile Confederaţiei guvernamentale, care au sosit aici pentru întîlnirea care are loc în seara aceasta. Toţi trebuie să facem unele sacrificii. Nu-i aşa iubitule? întrebă Susannah.

Nu-şi dăduse seama dacă Josie observase împunsătura discretă de cot cu care-l atenţionase pe Terry.

Bineînţeles, el nu reacţionă în nici un fel, pînă cînd Josephine Izzard le arătă camerele. La scurt timp, răsuflă uşurat amuzîndu-se de privirea holbată cu care-i urmărise în timp ce urcau.

—Deci, încă una din femeile tale care sînt parcă anume făcute să mă sufoce, izbucni Susannah scoţîndu-şi agrafele din părul arămiu, lăsînd să i se desfacă pe umeri coama bogată.

—Parcă te-am avertizat despre felul meu de a fi, spuse Terry ridicînd din umeri şi zîmbind silit.

După cum o avertizase, cunoaştea o mulţime de femei, toate din genul celor care aleargă cînd îl văd, ca albinele la stup. Susannah n-ar fi putut să le învinovăţească din toată inima, dar exista o categorie, cea din care făcea parte şi Josephine Izzard, care se anunţau singure, lăsînd clar să se vadă că sînt disponibile, chiar cînd soţia se află lîngă el.

—Dar Josie Izzard este mai rea decît toate, hotărî Susannah. Este, bineînţeles — ceea ce va fi totdeauna —o frumuseţe recunoscută a sudului, maestră a flirtului de mare clasă, la modă, o creatură încă în stare să scoată nişte sunete rudimentare la pian şi să vorbească superficial limba franceză cînd i se cere. Multe din aşa-zisele frumuseţi de felul acesta sînt pure ornamente, vampe care au în minte doar cochetăria. Vrînd să-şi scoată în evidenţă personalitatea, frumuseţea sau amîndouă, chiar cînd nu e necesar, adună în final o grămadă de admiratori. Se ştie că bărbaţii tineri sau mai puţin tineri o urmează pretutindeni şi-i sorb fiecare cuvînt. Asta e mentalitatea de pe-aici, o tradiţie veche a cavalerului statornic şi a doamnei virtuoase. Însă de la tine mă aşteptam la mai mult, Terry Armstrong.

—Bine, dar de la început am spus, începu Terry în timp ce-şi dezmorţea leneş încheieturile, întinzîndu-se pe spătarul scaunului, ştiind în acel moment la ce-ar

trebui să se aştepte — continuarea discursului lui Susannah.

— Dealtminteri, deşi femeile astea au căsătorii reuşite şi nu poţi să te îndoieşti de asta, nu încetează niciodată să-şi încurajeze admiratorii. Continuă să tachineze, să flirteze şi să zdrobească inimi. Pentru aceste fermecătoare doamne măritate există un neîntrerupt joc inocent de şuşoteli, oftaturi şi chicoteli. Dar pentru altele, ca Josie a ta, e mai mult decît un joc.

— Josie a mea? Terry îşi ridică ochii în tavan. N-a fost niciodată aşa, iar acum e măritată şi cred că nu e nici o îndoială că...

— Căsătoria nu contează nici cît negru sub unghie pentru aceste frumuseţi. Bineînţeles că femeile cu experienţă sînt capabile de mai mult decît de o păiă-vrăgeală şi Josephine Izzard, se spune, e una din acestea. Dacă tu, Terry ai fi descurajat-o pe ea sau pe altă femeie, aş fi observat. Dar, dimpotrivă, pare să-ţi facă o reaiă plăcere şi chiar inviţi, prin felul tău de-a fi, femeile în jurul tău. Pe toate femeile. Asculţi cu atîta atenţie ce spun, de bună-seamă lucruri insipide. Observi cele mai mici detalii ale corpului, ale coafurii, inclusiv cum le sînt aranjate danteluţele. Cu zîmbetul tău minunat, şi privirea adîncă a ochilor tăi negri tînjeşti după farmecele lor ofilite. Admiri copilăriile lor şi eşti mai mult decît curtenitor şi atent cînd îţi sînt prezentate diverse gîsculiţe... cîteva de care nu ţi-ar face plăcere să-ţi amintesc că ţi-au cîştigat admiraţia. Iar altele, puicuţe frumoase, te urmăresc cu privirile, printre genele fluturînde, luptîndu-se pentru a-ţi smulge, o secundă măcar, atenţia sau un zîmbet...

— Destul! strigă Terry, în parte glumind.

Străbătu camera pînă ajunse în dreptul lui Susannah şi-şi puse mîinile pe umerii ei.

— Dacă eşti aşa geloasă nu mai spun nimic. Închid

ochii şi-ţi dau voie să mă ţii ca pe un cîine în lesă.

Susannah îşi îndreptă ţinuta şi-i întîlni privirea.

— Gelozia nu are nimic de-a face cu asta. E vorba de discreţie, răspunse Susannah, controlîndu-se imediat. Fă ce doreşti, dar fii prudent. Pur şi simplu nu vreau să-mi fie ruşine de aceste femei... fără minte, care zîmbesc prosteşte neîncetat, în timp ce se presupune că eu sînt micuţa, neînsemnata ta soţie, de care îşi pot bate joc cu uşurinţă, domnule.

— Deci ăsta-i reproşul! Cînd e vorba de vanitate, faci din ţînţar armăsar, domnişoară Butler, spuse Terry rîzînd cu un rîs îngheţat, înainte de a o săruta. Iar acum minţi. Tocmai ţi-ai trădat gîndurile. Eşti geloasă, mai spuse înainte de-a ieşi cu paşi mari, apăsaţi din cameră.

Susannah era profund dezamăgită să-l vadă plecînd.

Şi aşa, în prima lor seară la Pensacola, avînd grijă de propriile interese, nu-şi dezlipi ochii de pe Terry. În acelaşi timp, pentru a-i atrage atenţia, îşi propuse să arate bine, amintindu-şi de perfecţiunea la care ajunsese cu ceva timp în urmă, şi care atunci o plictisise îngrozitor. Cu toate acestea putea face senzaţie, cînd dorea, admise în sinea ei. Şi, în acea seară, avu succes chiar la Primul Senator de Mississippi, ajuns Preşedintele Confederaţiei.

Jefferson Davis avea reputaţia unui individ rece, arogant, greu de mulţumit. La balul dat în cinstea lui, jucase rolul unui individ curtenitor, dar rece, cerîndu-i două dansuri lui Susannah, unul la care preferase să renunţe, savurînd în schimb băutura din cupe mici de argint şi stînd de vorbă.

—Tu, draga mea, eşti o persoană pentru care meritã să lupţi. Reputaţia dumneavoastră, doamnă este un exemplu al femeii din Sud căreia meritã să i se facă dreptate. Locotenentul este de invidiat, spuse dl. Davis.

Deasupra unei crinoline enorme, tivită cu fir de aur, purta un şal de mătase, ce lucea în ape verzui. Îşi pusese smaraldele mamei, un cadou primit de aceasta cînd se măritase. Susannah ştia că arăta bine. Mulţumi domnului Davis pentru compliment cu oarecare reţinere şi conduse discuţia către subiectul care o interesa cel mai mult.

—Domnule, începu, am auzit că aţi absolvit Colegiul de la West Point şi că sînteţi un erou al războiului din Mexic.

Davis încuviinţă cu un aer susceptibil.

— Cum credeţi că va continua bătălia? Unde vor fi date primele, cîţi oameni...?

El se încruntă pentru cîteva secunde.

—Doamnă Armstrong, o femeie n-are prea multe şanse să discute despre război şi politică, decît dacă ar fi într-un campus al armatei sau chiar pe cîmpul bătăliei. Vă răspund, totuşi, pentru că vă respect inteligenţa şi pentru că îndrăgiţi visul nostru curajos privind o nouă Confederaţie a Bumbacului. Plănuim să-i îndepărtăm pe federalii din Washington, pînă vor ajunge în spatele baricadelor, să-i determinăm s-ajungă în Virginia, cel puţin tot atît de departe pe cît este Bull Run Creell şi să-i prindem acolo. Fiţi atentă la ce vă spun, doamnă Armstrong, Washington-ul va fi capitala Confederaţiei.

—Mama spune că un oraş nu e locul potrivit pentru o capitală, aşa cum nici templele greceşti nu se potrivesc cu sălbăticia naturii unde se află şi cu locurile din preajma lor, de fapt nişte mlaştini. Atît în ce priveşte femeile cît şi politica, soţul meu n-ar fi de acord cu

dumneavoastră, domnule Președinte, deși tatăl meu ar accepta ideea. Femeile decorative și pălăvrăgeala prostească sînt o combinație mai acceptabilă pentru dumneavoastră? Deci, ați putea să-mi spuneți, este adevărat că atunci cînd ați părăsit Washington-ul, în viața socială era un adevărat măcel?

—Washington-ul este o adunătură de sclavi eliberați, republicani și feministe convinse. Iar biroul Președintelui SUA nu mai este locul potrivit pentru un gentleman, rîse J. Davis clătinînd din cap și ţuguindu-și buzele într-o grimasă de dezgust.

—Mă îndoiesc că Abe Lincoln a dat vreodată unui copilaș o pereche de mănuși înainte de a fi numit Președinte. Individul ăsta este un mocofan. Vorbește în parabole și este lipsit cu totul de darul elocinței. Iar excentricitatea soției lui este de nedescris.

— Doamna Davis și eu, împreună cu alți patrioți am părăsit orașul în grabă. Casele rămăseseră în întuneric, caii noștri pur sînge goneau pe străzi. În haosul pe care-l provocau zăngănitul vagoanelor încărcate cu bagaje, ce se încrucișau prin oraș, am uitat de micul meu cîine japonez. Am zdrobit inima nevestei pierzîndu-l. Umerii d-lui Davis se cutremurară din cauza amintirilor. Orchestra începu un cadril iar ea se uită după Terry pe care se așteptase să-l găsească lîngă umărul ei.

— Ambasadorii Japoniei de la Tycoonate au vizitat Washington-ul nu cu mult timp în urmă, spuse, încercînd să prelungească discuția.

— Au făcut senzație, sper că ești de acord domnule Davis, cu evantaiele și robele lor brodate. Imaginează-ți, Susannah, că poartă două săbii și dau drept cadou căței — asta pe oriunde călătoresc, interveni Terry.

—Te referi la rangul Shogunului, iubitule. Tycoonate este doar un titlu, îl corectă Susannah pe Terry

gîndind satisfăcută — acum cine-i gelos?

— Vor da orientalii atenţie Confederaţiei, ce crezi, domnule Preşedinte? Sînt mulţi cei din nord sau străini care simpatizează cu cauza noastră?, întrebă ea.

— Dumneavoastră şi soţul dumneavoastră veţi primi curînd răspuns la această întrebare şi; abia atunci mă veţi putea informa dacă veţi acorda sprijinul vostru yankeilor, aşa cum tatăl dumneavoastră îi spirjină pe englezii care au nevoie cu disperare de bumbacul nostru.

Jeff Davis făcu o pauză şi se uită ţintă la ea spunînd:

—V-aş cere o favoare personală, de dragul doamnei Davis. Vedeţi dacă puteţi găsi cîinele acela cînd ajungeţi la Washington şi aduceţi-l la Richmond. Locotenente, umple-ne te rog paharele, ceru Davis.

Văzîndu-l pe Terry trimis la plimbare din nou, îi spuse lui Susannah:

—Am o admiraţie deosebită pentru soţul dumneavoastră şi o mare simpatie. Amîndoi ne-am pierdut primele soţii, pe care le-am iubit, el pe Abigail după vreo cîţiva ani. eu pe fiica lui Zach Taylor la numai trei luni după ce m-am căsătorit. Dar, acum, şi Terry şi eu am găsit femei extraordinare care să fie lîngă noi la nevoie.

—Dar unde este doamna Davis, domnule?, întrebă Susannah, uitîndu-se în jur.

— La Richmond. N-ar pune piciorul în această casă. Şi nici vreo altă doamnă din anturajul ei. O găsesc pe Josie O'Molley vulgară. Femeia e un exemplar al canoanelor. Probabil ţi-a povestit Terry.

—Am participat la serata pe care a organizat-o, chiar şi în condiţiile astea. După cum ştii, pentru mine, acesta e mai mult decît un eveniment social. Mă simt ca un soldat la datorie în slujba Confederaţiei.

Jefferson Davis zîmbi şi înclină din cap înţelegător cînd Susannah observă cum Terry o invită la dans pe

femeia aceea oribilă, Izzard. Domnul Davis îşi oferi braţul.

Se iviră şi alţi parteneri de dans pentru Terry şi Susannah înainte de sfîrşitul serii. Toţi se îndrăgosteau în acel Sud romantic, dar al efemerităţii, care ar fi putut fi prezentat prin cuvintele: Îmi dau viaţa pentru tine în clipa asta, dar probabil că peste o oră n-o mai fac. Era de aşteptat. Viaţa de felul acesta devenea o parte integrantă a petrecerii. La fel se comportau şi ceilalţi prieteni ai lui Terry. Între timp, Terry îi ceru lui Susannah să-i acorde un singur vals, ultimul din seara respectivă — timp în care amîndoi se simţeau iritaţi de flirturile celuilalt, de succesul pe care l-au avut în societate şi nu în cele din urmă erau puţin geloşi, consecinţe pe care Susannah nu ie prevăzuse.

— De ce nu-i în seara asta şi domna Davis împreună cu toate prietenele ei? îl întrebă pe Terry cînd o învîrtea în timpul dansului.

—Pentru că Oglethorpe Izzard s-a însurat cu o femeie seducătoare, cu experienţă, care este femeia a încă vreo doisprezece bărbaţi, îi explică el.

—Şi a ta, Terry? Pare foarte-foarte îndrăgostită de tine.

Susannah îşi propuse să întrebe pe un ton voit indiferent. Terry avusese dreptate. A înţeles că era, într-adevăr, geloasă. Dar acum era bucuroasă. Îi arătase lui Terry Armstrong că Josie Izzard a lui nu era cu nimic superioară cînd era vorba de flirt, în ciuda anilor ei de experienţă şi a duzinii de iubiţi.

— Deci, a fost a ta? îl provocă Susannah.

—Domnii nu sărută şi nu bîrfesc, Susannah, asta-i regula, spuse el cu un zîmbet abia schiţat.

Apoi o sărută cu pasiune pe gură, acolo, în faţa tuturor, făcînd să dispară distanţa formală dintre ei, trăgînd-o aproape de el, înlănţuindu-i spatele astfel încît buzele ei să rămînă strîns lipite de ale lui.

Susannah îşi dădu seama cît de mult îi lipsise atingerea, gustul şi căldura buzelor lui. Dorise atît de mult să fie în braţele lui, încît ar fi vrut să nu-l lase să mai piece niciodată. Îi întoarse sărutul şi ar mai fi continuat să-l sărute dacă muzica nu s-ar fi oprit. Pluteau prin aer încercînd să simtă că sînt singuri în mijlocul sălii de bal şi nu înconjuraţi de indivizi care se uitau la ei plini de uimire, unii zîmbind, alţii nu.

— Sărurile, daţi-mi sărurile aromate înainte să leşin! se auzi glasul hodorogit al unei bătrîne ţicnite care sparse tăcerea cu surprinzător de mare putere.

O parte se înveseliră, unele fete chicotiră iar un individ cu ochi albaştri, răutăcioşi, vru să afle dacă era vorba de un dans nou ceea ce făceau ei, iar dacă era aşa, să-l invite şi pe ei să participe. Terry n-ar fi fost atît de nepoliticos să-l refuze.

— Priveşte ce mi-ai făcut, doamnă Armstrong', îi şopti lui Susannah. Am încălcat legile acestei proprietăţi.

— Ce ţi-am făcut? întrebă ea surîzătoare. De fapt nu-i păsa deloc de bătrînii troglodiţi, şocaţi de ce văzuseră, iar de legile proprietăţii respective, nici atît. Cum aş fi putut să-ţi fac ceva?

— Incitîndu-mă pe mine şi pe fiecare bărbat din această încăpere, m-ai făcut să uit bunele maniere, făcu el haz de necaz. De zile, săptămîni, mă aţîţi călcîndu-mi în picioare drepturile de soţ.

— Ce drepturi? rîse ea. Uiţi de realitate sau vrei să-ţi schimbi ideile despre dragoste şi căsătorie?

Terry nu mai apucă să răspundă pentru că muzica se auzi din nou. Mîinile lui Susannah se odihnea uşor pe umerii lui, mîinile lui îi înconjurau talia. Se uitau unul în ochii celuilalt, plini de dorinţă pe măsură ce valsau tot mai repede şi mai repede pînă cînd ea simţi că-şi pierde răsuflarea, se îmbujorează şi rîde într-o stare de excitaţie.

Îşi înăbuşiră cu greu dorinţa pînă ajunseră în cameră. Acolo pasiunea izbucni din partea amîndorura ca o furtună sălbatică. Se sărutară din nou, de data asta cu violenţă, şoptind înăbuşit, strivindu-şi buzele. Susannah încercă încă să reziste dorinţei, îndepărtînd mîinile lui Terry. Îl împinse uşor şi-şi scoase mănuşile deget cu deget, întîi cea de la o mînă, apoi cealaltă, lăsîndu-le să cadă pe covor cu un gest moale. Îşi desfăcu părul, scoţîndu-şi uşor agrafele şi pieptenele de baga, punîndu-le cu grijă în caseta cu bijuterii. Pletele se răspîndiră într-o cascadă de bucle pe umeri; întîlni privirea lui Terry în oglindă. Se afla în apropierea ferestrei, uitîndu-se la ea, ţinînd între buze o ţigară încă neaprinsă. Ochii lor se întîlniră, privirea ei era a unei păsări care încearcă să fugă de furtună. Ştiu că nu mai putea lupta nici cu el, nici împotriva ei însăşi. Se descălţă de papucii de damasc, îşi descheie rochia în faţă atît cît să-şi strecoare afară mîinile din mîneci şi s-o lase să alunece pe podea, cu gestul păsării care se grăbeşte să iasă din colivie. Tremura de dorinţă. Rămase doar în lenjeria intimă, căutînd cu gesturi nesigure să desfacă o agrafă cu smaralde în care i se încurcase părul. Era gata să-şi piardă cumpătul şi să renunţe, lăsînd să alunece pietrele bijuteriei în cele patru colţuri ale camerei cînd îşi aţinti din nou privirea asupra lui Terry. El stătea în continuare nemişcat.

—Ajută-mă, te rog, îi spuse, punînd în cuvinte mai multă căldură decît îşi dorise.

Cu acea umbră de surîs care-o fermeca, Terry se apropie de ea, lăsînd să-i cadă jacheta cînd ajunse la jumătatea camerei, apoi cravata, cămaşa. Cînd ea se trezi în braţele lui îi putu mîngîia pieptul gol cu mîinile şi buzele şi în curînd cu vîrfurile întărite ale sînilor.

Cînd deschise ochii în dimineaţa următoare, Terry dormea lîngă ea şi nu în *chaise-longue*. Încă mai avea agrafa cu smaralde în păr şi un cercel în ureche. Asta

fusese totul.

Încercînd să facă să iasă lucrurile bine, căldura pasiunii îi zăpăcise inima şi mintea, îi răvăşise trupul şi, pentru prima dată în viaţa ei, Susannah începu să se întrebe dacă femeile nu sînt numite sexul slab pentru motive întemeiate.

Capitolul 12

Susannah era îndrăgostită şi ar fi vrut să aibă copii ei copii. Simţea nevoia să fie mamă şi spera că Terry, în ciuda grijilor pe care şi le făcea în privinţa lor, va dori într-o zi, să aibă cu ea un copil. De îndată ce-i văzuse fetele, se simţi, brusc, mama lor. Şi-ar fi dorit să le o mamă bună. Cel mai mare obstacol, după cum prevăzuse Grace, era s-o înlocuiască pe mama lui Terry.

Susannah o văzuse prima dată pe Adella Lafitte Armstrong şi pe fiicele ei vitrege de la o distanţă considerabilă, printr-un binoclu, după o călătorie cu trăsura şi trenul. Au mers prin nordul Floridei, la Alabama, cu opriri în Tallahassee; apoi navigaseră de-a lungul golfului spre New Orleans. Oraşul era în mîinile Confederaţiei, situaţie care avea să se schimbe înainte ca anul să se încheie. În acest timp călătorii încă mai puteau arbora steagul cu stele şi dungi al Confederaţiei, steag care-l înlocuise pe cel vechi, acesta din urmă, albastru, fiind acum steagul oficial al Sudului. Insula se lăfăia în mijlocul mării ca o balenă gata să

se scufunde.

Cînd se aflau la oarecare distanţă de ţărm, Susannah îşi îndreptă atenţia asupra femeilor din familia Armstrong, care aşteptau pe chei. Le privi pe fiecare în parte prin binoclu remarcînd detaliile pe care le scapi din vedere atunci cînd te afli pentru prima dată faţă în faţă cu cineva.

Fetiţele stăteau nemişcate — ciudat, gîndi ea, pentru nişte copii — nebătînd din picioare, nerăbdătoare că-şi vor vedea tatăl, neîntorcîndu-şi măcar capul în direcţia unde se afla el. Erau îmbrăcate cu şorţuleţe albe, imaculate, scrobite şi cu pantofiori de lac. Aveau codiţe lungi, blonde, legate cu funde roziia ale căror panglici le atîrnau pe umeri. Codiţele erau strîns împletite, subliniind frumuseţea părului şi, în acelaşi timp, grija cu care fuseseră aranjate. Nici o umbră de interes nu trecu pe faţa lor, nici un zîmbet. Inima ei se strînse de îngrijorare.

Bunica lor stătea, de asemenea, încremenită, cu ochii negri, pătrunzători, aţintiţi la vasul care se apropia. Susannah avu un sentiment ciudat — că femeia ştia că este privită şi nu-i plăcea deloc lucrul acesta. Adella Armstrong avea o faţă cu trăsături aspre, o gură ce părea că n-a zîmbit niciodată şi o bărbie pronunţată. deşi sprîncenele aveau o formă care o făceau să semene cu o fetiţă. Părul, de culoarea oţelului argintiu, era strîns într-o coadă subţire, încolăcit pe cap ca o coroană. Se puteau vedea riduri fine în jurul ochilor, pe care Susannah le-ar fi identificat pe oricare altă faţă, cu linii ale unei persoane care a zîmbit mult dar care, pe al ei, apăreau drept cute dure, creînd impresia unei măşti. Mai erau şi nişte linii verticale, datorate soarelui sau vîntului, sau poate necazurilor, scoţînd în evidenţă pometii obrajilor şi maxilarul. Prima impresie a lui Susannah fu aceea a unei frumuseţi trecute, cu urme de amărăciune grava-

te pe față odată pentru totdeauna.

Fetița de cinci ani, Baby Seidee avea o față rotundă și ochi căprui, blînzi, care aruncau priviri curioase și lipsite de apărare ca ale unei pisicuțe. Sora ei mai mare, ca și bunica lor, părea să fie o ființă austeră, care abia își reținea dispretul.

Totuși, spre deosebire de Adella, Venetia, la cei treisprezece ani, avea o frumusețe care binedispunea, nu una înghețată ca a bunicii sale.

— Care din fete seamănă mai mult cu mama lor? îl întrebă Susannah pe Terry, hotărînd să înfrunte curajoasă situația în care se afla.

Neprimind nici un răspuns, lăsă deoparte binoclul. Îl văzu plimbîndu-se pe punte, neprivind înspre țărm ci înspre mare, ca un pescăruș care ar zbura cît de departe l-ar ține puterile. Susannah schimbă priviri semnificative cu Grace căreia îi dădu binoclul.

— Aceste fetițe, fără mamă, sînt flămînde de dragoste, hotărî Grace. De fapt, toate trei. Toate trei. Cele două, femeia și fata mai mare, încearcă să-și ascundă necazurile în dosul privirilor trufașe.

— Grace, întotdeauna scoți adevărul la iveală, se minună Susannah.

— *Isla de las Culibras*, așa numesc spaniolii Glavestonul — *Insula Șerpilor*. Sînt o mulțime aici.

— Locul mai este numit și *Malhado* sau *Nenorocire*, adăugă Ben. N-aș sta pe aici prea mult.

Fața lui Ben căpătase o culoare bolnăvicioasă, verzuie. Impresia că stomacul îi urcă și coboară o avusese pe aproape toată durata călătoriei pe mare. Acum ieșise pe punte să vadă cum se apropiau de Galvestone.

Susannah observă că, atunci cînd vasul ancoră și Terry se îndreptă spre copii, aceștia nu alergară către impozantul lor tată. Bineînțeles că ar fi vrut însă să-l întîmpine. Ea îi observă cum se străduiau să-și con-

troleze fiecare gest sau reacţie a corpurilor lor tinere pentru a nu da frîu liber dorinţei de a alerga către Terry şi de a-i sări în braţe. Nu se clintiră din loc pînă cînd Adella Armstrong nu le dădu încuviinţarea cu o mişcare abia perceptibilă a capului. Pînă atunci nu îndrăzniră să sară de bucurie şi să strige fericite, cu naivitatea şi comicul vîrstei lor. Se aruncară în braţele tatălui lor. Terry se lăsă într-un genunchi cu braţele deschise.

Susannah era înduioşată, aproape gata să plîngă, cînd îi văzu împreună cu copiii. Ochii lui negri plini, de bucurie şi de tristeţe se opreau cu avidiate şi recunoştinţă asupra fiecăreia din fetiţe. Le strînse la pieptul său ca şi cum ar fi vrut să nu le mai lase să piece niciodată. Susannah era fericită să le vadă, le adora; lipsiseră anul trecut cînd vizitase Glavestonul şi nu le întîlnise.

Însă, chiar în momentul acela, se ivi o oarecare răceală din partea lui care înlocui pe dată valul de iubire.

Felul rece de a se purta, mohoreala care-i întunecase chipul încă din timpul nopţii petrecute înainte de a ajunge la Glaveston erau evidente acum, cînd ţinea strîns fetiţele de mînă şi se îndrepta către Adella, care nu făcuse nici un pas înspre el. Susannah simţea că începe să înţeleagă cauza schimbării lui.

—Domnă Armstrong, o întîmpină căpitanul vasului, Kells. Aş putea spune despre locotenent cuvintele pe care le-a scris Byron despre Don Juan:

Era cea mai blîndă şi mai educată persoană,/ care a condus un vas sau a tăiat o beregată.

Jon Kells, un tînăr din Virginia, cu înfăţişare atră-

gătoare, cu o coamă de păr de culoarea grîului copt şi ochi mari strălucitori, albaştri, era proprietarul unuia din cele şaptesprezece vase de capacitate mică ce făceau parte din marina Confederaţiei, nu departe de a fi la înălţimea de a face faţă celor două sute de vase de luptă yankee. Era la prima lui comandă.

În cea de a doua noapte petrecută pe vasul *Helen*, departe de New Orleans, el şi Susannah aşteptau întîlnirea cu ceilalţi ofiţeri în cabină. Ea bău vin roşu, iar căpitanul, ca un adevărat sudist, bău whiskey de Tennesse. În golf continua să bată un vînt slab, răcoros, ceea ce o făcu pe Susannah să-şi înfăşoare umerii într-un şal negru, dantelat, de caşmir, pus peste rochia din tafta verde pe care o purtase la prînz.

—Nu ştiu ce mă interesează mai mult, domnule: faptul că-l apreciaţi pe soţul meu drept un tăietor de capete sau drept un Don Juan? rîse, tachinîndu-şi tînărul companion. Spune-mi, crezi că vina lui e lipsa de scrupule?

Kells o privi printre gene şi ridică din umeri surprins:

—Mă grăbesc să vă asigur că n-am vrut să spun aşa ceva, doamnă. Am navigat cu Terry Armstrong în Columbia, făcînd parte dintr-un escadron african. Este omul pentru care n-aş putea avea nimic altceva decît admiraţie. Este un marinar de primă clasă, doamnă Armstrong, simţindu-se în largul mării ca peştele în apă. N-am mai cunoscut pe nimeni ca el, în stare să mînuiască un vas în centrul golfului, acolo unde este împărăţia furtunilor, cimitirul Atlanticului. Singurele vase care se încumetă să treacă pe acolo, îşi flutură steagurile cu cranii şi oase încrucişate — sînt ale piraţilor. Sper că în curînd va veni de hac vaselor yankee cu repeziciunea de care e în stare. Asa cum i se întîmplă şi cu doamnele —îi scăpară cîteva cuvinte aproape ihstantaneu lui Kells. De fapt n-am vrut să

spun că este tipul Don Juan-ului. Nu este om mai atent... mai galant... şi acum căsătoria dumnea-voastră.., el căsătorit... Kells bîigui cîteva cuvinte. Şi-a iubit soţia... prima soţie, am vrut să spun, domnişoara Abigail, atît de mult încît... şi... de fapt nu voiam să spun că n-ar fi în stare să vă iubească şi pe dumnea-voastră dar...

Săracul om se încîlcea din ce în ce mai mult în propriile cuvinte, şi, deşi numele lui Abigail o întristase pe Susannah, aceasta se simţi obligată să salveze discuţia.

—Glumeam doar, căpitane. Zîmbi. Şi eu îmi admir foarte mult soţul.

—Poţi să-l necăjeşti pe căpitan, Susannah. Indi-viduiui ăstuia, un tip grozav de altfel, îi lipseşte simţul umorului, explică Terry în timp ce cobora la popotă. Cînd vom vedea pămîntul Galvestonului la orizont, căpitane?

Ca întotdeauna, Susannah era mai mult decît în-cîntată să-l vadă pe Terry. Îmbujorîndu-se şi simţind că i se încălzesc obrajii, puse şalul alături şi-i luă în grabă braţul. Stătuseră despărţiţi pentru numai treizeci de minute dar, cine i-ar fi privit ar fi crezut că era vorba de ore, zile chiar săptămîni. Lui Susannah însă nu-i păsa. Voia să-şi dăruiască dragostea în modul abso-lut. Era evident cît de mult îi făcea plăcere să se lipească de corpul lui Terry, lucru căruia încetase să-i mai reziste. Zîmbetul lui o umplea de toată fericirea care exista pe lume, iar sunetul vocii lui era un elixir al dragostei.

— Mîine după-amiză, răspunse Kells întrebării lui Terry, vom vedea insula şi vom debarca foarte curînd.

— Oh, seducătoarea mea mireasă, îi spuse Terry lui Susannah cînd aceasta se apropiase de el. Trebuie să ne bucurăm toţi de rafinamentul farmecelor femi-nine, acum cît mai putem, căpitane Kells. Nu mai

durează mult pînă cînd noi, bărbaţii, vom rămîne să înfruntăm duşmanul, singuri. Cuvintele pe care le pronunţase, tonul vocii, şi privirea aceea străină pe care o aveau ochii lui, o făcură pe Susannah să-şi dea seama că ceva nu mergea între ei şi inima i se strînse de durere. Mai tîrziu, pe măsură ce se apropiau de Galveston înţelese felul ciudat de a fi a lui Terry din acea perioadă.

Terry nu era cu nimic mai puţin fermecător şi, ca întotdeauna, se menţinea strălucitor într-o conversaţie. Dar, uneori avea momente de uitare şi de înstrăinare, alteori devenea brusc foarte sensibil la vederea copiilor, a animalelor şi a lui Susannah, mai ales cînd nu era îmbrăcată. Atunci devenea sclava lui. Fără îmbrăcăminte, fără bijuterii dorea intens atingerea lui, iar cînd o căpăta era ca şi cum dimineaţa împrumuta strălucirea unei picături de rouă. În pofida jurămintelor pe care şi le făcuse în privinţa castităţii, de cînd căzuse în braţele lui la Oglethorpe, nu trecură mai mult de două nopţi de cînd nu se mai întîlniră în întunericul nopţii. Cîteodată nici n-aveau răbdare să aştepte coborîrea întunericului şi plecau departe de ceilalţi, în păduri sau pe cîmpie să facă dragoste în mijlocul naturii sălbatice.

Primăvara este numită anotimpul dragostei şi aşa fusese cu siguranţă, pentru Susannah şi Terry. Îşi simţeau sufletele calde, leneşe şi senzuale. Văzduhul din jurul lor vibra de cîntările greierilor şi vîntul cald era adesea prea indolent ca să ridice vreo frunză. Aşa încît toată rezistenţa ei ajunsese o parte a trecutului. Vara, care era pe cale să vină şi Terry formau două încîntări gemene pentru Susannah, dar luna de miere n-a durat atît de mult pe cît ar fi vrut — n-a fost veşnică.

Adella Lapitte Armstrong îşi întîmpina fiul cu un zîmbet abia schiţat. Lui Susannah nu-i zîmbi deloc şi nu-i adresă nici un cuvînt de bunvenit, doar o privire

scrutătoare şi o strîngere de mînă formală. Apoi strînse fetele în jurul ei cu un gest grăbit, una la dreapta, alta la stînga şi-şi puse mîinile pe căpşoarele lor aurii.

— Am venit împreună cu soţia să luăm copii, mamă, spuse Terry sărutînd-o rapid pe obraz.

—Aşa? spuse Adella. Soţia ta, spui, şi-i aruncă lui Terry o privire rapidă, tăioasă. Cît trăiesc, aceste fete nu vor avea o mamă vitregă.

—N-aş chinui pe nici unul din copiii lui Terry, pe nici un copil din lume! exclamă Susannah nepregătită să reacţioneze la veninul femeii.

—Nu te grăbi, îi răspunse. Va trebui să-mi dovedeşti asta şi mie şi fetelor.

Înainte de a le lăsa să plece, adăugă, trăgînd fetele tot mai aproape de ea:

—Lumea e plină de Cenuşărese.

—Mamă! începu Terry, n-ai nici un drept să spui lucrurile astea şi noi...

Susannah aşează o mînă liniştitoare pe braţul lui Terry.

— Iubitule ai toate drepturile să-ţi iei copii de aici şi nu trebuie să dovedesc nimic mamei tale, dar o voi face pentru Venetia şi pentru Saidee. D-nă Armstrong dacă fetele vor să rămînă cu noi, dacă le cîştig încrederea şi, poate şi pe a dumneavoastră, le vei lăsa să piece?

Susannah întrebă întinzînd braţele către umerii copiilor. Dar ochii ei se întîlniră cu ai d-nei Armstrong care-i spuseră, mai clar decît ar fi putut s-o facă vorbele: "Niciodată nu-i vei putea lua de lîngă mine!" Atunci Susannah realiză că ea şi Adella Lapitte Armstrong erau menite să fie duşmance, aşa cum destinul ei şi a lui Terry era ca ei să se iubească. Dar, cel puţin realitatea lor nu devenise o bombă gata să explodeze. Aşa îi plăcea lui Susannah să creadă şi-şi propuse să participe la întrecere aşa cum credea ea de cuviinţă,

nu cu tertipuri și prefăcătorii care ar fi provocat durere copiilor.

Semnalul de începere a războiului fusese dat și toată lumea, inclusiv fetele, își dădură seama de asta.

Capitolul 13

— Trebuie să ai o inimă de piatră, doamnă Lafitte, ca să te porţi în felul acesta cu fiul tău şi cu soţia lui, o auzi Susannah pe Grace cînd trecea pe lîngă camera Adellei Armstrong.

Era a treia zi de cînd se afla la Gaiveston şi tocmai era pe cale să fixeze o ieşire în larg cu fetele şi Terry, înainte de cină.

Curioasă, Susannah se opri să tragă cu urechea. Soacrei îi displăcea să i se spună Adella şi cerea să i se spună Lafitte. Grace se conformase. Susannah încă nu fusese nevoită să-i adreseze nici un cuvînt.

—Iar tu Grace ai nesimţirea de a mă critica pe mine, pe faţă, răspunse Lafitte cu vocea groasă, guturală, care se potrivea perfect cu fata ei de mîrţoagă.

Amîndouă adorau discuţiile de felul acesta, amîndouă erau femei practice şi amatoare de intrigi. În altă situaţie, Susannah s-ar fi împrietenit cu Lafitte aşa cum încerca Grace să facă. Ascultînd, înţelese că Grace, deja, cîştigase teren în inima doamnei Lafitte; dacă nu încrederea cel puţin stimularea unei cama-

raderii. Această femeie dificilă, care trăise atît de mult timp singură, doar cu cele două fetiţe mici, îndurerate şi ele de pierderea mamei, în ţinutul acela bătut de vînturi, de o mare sălbăticie, la mile întregi distanţă de oraş —*această femeie trebuie să fi fost cumplit de* singură şi dornică de o companie feminină sau masculină.

— Ăsta-i felul meu de a fi, doamnă Lafitte. Al meu şi al doamnei Susannah, spuse Grace — de a fi sincere. În tinereţe eram insolentă. întotdeauna am avut necazuri, pînă cînd Susannah Butler m-a ajutat să-mi stăpînesc gesturile şi limba.

— Va să zică te-a învăţat să cîştigi pînă la urmă ce vrei, spuse Lafitte muşcătoare.

— N-am de cîştigat nimic doamnă. Sînt pur şi simplu cinstită, ca Susannah. Dar aş putea fi prea cinstită uneori, sfîrşind prin a fi rănită. Susannah e mai... blîndă şi *mai* înţelegătoare. *Iubeşte* copii şi-l iubeşte pe fiul dumneavoastră.

— Am băgat de seamă toate astea, mulţumesc Grace, răspunse Lafitte, pronunţînd cuvintele cu exagerată claritate.

— Atunci de ce te porţi în halul ăsta cu ei? izbucni Grace atît de înverşunată, încît uită că n-ar trebui să vorbească pe un ton atît de înalt, cum o învăţase cu atîta grijă Susannah.

Deşi Terry încercase în repetate rînduri să discute cu mama lui, nu schimbaseră în ultimile trei zile mai *mult de zece cuvinte.* Iar Susannah, *pur şi simplu* părea să nu existe în ochii doamnei Lafitte, atitudine pe care o avea de cînd o întîlnise.

— Nu cred în primele impresii, Grace, şi, în ceea ce priveşte fiul meu şi stăpîna ta, spui lucrurile astea din pură ignoranţă. Nu-i cazul să-mi spui cît de corectă e Susannah Butler. Asta trebuie s-o dovedească ea.

— Bine, dar n-a spus că exact aşa se va întîmpla?

Femeie bătrînă, nu ai de gînd să-i dai nici o șansă?

Grace era foarte aproape de miezul problemei.

—Fiul meu nu și-a revenit de cînd a pierdut-o pe Abigail. Imediat după ce ea a... s-a întîmplat, Terry a jurat că nu se mai însoară niciodată, pentru că altfel ar simți c-o trădează pe Abigail. Ce l-a făcut să-și schimbe hotărîrea, nu pot să-mi închipui, spuse Lafitte bombănind.

—Dragostea, bineînțeles, a fost replica lui Grace.

Susannah ar fi vrut să năvălească înăuntru și s-o strîngă în brațe de fericire.

—S-au îndrăgostit în primăvară și și-au dat seama de asta imediat. Toți ne-am dat seama.

—Primăvara e anotimpul dragostei, Grace. Dar, în cădere găsești vindecarea. Numai uitîndu-se la fetițele astea și a fost prea dureros pentru Terry să suporte. De aceea le-a lăsat aici în grija mea cînd mama lor a murit și nu s-a mai întors mai devreme de un an. A călătorit pe mare, la New York, s-a aruncat în brațele femeilor stricate oriunde ca să încerce să uite. Și apoi, dintr-o dată, se căsătorește în cîteva zile? Nu, nu, Grace, nu pot să pun nici o bază pe ce-mi spui.

—Domnișoara Susannah nu e o stricată! spuse Grace și apoi urmă o exclamație din partea doamnei Armstrong.

Comportamentul lui Grace amenința să devină din ce în ce mai violent și Lafitte, care aparent își dădea seama de asta, o aținea să continuie doar ca să vadă ce-o să se mai întîmple. Hotărît lucru doamna Lafitte era cît se poate de arțăgoasă.

—Susannah îl iubește pe Terry, insistă Grace.

—O, nu-i nevoie să-mi spui asta. E doar o aparență. Dar, arată el ca un bărbat îndrăgostit? Pentru că nu este. Vezi cît de deprimat este aici, unde el și Abigail au fost atît de fericiți împreună! Mintea lui e încă slăbită, dar a mea nu. Și aș fi o tîmpită să las o femeie disperată și încăpățînată să se folosească de

nepoatele mele ca să-şi urzească ţele pentru a ajunge la inima tatălui lor.

În vocea doamnei Lafitte se simţea un tremur care pornea dintr-o indignare de bună credinţă, era ca şi cum ea însăşi încerca să se convingă de ceea ce spune. Dacă era sau nu adevărat raţionamentul ei, asta nu mai conta pentru Susannah. Înţelese că Adella Lafitte Armstrong trebuia cîştigată într-un fel, şi asta numai prin puterea pe care ar fi avut-o asupra fiului ei. Trebuia să găsească cea mai bună soluţie pentru asta.

— Doamnă Lafitte, te lupţi cu morile de vînt. Nu ştiu nimic despre Abigail, dar îţi spun că Susannah n-ar face nici un rău copiilor. Ultimul lucru de care ai putea s-o acuzi pe Susannah este prefăcătoria. Ai putea să-ţi dai seama de asta dacă i-ai acorda măcar jumătate de şansă.

— Nu mai suport să ascult la uşă, spuse Susannah, intrînd în camera care era la fel de austeră ca şi ocupanta ei.

Era mobilată cu un pat simplu, un cuier, o masă şi un scaun negru cu spătar, toate făcute din acelaşi lemn de abanos, din nord. Singura excentritate era o oglindă imensă, înrămată cu un lemn încrustat în bronz, avînd la capătul picioarelor care-o susţineau capete de Sfinx, cu ochii adînciţi în orbite.

— Vezi, doamnă Lafitte, Susannah e o doamnă cinstită, spuse Grace sentenţios, uitîndu-se plină de importanţă peste capul doamnei Lafitte. Ar fi putut sta la uşă să asculte dar n-a făcut-o. Acum uite-te în oglindă, nu arăţi bine.

Musafirii erau aşteptaţi şi Grace se grăbea să termine coafura doamnei Lafitte. Astăzi o aranjase după moda franceză. Seara trecută, Grace crease un coc impozant ca o coroană, prins cu ace de argint şi aur. Cu talentul ei cosmetic şi bogăţia imensă de poveşti şi

bîrfe pe care ştia să le spună într-un fel inegalabil, poveşti necunoscute încă de Lafitte, Grace avea o poziţie privilegiată în budoarul femeii. Promisese lui Susannah c-o va ţine de vorbă ore întregi, timp în care Susannah s-ar fi putut apropia mai mult de fete.

— Grace, lasă-ne acum te rog! spuse Susannah. E timpul ca cele două doamne Armstrong să se cunoască mai bine. Deşi se pare că pierdem timpul de pomană. Sînt aici de trei zile, n-a mai rămas decît una şi n-am de gînd să plec fără fete... sau fără să-l aud pe fiul tău spunînd cu glas tare că mă iubeşte — gîndi Susannah, fiind sigură că trebuia să acţioneze de urgenţă într-un fel sau altul, în scurtul timp cît mai avea de petrecut la *Maison Rouge*.

Părăsiseră portul şi pluteau pe cărările schimbătoare ale apelor din Buffalo Bayou, încercînd să ţină linia sudului înspre trecătoarea San Luis, unde, nu cu mult timp în urmă, se ivise o porţiune pe unde ar fi putut trece către bariera îngustă a insulei. Acolo marea înainta şi se retrăgea liniştită, urmînd cursul fluxului şi refluxului, pînă cînd un uragan recent făcuse spărtura aceea între maluri, trecătoarea prin care urmau să se strecoare.

Casa doamnei Lafitte Armstrong, pe care o construise singură după moartea soţului ei, primise numele strămoşului ei pierit, a cărui fantomă bîntuia încă insula, văzută de beţivi şi uneori de căutătorii de comori cînd căutau averi săpînd pe întuneric. Casa era vopsită — aşa cum şi-ar fi dorit şi Jean Lafitte — în roşu, un roşu sîngeriu care căpăta o strălucire aparte prin ceaţa lăsată seara. Pentru Susannah, casa era asemeni unui miraj plutind într-o ceaţă roşiatică. Nu

era nici o lumină, nici măcar un semnal de lanternă care să arate în întuneric că s-a sfîrşit călătoria.

—Sclavii, servitorii şi copiii, spuse Terry. Le aşteptăm întoarcerea în amurg.

Dar noaptea aceea la *Maison Rouge* şi următoarele aveau să fie diferite. Cînd micul cortegiu de trăsuri opri în faţa casei, uşa era deschisă şi se mişca uşor. O singură lumînare se vedea aprinsă în întuneric. Una cîte una, se aprinseră lumînările de la acea luminiţă pînă cînd feţele zîmbitoare albe şi negre fură luminate de cincizeci de flăcări mici, jucăuşe. Fără să ezite, cu faţa luminată de un zîmbet larg, Terry coborî din trăsură cu Saidee în braţe, care adormise pe umărul său cu buclele aurii înconjurîndu-i gîtul. O dădu femeii înalte de abanos care-i zîmbea cu tot atîta generozitate pe cît o făcea el.

—Slavă Domnului că te văd zîmbind, bine-ai venit, spuse aceasta, în timp ce Terry o ajuta pe Susannah şi pe Venetia să coboare. Doamna Lafitte nu-l lăsă s-o ajute.

—Jack, strigă doamna Lafitte, orice-ar însemna bufoneria asta, te va costa. Acum treci odată şi mă ajută să duc lucrurile astea.

—Noi pregătisem o surpriză pentru fiul dumneavoastră, doamnă, dar n-am avut nevoie de nimic din cămara dumneavoastră. Am pescuit creveţi şi păstravi aşteptînd să vă întoarceţi. Am pus şi nişte pui la frigare, iar verdeţurile sînt şi ele pregătite. Şi doamnei lui Terry îi plac petrecerile, n-am dreptate?

— Iar lui îi plac sosurile şi pateurile. Am făcut cîteva, spuse o femeie uriaşa, Annie, zîmbind.

—Nu-mi spune mie ce-i place şi ce nu-i place nevestei lui Terry, o auzi Susannah pe doamna Lafitte plîngîndu-se, în timp ce Jack aducea o lanternă şi ducea trăsura în şopron, dispărînd apoi în întuneric.

—Veniţi înapoi, Jack! Vreau ca tu şi Annie s-o cunoaşteţi pe... Terry o luă pe Susannah de mînă şi

zîmbi... Vreau s-o cunoaşteţi pe domnişoara Susannah, soţia mea. E din Carolina.

Petrecerea din acea noapte a fost cea mai reuşită dintre toate la care participase Susannah vreodată; mîncarea cea mai bună pe care-o gustase vreodată, oamenii cei mai drăguţi, copiii au fost şi ei grozavi, iar muzica ameţitoare. A doua noapte lucrurile părură să fie chiar mai frumoase. Atunci învăţă un dans texan şi dansul porumbelului.

—Dansează ca şi cum ar fi fost crescută aici, în Texas, îl auzi pe unul din partenerii ei de dans spunîndu-i lui Terry, în timp ce ea se pregătea să danseze cu Joe John Riley.

Jack făcea gesturi discrete înspre Terry iar Susannah îl auzi spunîndu-i:

—*Cel mai bine ar fi să vii cu mine domnule Terry.* Trebuie să-ţi arăt ceva acum...

Restul spuselor lui se amestecară în cascada de sunete ce se revărsa peste tot şi Susannah nu mai auzi ce adăugase negrul.

—Aştept să veniţi domnule Terry. Trebuie să veniţi cu mine, domnule!

Noul ei partener de dans o învîrtea şi o răsucea cu destulă brutalitate, răsuflînd din greu. De înălţime mică, dar de o constituţie robustă, cu părul negru, crescut sălbatic ca al irlandezilor, începu să-i vorbească cu răsuflarea întretăiată despre ţărmul de la Galveston:

—În locul acesta, unde vă aflaţi acum... îşi ţinu apoi răsuflarea pentru o mişcare mai rapidă a dansului, au fost furtuni, care făceau nesigură... circulaţia vapoarelor. Deci, dansăm acest *fandago*? întrebă respirînd cu greu.

Dar orchestra, care n-avea decît un singur interpret la vioară şi un altul care bătea ritmul, se opri şi Riley îşi încruntă sprîncenele.

—Nu te prea poţi obişnui aici, domnulei Riley? îl întrebă Susannah căutîndu-l din priviri pe Terry.

Se îndreptă spre casă iar Riley o urmă:

—Sînt destul de bogat ca să nu mă plîng de nimic. Dacă-i vorba de obişnuinţă, Texasul trebuie să-l accepţi aşa cum e. Din fericire sînt al naibii de norocos cînd e vorba să prezic preţul bumbacului, mai degrabă decît vremea de aici; numai proştii şi străinii încearcă să facă asta — să prezică vremea în statul texan. Vînturiie din nord vin diabolice şi înşelătoare ca sînii reci ai vrăjitoarelor.

Faţa lui Riley se înroşise deja, trăsăturile i se crispară la amintirea indecenţei care-i scăpase fără voie. Continuă:

— Cîteodată, înainte de începerea ploii sau a grindinei, pe cer, ca un semnal sînt cîţiva nori negri, dar niciodată nu poţi fi sigur de ce se întîmplă. O pală de vînt, care apoi se înteţeşte şi, dintr-o dată, te afli în plină furtună. Vîntul poate bate zile întregi, două, trei, patru iar termometrul uneori urcă pînă la cincizeci de grade. Bineînţeles aici pe coastă, lîngă golf avem mai multe uragane. Ca şi noaptea în care s-a înecat Abigail Armstrong.

—Avem uragane şi-n Carolina şi... ce mai spuneai domnule Riley?

—Despre uraganele din nordul Texasului.

—Despre Abigail Armstrong, domnule Riley.

—Nu ştii? Sînt surprins. Terry n-a mai putut vorbi despre asta după ce s-a întîmplat şi probabil n-o va putea face niciodată. Abigail a dispărut într-un uragan teribil din golf. N-a mai fost găsită.

—Înţeleg, spuse Susannah tocmai cînd Terry se întorcea atît de timid şi deprimat de parcă tocmai ar fi văzut o fantomă.

Pînă în acel moment Susannah crezuse că lucrurile ar putea merge bine între ei.

În prima lor noapte pe insula Galveston, după festinul cu peşte şi chili s-au schimbat amintiri şi noutăţi — cine s-a mai căsătorit, cine s-a mai născut şi cine a murit din anul cînd a plecat Terry, cîte tone de bumbac s-au strîns de pe pămîntul Armstrongilor, cîte vapoare au fost încărcate cu marfă şi cîte au plecat spre Anglia şi Franţa. Terry părea mulţumit, chiar fericit că e acasă.

— Am reuşit Susannah, spuse mai tîrziu, cînd se plimbau de-a lungul ţărmului. M-am întors aici şi lumea încă nu s-a destrămat.

— La asta te aşteptai? îl întrebă ea.

Se descălţă de pantofi şi-i lăsă în nisip. Cîţiva paşi mai încolo renunţă şi Terry la pantofi.

— Nu, dar am crezut c-ar putea fi aşa.

— Adevărat? Terry, nu s-au rezolvat încă problemele tale? întrebă luîndu-i mîna, mirată că, deşi nu-i împărtăşeşte ce simte, totuşi îşi recunoaşte momentele de cădere.

— Într-un anume fel, lucrurile nu merg bine. Nu aşa cum ai fi înclinată să crezi. Nu, cum m-am aşteptat. Acum simt cum năvăleşte trecutul peste mine. Mă ajuţi în aceste momente mai mult decît îţi pot spune, Susannah.

O strînse de mînă cu putere, apa le dezmierda gleznele, luna plutea pe cerul albastru croindu-şi drum printre nori şi împrăştiind o lumină blîndă peste ei. Atinse buzele lui Susannah, părul şi sînii. Puteau simţi în acel moment cum se învîrte întreg universul în jurul lor.

Inima lui Susannah tresări de bucurie, simţind tot farmecul naturii care o înconjura cu iubire — noaptea fermecată, bărbatul de lîngă ea gata să-i dăruiască dragostea, copiii pe care-i aveau deja şi cei care urmau să se nască. Era sigur că în această noapte avea motive să spere.

Se desprinse de Terry şi ridicîndu-şi rochia cu o

mînă începu să alerge cît de repede putea, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, pe jumătate rîzînd, pe jumătate plîngînd, pînă cînd nu mai putu face un pas şi-şi desfăcu braţele să primească îmbrăţişarea lunii.

—Atinge-mă cu vraja ta, lună!

Şi Terry era lîngă ea să facă ceea ce luna nu putea.

—Oh, Terry, atinge-mă acum, în lumina lunii, suspină cînd el îi cuprinse faţa în palme şi buzele lui le luară în stăpînire pe ale ei.

Se lăsară să cadă în genunchi, mîinile lor se încolăciră, simţind că au atîta nevoie unul de celălalt, încît erau cu totul răvăşiţi cînd corpurile lor se uniră sub razele lunii.

Privirea lui tandră şi caldă şi graba cu care răspundea chemărilor corpului ei păreau că sînt parte din infinit, aici, pe plajă, unde murmurul apei golfului ajungea pînă la ei. Toată noaptea mai tîrziu auziră zbaterea vaiurilor, chiar şi cînd ajunseră în camera lor. Casa părea că adormise şi ea; lumea toată parcă încremenise. Se iubiră cu adevărat. Susannah simţi asta din felul cum corpul greu şi puternic al lui Terry se lipea de al ei. Simţea muşchii încordaţi, deşi atingerile lui erau blînde, iar degetele îi mîngîiau înfiorate pielea. Nu spusese niciodată "te iubesc" —cuvinte pe care era înnebunită să le audă —dar era sigură că le va auzi într-o zi şi ar fi dorit ca ziua aceea să vină înainte de a pleca din Galveston.

—Oh, Terrence Armstrong! oftă cînd deschise ochii a doua zi dimineaţă şi văzu că ochii lui se întunecaseră de durere.

Era probabil treaz încă din zori sau nu dormise deloc.

—Pune capăt acestei suferinţe! Riley mi-a povestit despre uragan şi despre ce i s-a întîmplat lui Abigail. Dacă amintirea ei n-o laşi trecutului, pierderea va fi tot mai greu de suportat.

—E vorba de casa asta, de amintirile de aici, de...

necazurile de aici, murmură. Să lăsăm lucrurile aşa cum sînt!

Nici un cuvînt nu mai veni să aline sufletul zbuciumat al lui Susannah. Bineînţeles, Terry se gîndea la Abigail şi, tot ce ar fi putut face, era să-l liniştească într-un fel sau altul, dar fără vorbe. Corpul ei se apropie de al lui şi apoi, pe jumătate sprijinită de el, încercă să-l facă s-o privească în ochi. Îl simţi ferindu-se puţin.

—Nu m-am gîndit niciodată să fiu ce-a fost Abigail pentru tine dar, te rog... lasă-mă să fiu... ceva atît timp cît vom fi împreună, îi spuse cu voce înceată.

Ochii lui erau închişi. Văzu cum i se puse un nod în gît. Terry nu era încă al ei şi nu va fi niciodată, exact cum îi spusese de la început mama lui. Ar fi fost cea mai mare proastă să creadă că i-ar putea cîştiga inima.

—Să nu mai spui asta niciodată, niciodată! îi strigă şi inima ei se strînse de durere.

De fapt vruse să spună: Nici nu te gîndi să încerci, nu poţi s-o înlocuieşti!

—Mă vrei iubitule? Mă vrei acum în clipa asta? îl întrebă ea.

Era singurul mod în care ştia că poate ajunge la el. Îşi apăsă buzele în locul acela cald, moale dintre umăr şi ureche. Iar mîna lui îi exploră spatele de la ceafă pînă la coapse. Îşi desfăcu picioarele şi mîna lui găsi locul acela întunecat şi fierbinte pe care-l mîngîie cu gesturi blînde. Îi găsi buzele gata de a le primi pe ale lui. O aduse apoi deasupra lui aşa încît ea să-i poată strînge între picioarele şoldurile înguste. Se trase puţin înapoi neîntrînd în ea, nu, pînă cînd ea i-o ceru... îl imploră... şi apoi îl simţi greu, adînc, zvîcnind puternic. Continuă să stea deasupra lui. Ţipă de plăcerea care o înnebunea. Terry o întoarse cu faţă în sus, pătrunzînd-o adînc şi cu putere, tot mai adînc şi cu

forţă, mai pasionat, pînă cînd dorinţa îi ajunse la paroxism, mai fierbinte şi mai disperată decît oricînd.

—Sînt eu, Terry, eu sînt cea cu care faci dragoste, gîndeşte-te la asta. Mă simţi aici, în patul tău, în braţele tale? întrebă. Mă simţi?

A fost vreodată, ar putea fi vreodată ceva mai mult decît un delicios divertisment —aşa cum o şi numea de fapt? Ar putea fi mai mult decît o companie plăcută care să-l ajute să scape de amintirile chinuitoare, cel puţin pentru timpul cît îi satisfăcea dorinţele?

Susannah nu avea nici un răspuns la acele întrebări, în nici un caz în clipa aceea.

Capitolul 14

Adella Lafitte Armstrong primise cu dispreţ plimbarea cu noua noră, Susannah, a cărei prezenţă la Galveston şi în viaţa fiului ei era, cel puţin, neavenită. Era prea devreme după Abigail. Necazurile de ieri nu dispar aşa curînd sau chiar nu dispar niciodată. Lafitte ştia asta din proprie experienţă. A fost nevoită să admită că această soţie pe care o adusese fiul ei acasă era o fiinţă cu adevărat încîntătoare: înaltă, graţioasă, cu ten într-adevăr superb. Dar asta nu însemna mai nimic. Avea o voinţă puternică, o calitate nu prea grozavă pentru fiul ei. Nu putea fi decît o singură femeie cu autoritate în familie. Aceea trebuia să fie ea, doamna Lafitte, şi nimeni altcineva. Ea trebuia să dea tonul fiecărui eveniment, ea trebuia să stabilească regulile după care să crească fetiţele, ea trebuia să dea ordinele. Această doamnă din Carolina trebuia îngenunchiată. Cu toate acestea, nu era o naivă, reflectă doamna Lafitte. Tînăra femeie era cizelată, isteaţă şi foarte sigură pe sine.

— Îmi aminteşti de tinereţea mea, înainte ca anii să

mă împovăreze şi să devin treptat o prezenţă pe care abia o remarci, îi spusese Lafitte lui Susannah, care nu răspunse pe dată.

Era absorbită să-l privească pe Terry şi pe fetiţe, care se zbenguiau în faţa ei. Cea mai jucăuşă era Saidee. Venetia stătea oarecum rezervată, încercînd să creeze impresia unei micuţe doamne.

Era oarecum copia ei, se gîndi Lafitte. Fiul meu şi Susannah au petrecut multe ore în preajma copiilor, de cînd au sosit, mult mai mult timp decît au petrecut cu mine. Lafitte nu-i privea direct, ci îi urmărea de la oarecare distanţă, observînd că Venetia vorbea puţin cu Terry, în schimb, îl ţinea strîns de mînă. Micuţa Saidee, din cîte observase, se juca fără nici o grijă cu Susannah.

— Vorbesc cu tine, fii atentă, ceru Lafitte.

— Rochia dumneavoastră are o culoare superbă doamna Armstrong, îi spuse Susannah, de îndată ce începură să se plimbe. Sînteţi încă o femeie atrăgătoare, cu un simţ deosebit al eleganţei.

— Asta a fost demult, o corectă Lafitte. Ce spui tu acum e umbra trecutului. Bărbaţii obişnuiau să se ţină de mine ca scaiul dar asta nu se mai întîmplă.

— Oh, pot să văd strălucitoarea dumneavoastră tinereţe în sclipirea ochilor. Probabil aţi fi nemulţumită să ştiţi că nu mai sînteţi ca înainte, îi spuse fără ocolişuri, nescăpînd din vedere efectele pe care le-ar fi putut avea cuvintele ei.

Lafitte era şocată de-a dreptul să audă aşa ceva.

— Mai cred că o femeie care-şi acceptă vîrsta cu înţelepciune şi cu pace în suflet, dacă nu chiar cu plăcere, poate fi... fericită, continuă.

Lafitte îşi putea stăpîni cu greu mînia şi cuvintele.

— Poate astă ţi se va întîmpla ţie, răspunse batjocoritor. Bărbaţii îţi vor arăta doar politeţe şi vor fi multe lucruri pe care înainte le făceai şi care nu le vei mai

putea face niciodată. Obişnuiam să înot în vestul golfului. Nu e cine ştie ce mare adîncime dar chiar aşa, acum n-o mai pot face.

— Sînt frumuseţi la Charleston, ajunse la o vîrstă relativ înaintată, şi sînt încă înconjurate de admiratori. Cîteva sînt femei care n-au fost niciodată foarte drăguţe dar au fost întotdeauna abile, inteligente, interesante... în felul lor. Mama mea, de exemplu, îşi găseşte o mare bucurie în a avea grijă de grădină. O grădină minunată, spune mama mea, e un fel de a atinge nemurirea, ca şi în cazul nepoţilor. Florile mor. Grădinile ca şi visele niciodată.

— Pe lîngă flori, doamna Butler îl are încă pe Comandor, tatăl tău, îi răspunse Lafitte sarcastică. Îi vei da ei nepoţii şi mă vei lăsa pe mine singură. Ei sînt tot ce mai am acum că mi l-ai luat pe Terry.

Femeia rupse un băţ cu un gest nervos şi-l tîrî prin nisip lăsînd o dîră adîncă.

— De ce vrei să-ţi trăieşti singurătatea folosindu-te de alţii? Nu e cinstit. Ar putea fi împovărător pentru copii să ştie că sînt unica ta fericire. Cred că ar trebui să-şi privească viitorul în faţă... şi ei şi dumneavoastră.

În timp ce Lafitte se pregătea s-o pună la punct pe îndrăzneaţa Susannah pentru tupeul de a-i da sfaturi, Terry şi fetiţele tocmai se îndreptau către ei. Întinse coarda şi mai mult.

— Ai putea să te măriţi din nou, îi spuse doamnei Lafitte, aşa cum a făcut şi fiul tău.

— Nu vorbi prostii. N-aş schimba numele primului meu bărbat.

Lafitte protestă iar Susannah nu-şi putu reţine o privire exasperată.

— Aha! Te-am văzut cum mă priveai, Susannah. Credeai că nu te-am observat cînd mi-ai aruncat privirile acelea ucigătoare. Nu mi-au putut scăpa. Eşti obligată să-mi arăţi respect.

Susannah ignoră asaltul direct lansat asupra ei.

— Ce te supără, Venetia? E un copil trist. Greu de crezut pentru vîrsta ei.

— Nu înţelegi pentru că n-o cunoşti, răspunse Lafitte, dar, cînd un copil acceptă dispariţia mamei cade în melancolie. I-am dat o carte despre cum să-şi îmbunătăţească starea de spirit şi cum să îşi depăşească perioada critică prin care trece, ca o tînără femeie. Puritate şi adevăr, trebuie să ştie o fată tînără. Cartea explică ceea ce femeilor delicate le este prea greu să le spună direct fetelor. Sînt secţiuni, capitole intitulate *Cum să abordezi o problemă, Ce înseamnă să devii femeie. Dacă toţi copiii învaţă să fie buni, femeile şi bărbaţii viitoruiui vor fi buni.* Şi încă vreo douăzeci sau treizeci de capitole continuă în felul acesta. Doctorul Kinnicut a spus că e lucrul cel mai potrivit pe care-l poţi da unui copil să-l citească.

— Înţeleg, spuse. Acesta fusese tot comentariul ei dar vocea avea o undă de reproş.

Lafitte îşi pierdea răbdarea.

— Nepoata mea mai mare e pe cale să devină o frumuseţe, probabil nu una clasică în genul tău — e un pic stîngace — dar o frumuseţe fără îndoială. Acesta e un atu important în viaţa oricărei fete, pentru că femeile cîştigă putere doar prin bărbaţi, îi spuse lui Susannah. Dacă Venetia şi-ar da seama de asta, poate ar fi mai vioaie.

Susannah o privi pe Lafitte cu neîncredere un timp, fără să mai scoată un cuvînt.

— Greşeşti. A fi femeie înseamnă mai mult decît să arăţi bine, spuse într-un sfîrşit, cu pasiune.

După acest ultim răspuns, care fusese încă şi mai brutal decît celelalte, Lafitte simţi că trebui să pună capăt discuţiei.

— Nimeni nu mă poate contrazice în felul acesta pe faţă. Abigail nu îndrăznea, fetele ei n-o fac şi n-o vei

face nici tu. Ai înţeles?

Susannah se uită la ea îngrozită, fără să-i răspundă.

— De ce-ai venit aici? Nu vei lua niciodată locul lui Abigail. Era soţia perfectă pentru fiul meu, era atît de nimerită pentru această familie de parcă s-ar fi născut aici, nu ca tine... făptură nerușinată!

— S-o ia naiba pe Abigail asta. Era pur şi simplu o femeie la fel de păcătoasă ca şi mine, explodă Susannah.

—Oh, nu-ţi aduce laude singură. N-avea nimic în comun cu tine. Întreabă-l pe Terry şi vei afla, îi răspunse în bătaie de joc Lafitte.

Susannah nu vru să mai audă nimic, îşi descălţă pantofii şi începu să fugă cît putu de repede.

Lafitte n-o chemă să se întoarcă nici chiar cînd i se rupse un toc şi căzu cît era de lungă. Nu se lovise dar era orbită de necaz şi de mînie. Se tîrî în genunchi cu greutate pînă ajunse la un tufiş din apropiere, ajutîndu-se de bățul pe care-l adusese cu ea. A fost o greşeală fatală.

Lafitte nu ceruse ajutorul nimănui, niciodată în viaţă şi mai ales n-ar fi făcut-o acum — să ceară ajutorul dîrzei, crudei şi criticei femei a fiului ei. Strigătul ei, mai mult un geamăt, fu involuntar, ţîşnindu-i de pe buzele îndărătnice în momentul în care simţi durerea provocată de o muşcătură pe obrazul drept. Sîngeie începu să-i pulseze cu repeziciune şi, chiar cînd vru să prindă şarpele cu bățul, acesta o muşcă din nou, de data aceasta de braţ.

Vîntul bătea cu zgomot ducînd cu el murmurele valurilor şi ţipetele stridente ale pescăruşilor care pluteau deasupra golfului. Vîntul luă strigătul doamnei Lafitte şi-l purtă într-o direcţie greşită. Îşi dădu seama că nimeni n-o putea auzi, chiar dacă ar fi strigat din nou. Înainte ca orizontul să i se întunece, văzu, ca şi cum s-ar fi uitat printr-un ochean, cum Susannah, se

aruncă în braţele lui Terry şi-l sărută, o strînge cu putere pe Venetia la piept, apoi o învîrte în aer pe Baby Saidee.

Susannah aruncă o privire în direcţia doamnei Lafitte şi se opri brusc, lăsă copilul din braţe şi începu din nou să alerge înapoi. Şi atunci femeia văzu, simţi şi chiar i se păru, că aude cum întreaga ei viaţă se întoarce din trecut, se derulează în faţa ochilor care vedeau lumea acum tot mai neclară. Şi din viaţa trecută nu-i plăcură imaginile care treceau prin faţa ochilor.

Unul din primele lucruri pe care le văzu cînd deschise ochii a fost faţa crispată a lui Terry şi, în spatele lui, faţa lui Susannah. Conştientizînd că încă nu murise, Lafitte îşi dădu seama că acest lucru se datora soţiei lui Terry. Ar fi trebuit să-i mulţumească, dar nici un sunet nu-i ieşi din gît.

Gusta faptul că este în viaţă. Stătea în pat cu ochii închişi, nelăsînd să se vadă în nici un fel că era trează şi că asculta ce spunea fiecare, în special copiii.

— Lafitte îşi va reveni curînd, le asigură Terry pe fetiţe.

— N-o să moară aşa cum a murit şi mama, nu-i aşa? întrebă Venetia.

Pentru prima dată Lafitte îi auzi vocea îndurerată şi îngrozită. Poate pentru că abia acum asculta cu atenţie ce spunea copilul — se gîndi.

— Susannah a scos otrava şarpelui din corpul bunicii. Lafitte va fi bine, repetă Terry.

— Cum a făcut-o tată? Cum a scos otrava? întrebă Saidee.

Fără s-o privească, auzindu-i doar vocea dulce,

subţirică, Lafitte îşi imaginä ochii ei mari, rotunzi şi încrezători şi se bucură încă odată, mai mult, că trăieşte.

—Susannah a făcut o tăietură în obrazul bunicii, acolo unde a muşcat-o şarpele. A făcut asta cu o scoică spartă şi apoi a supt otrava. A fost un lucru dificil şi ar fi putut fi periculos. Susannah e foarte... curajoasă.

Vocea lui Terry era caldă şi drăgăstoasă. Lafitte ţinu mai departe ochii închişi şi continuă să asculte.

—Povesteşte-mi despre Pecos Bill, tată, îl rugă Saidee căscînd.

Terry obişnuia să le povestească despre Bill cînd venea ora somnului. Rîse, fericit că fetiţa îşi adusese aminte.

— Vrei să-ţi povestesc despre Pecos Bill, individul acela care a plecat cu o căruţă în Vest? Individul a cărui părinţi aveau optsprezece copii şi n-au observat că l-au pierdut pe Bill care a plecat călare pe un lup de preerie şi a făcut şerpii de preerie să se caţere pe cactuşi de frică?

—Da, despre acela tată, ciripi Saidee, bătînd din palme.

— Bine. Asta-i tot. Pecos Bill a invintat tarantula să vină cu el. E o specie de paianjen. Şi a făcut asta pentru că avea nevoie de un animal drăgălaş care să-l însoţească în deşert. Pecos Bill a urcat pe munte călare pe un leu şi nu pe-un cal şi apoi a încălecat un ciclon şi a plutit pe deasupra vreo trei state, deasupra munţilor şi pădurilor. Apoi a coborît să facă un popas în Texas. Bill a avut o mare dragoste, pe Sue-Picioare Murdare care putea călări orice cal nărăvaş. În ziua nunţii lor, împotriva tuturor sfaturilor, a încălecat calul lui Pecos Bill, un animal pe nume Cal-ce-face-Doamnele-Văduve (Widow Maker). Timp de patru zile, diavolul acela a mers întruna. A dus-o departe şi atît de sus, încît Sue trebui să-şi aplece capul pentru a nu se

lovi de lună.

— Cînd își va reveni Lafitte? întrebă Venetia cu voce moale, oarecum rușinată. Nu îndrăgise niciodată poveștile cu Pecos Bill.

— Peste cîteva ore sau poate peste cîteva minute. De ce nu te duci să citești cartea pe care ți-a dat-o, Venetia? Aceea despre cum e cînd crești? îi sugeră Terry.

Lafitte era aproape gata să deschidă ochii pentru că se lăsase o tăcere suspectă.

— Ce se-ntîmplă? Nu-ți place cartea Venetia?

— Așa și așa, răspunse copilul strîmbînd din nas ca și cum ar fi vrut să împace cu un răspuns neutru pe oricine și orice ar fi întrebat-o.

Asta-i greșeala mea, se gîndi Lafitte.

— Du-te și adu-o totuși, te rog, Tia. Am să-ți citesc cîte ceva din ea, îi spuse Terry.

Tia era numele de alint al fetiței, pe care nu-l mai folosise de cînd Venetia era un bebeluș. Fata se grăbi să facă ce i se ceruse. Cînd se întoarse Terry deschise cartea la întîmplare și începu să citească: *E foarte trist că unii dintre puii de pește rămîn orfani încă înainte de a se naște și au nevoie cu adevărat de simpatia voastră. Multe ouă sînt distruse înainte de a fi clocite iar mulți pui de pește vor fi mîncați de alți pești... E un lucru interesant de știut, face mii, chiar milioane de ouă — iar dacă s-ar întîmpla chiar așa — rîul ar fi plin de pești, atît de plin că ar putea fi un lucru foarte grav.*

Terry se opri din citit.

— Fetelor, veniți mai aproape cît citesc.

— Și eu? întrebă Susannah, rîzînd drăgălaș.

— Dragă, nu-i destul spațiu pentru toți în singurul scaun pe care l-am adus de pe verandă. Continuă tu să citești, da? o întrebă pe Susannah și-o lăsă să continue de acolo de unde se oprise el. *Erau povești despre broaște, flori, semințe, păsări și cuiburile lor,*

despre puişorii de găină. Plictisită, Lafitte era pe punctul de a anunta că şi-a revenit, cînd veni rîndul poveştii cu barza. După părerea autoarei, doamna Mary Wood-Allen, nu ele aduceau copiii. Ei veneau pe lume dintr-o încăpere mică aflată în corpul mamei.

— *V-ar place probabil să ştiţi cum e cînd te afli acolo...* citi în continuare. *Da, a trebuit să aştept răbdătoare o lungă perioadă de timp... şi într-o zi am simţit o mişcare slabă ca şi cum ai ciocăni cu degeţelul tău micuţ într-un perete şi atunci am spus: bună-dimineaţa micuţule...*

—Aşa mi-a spus mama şi mie, *micuţule*? Aşa cum scrie în carte, întrebă Baby Saidee.

—Aşa a spus, îi răspunse Terry afectuos. Bineînţeles că asa a spus.

—Aşa îi vei spune şi tu bebeluşului tău? o întrebă Venetia pe Susannah, cu o inocenţă care o surprinse pe bunica lor.

—Păi... într-o zi, probabil că aşa voi spune, veni răspunsul, cu o oarecare reţinere.

Vocea lui Susannah era atît de pătrunzătoare încît, speriată, Lafitte deschise brusc ochii şi-i privi pe toţi. Îi văzu pe Terry şi pe Susannah cufundaţi unul în ochii celuilalt, dar nu atît de pierduţi încît să nu cuprindă fetele în cercul dragostei lor.

În cele cîteva zile pe care le petrecură împreună, cei patru deveniră o familie şi Lafitte şi-ar fi dorit şi ea un loc acolo. Încercă să li se alăture, să le spună: Nu mă uitaţi, vă rog!

—Mamă, nu vorbi, stai liniştită şi ascultă, o preveni Terry apropiindu-se grăbit de pat. Doctorul Kinnicut e aici, îşi bea cafeaua. Vine imediat să te vadă.

Susannah ţi-a salvat viaţa.

—Mulţumesc, reuşi să zică Lafitte, pronunţînd cuvintele cu o voce răguşită.

Încercă să se mişte. Capul nu şi-l putu ridica, dar îşi duse mîna la obraz şi-l găsi înfăşurat în bandaje.

—La naiba! Tuşi. Greşeala s-a întors împotriva mea. Mă loveşte acum... întîia oară. Totul... Abigail... e numai vina mea.

Susannah zîmbi, neînţelegînd ce vrea să spună Lafitte.

Terry nu zîmbea. Îşi fixase privirea în pămînt, cu ochii îngustaţi.

Capitolul 15

Terry intrase într-o încurcătură.

Se îndrăgostise de Susannah Butler şi n-ar fi vrut să se îndrăgostească de ea sau de altcineva. Nu, într-o lume unde nimic nu părea că durează, nu, cînd avea de îndeplinit o misiune în război. Nu-şi dorise să se îndrăgostească în nici o condiţie.

Încerca de o vreme, de fapt, chiar de la început, să se convingă că (aparent o convinsese şi pe Susannah) ceea ce-i adusese pe ei împreună era doar puterea pasiunii, iar lucrul acesta era cu adevărat splendid. Ar fi repetat acest lucru, l-ar fi formulat altfel, i-ar fi adus oricîte argumente, dar era doar partea facilă a lucrurilor, care nu putea fi confundată cu dragostea. El o dorea doar. Îi spusese asta lui Susannah şi încerca să spună acelaşi lucru şi inimii lui. De cînd veniseră la Oglethorpe, devenise un chin să-şi repete mereu acest lucru, în care oricum nu putea crede. Ea era perfectă.

Terry se forţase groaznic, încercînd să-şi struneasscă sentimentele. Cu cît se simţea îndrăgostit mai mult,

cu atît lupta mai îndîrjit împotriva lui însuşi. Cu atît mai mult încerca să mărească distanţa dintre el şi obiectul dragostei lui. Nu reuşea prea des să facă asta, chiar după ce abandonase strategia flirtului şi a zeflemelii pe care o practicau în timpul zilei. În aceeaşi perioadă, Susannah începu să-l invite regulat în patul ei după căderea întunericului dar el nu mai avut nici dorinţa şi nici puterea să treacă pragul camerei ei.

Prima spărtură a zidului pe care îl ridicase Susannah avusese loc după triumful social pe care-l avuseseră la Oglethorpe, unde dejucase planurile pe care şi le făcuse Izzard în privinţa lui Terry şi unde îl vrăjise cu farmecul ei pe însuşi preşedintele Davis, care-i făcuse curte la modul cavaleresc. După noap-tea aceea, orice lucru cît de mic, zîmbetul provocator al lui Terry sau o atingere tacită, combinate cu un pahar de brandy, o aduceau pe Susannah în punctul în care dorea el.

Terry descoperi că aceste lucruri ţinteau direct mintea şi inima lui Susannah, încălzindu-i frumosul corp, ajungînd într-o stare de excitaţie chiar înainte de a o atinge.

După Oglethorpe, renunţaseră amîndoi la ideea abstinenţei. În timpul crozierei cu vaporul spre Galveston fuseseră pur şi simplu nedezlipiţi majoritatea timpului. Ajunşi la *Maison Rouge*, mersese mai rău — sau mai bine — după cum ar fi privit fiecare din ei situaţia. Cînd amintirile se încolăciseră în jurul lui Terry ca frunzele care roiesc în vîrtej, toamna, bătute de vîntul aducător de ploaie, simţea cumplit nevoia ca mîinile lui Susannah să-i aprindă, să-i stîrnească pasiunea. Vocea ei caldă, şoptită, un pic răguşită, devenea şi mai plăcută cînd era vorba să fie seducătoare, murmurînd blînd cuvinte de iubire deasupra pielii lui, iar limba făcea... lucruri uimitoare.

În afară de toate astea, îi plăcea nebuneşte femeia

aceasta. Şi tot atît de mult părea că le place şi copiilor. Nici faptul că mama lui nu-i acorda deloc atenţie lui Susannah nu-l suprindea. Nu numai că era îndrăgostit, dar era îndrăgostit şi de femeia care trebuie. Trebuia să-şi lămurească sentimentele dar nu reuşise, nici măcar după ce Susannah salvase viaţa doamnei Lapitte.

—De ce eşti aici? se auzi vocea lui Susannah în întunericul dens al nopţii vîntoase.

Îl găsise pe verandă. Lumina nu era aprinsă. Era tîrziu. Casa din spatele lor era, în sfîrşit, tăcută. Lapitte primise medicamentele, copiii şi servitorii dormeau, doctorul plecase.

— Ai să-ţi rumegi gîndurile singur, toată noaptea? îl întrebă Susannah, apropiindu-se de el şi aşezîndu-i-se în braţe.

—Nu, răspunse. Mă gîndesc ce voi face de-acum încolo.

—Eu ştiu ce voi face. Mă voi băga în pat, glumi ea.

El păru că-i ignoră cuvintele.

—Trebuie să plec mîine sau, cel tîrziu poimîine, cît încă mai pot trece de blocada yankeilor. Unde-i cartea ta, în care sînt scrise codurile?

— E în siguranţă, în bagajul meu, ascunse cu grijă, aşa cum trebuie să fie jurnalul unei doamne. Cheia este aici, la gîtul meu.

Capul ei se sprijini pe umărul lui şi mîna lui Terry se odihni în curbura taliei, alunecîndu-i apoi între sîni, dorind să găsească, să simtă pielea caldă. Susannah oftă şi-l sărută. O sărută şi el, aproape cu brutalitate, aşezînd-o în balansoar. în întuneric, nu putea să-i vadă trăsăturile feţei şi nici expresia de pe chip. Îi zărea doar profilul capului înclinat. Auzi zgomotul cu care scaunul se apleca înainte şi înapoi, apoi îi auzi vocea.

— Ce înseamnă *trebuie să plec mîine*? Cum rămî-

ne cu mine?

—M-am gîndit şi răzgîndit. Şi-am spus deja, e cel mai nelegiuit lucru din viaţa ta cel pe care eu îţi cer să-l faci —să te comporţi ca şi cum ai trăda orice şi pe oricine; lucruri şi oameni la care ţii. Nu pot să mai continui să-ţi cer să faci asta. Stai aici cu fetele. Aşteaptă-mă aici pînă cînd totul se va termina...

Izbi cu pumnul în perete.

—Să stau aici, cu mama ta? Susannah rîse forţat. Ascultă-mă, Terry Armstrong: dacă vrei să scapi de mine, spune-mi-o. Mă voi duce acasă. Unde sînt iubită. Dacă ai vrea, aş lua copiii din locul acesta trist. Nu sînt atît de proastă încît să-mi pun capul sub topor sau să încerc să mă pun între un bărbat, măicăsa şi stafia nevestei lui moarte. I-am spus doamnei Lapitte ieri, şi acum, îţi spun şi ţie —Abigail a fost o femeie obişnuită, un om în carne şi oase, ca mine. Şi dacă te-a iubit ar fi vrut să fii fericit, să-ţi continui...

—Abigail? Ca tine? spuse Terry cu asprime. Oh! Nu, nu!

—Unii oameni ajung, tacit, de acord să lase anumite uşi din viaţa lor închise. Şi cu noi ar fi trebuit să se întîmple aşa, mai ales în privinţa lui Abigail. Însă mama ta a fost aceea care mi-a spus să te întreb despre ea, Terry, să te întreb cum era ea în viaţa de zi cu zi. Dar ştii ceva? Nu dau un ban pe ce ai vrea să-mi spui despre ea. N-ai decît să trăieşti în continuare cu demonii tăi. Dar eu nu pot trăi aşa.

Terry auzi cum scaunul gol se izbi de perete de două ori şi-şi dădu seama că Susannah plecase în adîncimea nopţii, intrase în întunericul gros şi înnourat al nopţii fără lună, pierzîndu-se în mijlocul copacilor care îşi fluturau crengile. Simţi inima bătîndu-i cu putere în piept.

—Nu... nu mă părăsi! strigă din toate puterile copleşit de senzaţia că mai trăise odată clipa asta.

Cînd se repezi, orbit de disperare, pe uşa verandei şi începu să alerge auzindu-şi pulsul sîngelui în urechi, avu viziunea unor valuri uriaşe şi pietre care se rostogolesc peste el, avu sentimentul unui dezastru. Imaginiie acelea îngrozitoare îi năvăliseră în minte şi ştia că totul se mai petrecuse odată. Şi totul fusese la fel că acum. În noaptea aceea tragică, Abigail plecase de lîngă el şi fusese prinsă de un vînt puternic de nord care rănise Galvestonul. Acum trebuia s-o găsească pe Susannah repede, înainte s-o piardă şi pe ea pentru totdeauna.

Cercetă partea de plajă pe care se plimbaseră în ziua cînd Lafitte fusese muşcată de şarpe, aceeaşi plajă pe care petrecuse Abigail ultima noapte în lumea aceasta. Deşi, la început nu-şi amintise să aprindă lanterna, Terry avusese cel puţin înţelepciunea s-o ia cu el. Ţinînd-o ridicată, lumină tufişurile şi dunele joase de nisip, strigînd-o pe Susannah cît de tare putea. Dar vîntul îi bătea din faţă şi-i lua răsuflarea, trimiţîndu-i glasul înspre ocean, rostogolindu-i sunetele în spuma mării. Apa avea strălucirea dată de o noapte în care se pregăteşte o furtună. Următorul lucru de care-şi mai aducea aminte era că ţinea ianterna aprinsă deasupra capului şi continua să strige, să strige înconjurat de mîl din toate părţile, simţind cum se scufundă. În momentele acelea simţi cum cineva îl trage înapoi pe plajă. Îl salvase cineva ivit din furtună, cineva care-l împiedicase să se scufunde pentru totdeauna în porţiunea aceea mlăştinoasă.

Susannah îi întinse centura şi îl trase cu repeziciune.

— Nu! Lasă-mă! gemu Terry. Trebuie s-o găsesc, s-o calmez... pe Susannah. Te iubesc, Susannah! ţipă. Nu mă părăsi! Nu!

Încă se lupta cu demonii din el cu toată forţa şi era

chiar pe cale de a cîştiga bătălia, rezistînd, trăgînd de ceva care părea că îl îndepărtează de mal, cînd un val se sparse deasupra lui. Terry îşi pierdu echilibru şi se prăbuşi în adîncul apei, care-l luă într-un vîrtej nebun.

Susannah îşi dădu seama că Terry, înainte să cadă în valuri, era pe jumătate conştient, pe jumătate rătăcit, astfel încît se putea spune că doar norocul o ajutase să-l salveze.

—Toată viaţa am provocat durere fiinţelor pe care am încercat să le iubesc. Mi-e frică să te iubesc.

De fapt acum îi era frică să-şi ridice în întregime privirea către ea.

—Ai putea să încerci dacă vrei, îi şopti ea, te voi ajuta eu. Iubeşte-mă Terry!

Merseră către casă ţinîndu-se de mînă, sărutîndu-se, atingîndu-se în întunericul nopţii de vară ce se pregătea de furtună. Se îmbrăţişară cu dragoste în faţa verandei, ascultînd murmurele ploii şi ale vîntului. Susannah plecă să aducă prosoape şi o pătură pentru Terry. Acesta se dezbrăca de hainele ude.

—Ascultă-mă acum, îi spuse lui Susannah cînd aceasta apăru, traversînd veranda într-un superb *deshabille* din satin alb, care-i sublinia moliciunea pielii catifelate. Îi dădu prosopul şi rămase la doi paşi de el.

—Ascult, îi spuse.

—Cînd eram băiat am avut un armăsar, un palomino cu părul de aur, tot atît de frumos ca armăsarul tău Alcantara. L-am mînat într-o zi prea tare şi l-am silit să sară obstacole atît de înalte încît i-am auzit o încheietură pocnind, înainte să se prăbuşească sub mine. A trebuit să-l împuşc.

Terry putea să-i vadă în întuneric faţa îndurerată.

— Poţi să-ţi imaginezi cît de vinovat şi îndurerat m-am simţit. Aşteaptă, încă mai sînt multe de spus. Ascultă-mă acum, îi spuse lui Susannah care se pregătea să vorbească.

— Am antrenat cîşiva cîini pentru vînătoarea de păsări dar cel mai bun era Hal, un cîine pe care l-am crescut de cînd avea trei luni. Era tot timpul în preajma mea, cu capul ridicat, mirosind aerul, ceea ce era un joc pentru el. Şi apoi se aşeza ca un cîine nobil, cu coada şi urechile ridicate. Ceilalţi cîini păreau că-l respectă şi ei, chiar şi cei mai tineri, ca şi cum ar fi ştiut că el era cel care avea întotdeauna dreptate. Nimic nu se putea compara cu sentimentul acela.

— Ştiu, îi răspunse Susannah... ce i s-a întîmplat.

— L-am împrumutat unui beţiv, beţivul l-a împuşcat. Susannah, mi-am pierdut calul, cîinele... soţia, am plecat de lîngă fete... Şi nu-mi doream să te iubesc, pentru că-mi era frică să nu te pierd şi pe tine.

Terry stătea în balansoar cu fruntea între palme iar ea îi şterse părul, apoi îi masă gîtul şi umerii.

— Oh, Terry. Am înţeles că au existat lucruri îngrozitoare în viaţa ta cînd ţi-am văzut privirea încărcată de tristeţe. Cine a fost Abigail? Cum a putut să te rănească atît de tare?

— M-a părăsit sau era pe punctul de-a o face, într-un fel sau altul. În noaptea în care a fugit cu Arthur Roswell... s-a înnecat. Dacă aş fi fost de acord s-o smulg din locul ăsta, atunci cînd m-a rugat... Totul ar fi fost altfel acum.

— Ce s-a întîmplat? Eraţi atît de îndrăgostiţi şi...

— Eram, într-adevăr. Terminasem şcoala în nordul Texasului şi, cînd m-am întors, o fată de numai şaisprezece ani mi-a furat inima. Era prea tînără, prea delicată şi vulnerabilă. Stătusem departe de Maison Rouge mult timp, călătorisem pe un vas al familiei noastre, mergeam la vînătoare, călăream, neţinînd

cont de nici o lege a lumii ăsteia. Eram tot timpul departe de casă.

—Trebuia să arăţi că eşti bărbat, aşa cum fac toţi sudiştii, spuse Susannah cu amărăciune. Iar soţia ta trebuia să fie dulce, virtuoasă, resemnată şi castă. Acasă.

—Se ofilea izolată aici, fără mine, continuă Terry cu vocea crispată, aşa încît Lafitte a luat în stăpînire viaţa lui Abigail. Şi a copiilor. În noaptea în care a murit, mă implorase s-o iau pe ea şi pe fete de la *Maison Rouge* să le aduc în oraş. Cînd am ezitat a dispărut în furtună.

— A încercat să te iubească şi n-ai lăsat-o. Lasă-mă s-o fac eu! îi spuse Susannah, în timp ce Terry o trase spre el înconjurîndu-i şoldurile cu braţele şi ascunzîndu-şi faţa în pielea netedă a corpului ei.

— În ziua cînd am sosit aici, în timpul dansului, Jack m-a chemat să-mi arate un inel de aur agăţat de cuvertură. Îl găsise cînd spălase mai multe lucruri din casă. Inelul de căsătorie al lui Abigail. N-am avut grijă cum trebuie de ea şi n-am să mi-o pot ierta niciodată.

Pe buzele lui Susannah apăru un zîmbet blînd, trist dar înţelegător. Îi înţelegea deruta.

—Terry, ştii că nu poţi întoarce vremea înapoi. Nimeni n-o poate face. Poţi doar să ai grijă de viitor. Ce s-a întîmplat n-a fost doar din vina ta. Lasă dragostea să te pătrundă. Încearcă. Eu am senzaţia că sînt o pasăre care bate din aripi în faţa unui geam închis. Deschide-l pentru mine. Acum luna trebuie să apună. Este timpul stelei noastre norocoase să strălucească. Voi fi alături de tine să te ajut, te vei convinge.

—Te iubesc, Susannah, spuse el, văzîndu-i smaraldele ochilor înotînd în lacrimi. Nu credeam c-am să spun asta vreodată. Nici n-am crezut că am să-mi dau seama ce înseamnă cuvintele astea.

Merseră la culcarea, se hîrjoniră şi vorbiră toată noaptea.

—Numai un cuvînt ar putea avea sens acum şi acela este dragoste, spuse Susannah.

— Da, ţi-am fost credincios din prima zi, cînd privirile noastre s-au întîlnit, atunci, la Annapolis, îi spuse Terry.

— Un timp atît de îndelungat? O lună Şi jumătate? rîse Susannah.

—Privirea ochilor tăi m-a zăpăcit în ziua aceea.

—A fost dragoste. Pur şi simplu, dragoste.

— Mi-a plăcut întotdeauna să înot împotriva curentului, să beau vin de calitate şi să am de-a face cu femeile mîndre din sud.

Depănară amintiri din copilărie, trezind în ei gustul strugurilor sălbateci. Îşi aduseră aminte de vechile prietenii. Susannah îi povesti despre vremea cînd, fetiţă fiind, mergea cu prietenele ei în pădure şi se jucau, în zilele de vară, de-a indienii. Întotdeauna era aleasă drept Micuţa Veveriţă Maro pentru că-şi umplea prima coşul. Terry îi povesti şi el, cum îşi făcea puşti din lemn de bambus, bărcuţe din hîrtie şi undiţe pentru pescuit.

—Abia acum, cînd sîntem maturi, a venit partea grea a lucrurilor. Să încercăm să devenim prieteni, zîmbi Susannah.

— Am făcut deja cîţiva paşi şi va trebui să ne străduim mereu şi mereu pînă cînd... îi răspunse Terry. Eşti gata să participi la această întrecere?

—Sînt aproape gata, rîse Susannah. Îmi place să-ţi aud vocea după tăcerea... care se lăsase între noi... mai vorbeşte-mi iubitule, te rog, mai spune-mi ceva.

Şi Terry continuă să povestească. Amîndoi îşi întreţiră focul pasiunii ca şi cum pasărea dragostei lor abia atunci îşi desfăcuse aripile şi invadase cu cîntecul ei lunga lor tăcere. El se gîndi că era ultimul strigăt al Şoimului de noapte, al păsării ce se întoarce acasă, la cuibul ei. Susannah se gîndi că era începutul brut, dar sigur, al unui alt fel de a fi împreună cu Terry.

Capitolul 16

Terry Armstrong o iubea pe Susannah. Asta o făcea pe ea să creadă că relaţia lor ar putea continua minunat, în pofida tuturor piedicilor care li se iviseră. Nu numai că Terry ajunsese să o iubească, dar Susannah începuse să aibă şi o oarecare influenţă asupra arţăgoasei mame-soacră. Lafitte ştia că-i datora lui Susannah viaţa; iar tînăra femeie voia să obţină ceva pe seama acestei datorii, dar nu orice, ci blîndeţe şi înţelegere. Slăbită cum era de pe urma otrăvii şarpelui, doctorul îi interzise activitatea fizică. Trebuia să stea aşa cel puţin cîteva luni de zile. Dar îşi înţelese situaţia şi Susannah îi fu recunoscătoare.

— Cine va sta cu mine în tot timpul ăsta, acum, cînd toţi m-aţi părăsit? o întrebă Lafitte.

— Nimeni nu te-a părăsit, îi răspunse Susannah, dar avem probleme importante de rezolvat.

—Eugenie Lavender, prietena mea din Organizaţie, vine aici. Ea şi soţul ei au venit din Franţa, în Texas, acum aproape zece ani. Acolo era cunoscută ca artistă. I-au plăcut mai mult culorile Texasului. Cînd şi-a

terminat culorile pe care le-a adus din Franţa a făcut altele noi, din ierburi, frunze şi flori. Un alt vechi prieten va veni şi el aici, dar am o bănuială că are nevoie de ajutorul meu mai mult decît am eu nevoie de ajutorul lui. Sam vine să-l vadă, în primul rînd, pe Terry, şi abia apoi, pe mine.

—Organizaţie? întrebă Susannah, în timp ce o hrănea pe mama-soacră. Şi Sam?

Lafitte ura să fie dependentă de cineva. Dar, dacă n-ar fi acceptat situaţia, n-ar fi avut cum să mănînce. Ea şi Susannah stăteau sub un copac cu o coroană uriaşă, în spatele casei, ambele femei purtînd rochii largi, înflorate. Lîngă ele se aflau mesele încărcate din abundenţă cu ceea ce Lafitte numea părţile bune ale existenţei. O altă întrunire urma să aibă loc la *Maison Rouge*, de data asta, o petrecere de rămas bun.

În apropiere, Terry era preocupat să arate fetelor cum se face un scrînciob, cum se fac nodurile şi buclele pentru ca leagănul să fie comod. Adînciţi în lucru, li se vedeau capetele alăturate, două blonde aurii şi unul de culoarea aurului întunecat. Erau concentraţi şi fericiţi. Susannah îi privea în tăcere. Dacă Lafitte observase ceva, nu arăta. Susannah începea să-şi dea seama că femeia asta e preocupată mai mult de ea însăşi şi mai puţin de ceilalţi.

—Organizaţia, fetiţo, Sam e din Huston. Cînd ai de gînd să devii texan te-apuci să-nveţi o mulţime de lucruri, încercă Lafitte să-i aducă aminte lui Susannah de propriile cuvinte.

—Mi-au rămas ceva lucruri de învăţat despre Texas. Deschide, îi ordonă Susannah, şi linguriţa se goli.

Lafitte începuse să pălăvrăgească.

—Sam e un foarte vechi prieten. El şi soţul meu, domnul Armstrong, sperau să transforme golful de pe coasta Texasului într-o nouă Mediterană. Galvestonul

urma să devină Manhattanul sudului, un nou Wall Street, construit ca Regat al Bumbacului. Dar proştii n-au luat în calcul uraganele, inundaţiile şi flora galbenă.

—Oh, deci îl cunoşti pe guvernatorul Houstonului, întrebă Susannah curioasă, dar şi pentru că ştia că Lafitte abia aştepta să fie întrebată.

Îi mai dădu încă două linguriţe cu cremă înainte de a primi răspunsul.

—Primul preşedinte al Republicii Texas şi primul senator, cînd a fost creată Uniunea, iar acum primul guvernator al Texasului. I s-a dat vot de blam cînd a refuzat să semneze Ordinul texan de secesiune. Omul a fost întotdeauna un unionist şi, mai cu seamă, un mare încăpăţînat. Ştii ceva? Întotdeauna am aşteptat venirea lui Sam şi am ştiut că într-un fel sau altul va intra în viaţa mea.

Cînd Lafitte făcu această precizare Susannah aproape scăpă linguriţa din mînă. Aşa încît o parte din cremă căzu în poalele doamnei Lafitte.

—Credeam că sînt îndrăgostită de tatăl lui Terry, domnul Armstrong, cînd i-am acceptat cererea în căsătorie. Era un nordist cu o înfăţişare impozantă, venit din New York, provenit dintr-o familie cu reputaţie. Credeam că mă iubeşte ca pe o fiinţă ideală, în ale cărei vine curge sînge de pirat, că-mi iubeşte moştenirea de sălbăticie care o aveam în caracter. Ştiai ceva despre asta? întrebă Lafitte.

Susannah aprobă din priviri.

—Ceva. Commodore spunea despre dumneavoastră...

—Bunicul meu, Jean Lafitte a venit pe această insulă şi a numit-o Campeachy —Tabăra Franţei sau cam aşa ceva. S-au oprit apoi aici alţi piraţi şi corsari, femei indiene şi prostituate. După Jean Lafitte au mai venit aici vreo mie de persoane. El ar fi vrut să con-

struiască o combinaţie între casă şi fortăreaţă, ceea ce este de fapt acum *Maison Rouge*; cu capete de monştri sculptaţi în colţurile geamurilor de la etaj. *Maison Rouge* a fost un loc înfloritor în zilele cît a trăit Jean. Aici au fost puse pe roate o mulţime de afaceri: pieţe de sclavi, cazinouri, *saloon*-uri pentru petreceri. Drumurile pe care le făcea Lafitte în Spania îi aduceau tone de mărfuri şi-i umpleau casa cu tot ce şi-ar fi putut dori pe lume, cu mai mult decît ar fi obţinut în călătoriile lui piratereşti. Avea succes în tot ce făcea, fie că era vorba de jefuit, de gospodărit averea sau de cîrmuit un vas. Soţul meu a fost o persoană extraordinară dar... rece. Toată fiinţa lui se concentra asupra afacerilor, iar sentimentelor nu le lăsa prea mult loc. Pentru el, numele Lafitte trebuia să însemne un comerciant de mare clasă. Jean era exemplul eroului perfect pentru domnul Armstrong şi şi-ar fi dorit să-i nasc cîte şase-şapte progenituri în fiecare primăvară, majoritatea băieţi. Cred că mi-am îndeplinit cu prisosinţă obligaţiile conjugale dăruindu-i-l pe Terry, acest remarcabil bărbat, fiul meu... al nostru, se corectă Lafitte cu un zîmbet şiret. Dar, cum se întîmplă adesea, tăciunii se sting şi ei, dacă nu este foc în vatră. Domnul Armstrong n-a fost niciodată animat de o mare pasiune. Nu era... un tip senzual.

— Terry nu moşteneşte familia în privinţa asta. Vreau să spun că este tandru şi pasionat, îi sugeră Susannah şi Lafitte se grăbi să mai ia o înghiţitură.

— Dommnişoara Abigail Austin probabil că ar fi fost de aceeaşi părere cu tine. Oh, dragă, spuse Lafitte arătîndu-se nemulţumită, dacă aş fi fost o femeie cumsecade nu m-aş fi amestecat în trecutul lui Terry în felul acesta. Dar ştii, acum, Susannah, sînt o femeie egoistă, spuse legănîndu-se.

Era un soi de umor pervers în felul ei de a vorbi şi lui Susannah chiar începu să-i placă.

—Dacă vrei să mă şochezi, sînt sigură că poţi s-o faci mai mult decît acum, rîse. Şi cine-i şmecheră? Tu, Láfitte? Adevărat? Povesteşte-mi despre tine şi Sam.

Susannah avea tot mai mult impresia că ele împreună seamănă cu nişte fetiţe care-şi povestesc flirturile. În acel moment îşi văzu minunatul şi senzualul soţ dînd-o pe Venetia în leagăn iar pe fetiţă o auzi rîzînd în hohote, în timp ce se înălţa spre frunzeie copacilor. Era plăcut s-o auzi rîzînd. Baby Saidee îşi trăgea tatăl de-un picior cerînd să fie şi ea dată-n leagăn. Inima lui Susannah se întoarse cu căldură spre ei. Şi Lafitte? Era atît de încîntată că fusese întrebată despre guvernatorul Hustonului, încît strălucea de bucurie.

— Cînd l-am întîlnit prima oară pe Sam, asta era cu mult timp în urmă, eram măritată de cîtva timp, dar eram puternic atrasă de el. Arătam grozav de bine în zilele acelea, iar el era înalt, un bărbat bine făcut, genul a cărei apariţie provoacă scandal pe unde merge şi zdrobeşte definitiv inimile femeilor. Avea un trecut misterios: locuise ani de zile în Oklahoma, într-un trib numit Cherokee, care-l adăpostise de cînd era doar un băiat. Sam era guvernator de Tennessee şi a demisionat cînd l-a părăsit soţia, pentru a se întoarce la mama ei. Niciodată n-a ştiut de ce l-a părăsit soţia şi n-ar fi putut spune a cui fusese vina.

Şi, a durat ceva timp, şi pentru Sam şi pentru mine, pînă ne-am dat seama de ce se întîmplă între noi. Dar, cînd am conştientizat atracţia care exista, n-am putut să ne-o arătăm, cum n-o făcusem nici înainte. Asta-i dragostea adevărată, cea în care doreşti foarte mult pe celălalt, dar dorinţa rămîne pură şi statornică, fără a se realiza. Sam... Lafitte îi pronunţa numele într-un fel cîntat... omul acesta a trezit în mine atîtea dorinţe şi pasiuni, cum n-aş fi visat niciodată că mi s-ar putea întîmpla.

Susannah nu simţi nevoia să-i spună cît de asemănătoare erau sentimentele ei pentru Terry, în privinţa asta, aşa încît rămase tăcută. Lafitte nu mai vru să mănînce cremă. Ochii ei se îngustară în timp ce-şi continua povestirea.

—Din cauza a ce i se întîmplase înainte, cu soţia lui, Sam nu m-ar fi lăsat să-l părăsesc pe domnul Armstrong şi să-mi duc viaţa lîngă el. A spus că nu m-ar accepta chiar dacă mi-aş părăsi soţul.

Buzele doamnei Lafitte se strînseră într-o dungă subţire.

Tăcea de atîta vreme încît Susannah se gîndi că, probabil, adormise. Dar Lafitte o luă prin surprindere, ca de obicei, cînd ochii ei negri se deschiseră cu o mişcare bruscă şi privirea ei se opri undeva în zare, la mare distanţă, ca şi cum ar fi putut reaprinde cenuşa unor vremuri trecute.

—Vine, uită-te acolo, îi spuse lui Susannah, care văzu un individ înalt, uşor adus de spate, cu părul alb, sosind pe un cal încă mai bătut de vreme decît stăpînul lui.

— Oh, Sam, murmură Lafitte, unde e timpul care a trecut? Unde sîntem noi cei de demult? Undeva în adîncul inimii mele am rămas aceeaşi femeie sălbatic îndrăgostită de tine, femeia pe care o ştiai... cine eşti tu?... Susannah, Sam şi cu mine am vorbit cîndva despre visurile noastre. I-am dat tot ce-i puteam dărui, dar cred că niciodată nu l-am cunoscut cum trebuie, poate doar într-o singură privinţă.

Tăcerea care urmă fu spartă cu un gest serios.

—Dar ştii? Nu mi-a păsat atunci şi n-o să-mi pese nici acum. Omul acesta a fost cel mai bun lucru al tinereţii mele, Susannah. Să ţii minte asta.

Era greu să săruţi, cînd ambii partener purtau pălălii uriaşe. Susannah se îndreptă către Terry, îi atinse cu mîna obrazul bronzat şi-şi sprijini corpul de al lui, împrospătînd senzaţia căldurii şi puterii dragostei lor. Mărturisirile doamnei Lafitte o întristarseră.

—Ce se întîmplă? o întrebă Terry. Ce ţi-a făcut iarăşi, mama, iubito?

—Nu e ce crezi, îi răspunse Susannah, împingînd uşor leagănul în care se afla Baby Saidee. Terry nu vreau să te pierd.

—Nu se va întîmpla aşa ceva cît încă mai respir. Dragostea a pus stăpînire pe viaţa mea. Am nevoie să fiu cu tine de acum înainte, oriunde m-aş duce în lume. Avem un viitor de înfruntat, căruia trebuie să-i facem faţă, un timp complicat şi primejdios care va sta în calea liniştii şi iubirii noastre. Adu-ţi aminte întotdeauna, draga mea, de clipa asta, cînd ne aflăm cu toţii, în locul acesta minunat, de timpul liniştit de acum. Şi adu-ţi aminte întotdeauna că te iubesc, chiar dacă... s-ar putea să ai motive să te îndoieşti de mine. Promite-mi.

Trăsăturile feţei lui Terry erau încordate, chipul frumos era neclintit în hotărîrea pe care-o luase.

Bineînţeles, Susannah promise. N-avea nici un motiv să n-o facă.

— Mărită-te cu mine, acum! o rugă ca şi cum ideea i-ar fi venit chiar în clipa aceea.

Ochii lui cenuşii, catifelaţi îi iscodeau faţa, mîinile lui îi strînseră cu putere umerii.

—Vreau să te aud strigînd că mă vrei, la bine şi la rău, pentru toată viaţa.

În momentul acela, Susannah făcu o greşeală, una îngrozitoare. Exact în clipele acelea, cînd ea şi Terry erau contopiţi unul în fiinţa celuilalt, cînd nu era nimic alceva între ei decît dragoste şi încredere, ea a ezitat. A văzut în momentul acela o umbră de îndoială tre-

cînd pe chipul lui, de care probabil nici el nu era conştient. Dar răul se produsese, iar ei îi era frică, şi încercă să repare greşeala.

—Oh, Terry iubitule, îi spuse, toţi cred că sîntem căsătoriţi. Ar fi atît de multe de explicat. De ce să-i zăpăcim pe toţi, pe fetiţe în special, acum, cînd sîntem gata de plecare?

Şi aşa, rostind cuvintele acelea fără rost şi nerostindu-le pe celelalte —*Da, mă mărit cu tine chiar în clipa asta*—Susannah sădise seminţele neîncrederii, care aveau să crească apoi într-o junglă a suspiciunii. Ceea ce clădiseră împreună se scufundă şi se încîlci în tenebrele minciunilor şi amărăciunii, iar dragostea lor era pe punctul de a fi trădată.

—Deci Capul Bufniţei ţi s-a arătat şi ţie, Adella, îi spuse Sam Houston doamnei Lafitte.

Nimeni altcineva nu mai avea voie să-i spună aşa, Adella.

—Spun asta, ca să afle şi ceilalţi, de exemplu, drăguţa soţie a lui Terry, Capul Bufniţei e un fel de uriaş mitic şi poate fi găsit, de obicei, prin pădurile Texasului deşi, de fapt, călătoreşte prin tot Texasul. Bîrlogul lui e lîngă un copac şi e zi şi noapte bîntuit de fantome amărîte, care se plîng mereu că au fost îngropate prea aproape de rudele răutăcioase ale soţilor lor.

Omul acesta prăpădit, ce părea lipsit de apărare, Sam Houston, era încă o figură, decise Susannah. Avea ceva din stofa unui erou, iar farmecul omului politic era încă evident. Făcea un efort clar să le încînte pe doamne, de la Baby Saidee pînă la o bătrînă văduvă credincioasă, de nouăzeci şi doi de ani, ce se afla în preajma sa. Era Ellen Glenn, care

încă iubea whiskeyul şi tabacul. Terry, observă Susannah, bea ceai, în timp ce toţi ceilalţi beau whiskey.

—*Îmi plàce tot ce-i vechi: prietenii vechi, timpurile vechi, obiceiurile vechi; cărţile şi whiskeyul iar au ceva vechime*, spuse bătrînul Sam. Ştii cine a spus asta, Adella?

—Unul din poeţii englezi ai secolului XVII-lea, Sam. A fost subiectul de absolvire a Şcolii de fete din Texas. Am chiar o diplomă care arată cunoştintele mele de literatură clasică.

—Lafitte, eşti o femeie plină de surprize. Întotdeauna am spus asta, îi făcu din ochi lui Eugenie Lavender şi lui Susannah, care arăta fermecător.

Se îmbrăcase cu o rochie în multe culori, avînd buzunare aşezate asimetric pe fusta largă, o bluză încheiată într-un singur nasture şi o pălărie roşie. Efectul, nu uşor de obţinut pentru altcineva, o făcea să arate al dracului de bine.

—Nora ta, Lafitte, are frumuseţea picturilor din epoca prerafaeliţilor, nu-i aşa? Texasul e ţinutul culorilor. Susannah, draga mea, eşti din ţinutul Carolinei, nu-i aşa? Acolo se află impulsivitatea sălbatică, şi creşte floarea *Nu mă atinge*. Corola plantei e foarte delicată. Din planta asta se obţine o culoare portocalie superbă. N-a fost Eliza Lucas din Antigua cea care a început cultivarea acestei plante pentru culoarea care se putea obţine din ea? A fost o ocazie bună de export, nu?

—Cultura de orez din Madagascar şi afacerea pe care a făcut-o Eliza cu plantele ei au adus mult aur în Carolina; dar, după Revoluţie, bumbacul a devenit mai important —ca peste tot, de altfel. Eliza Lucas a fost o femeie importantă, din mai multe motive. Nu era o eroină tipică a vremii ei, ci o timidă, o floricică plăpîndă. Avea pămînt mult, a cultivat orez, a crescut

viermi de mătase şi şi-a crescut singură cei doi fii, după ce soţul ei a murit. Era o femeie de caracter, ageră şi cu simţul umorului. George Washington însuşi i-a fost prieten şi admirator.

—Creştea şi planta maguey —bună ca medicament, care înflorea o dată la douăzeci de ani, ca mine. Samuel; sînt douăzeci de ani de cînd nu ne-am văzut?

— Nu ştiu cît timp a trecut, Adella, dar sînt legat de pămîntul ăsta, de care nu m-am putut despărţi cu adevărat niciodată, îi răspunse Sam cu blîndeţe. Vă daţi seama că în Texas sînt sclavi care valorează şaizeci şi patru de milioane de dolari, fiecare din ei, aşteptînd să fie eliberaţi de guvernul Statelor Unite, să primească patruzeci de acri de pămînt şi un catîr?

Sam vorbea fără să se adreseze cuiva în special.

— Reliefui va proteja Texasul de yankei. În afară de o bătălie sau două în zona de est şi de o încăierare la Portul Galveston, statul acesta va depăşi neatins momentul de criză, proclamă domnul Lavender.

— Douăzeci şi cinci de mii de negri au fost luaţi din sudul Carolinei de britanici, în timpul Revoluţiei americane şi au fost vînduţi cu un mare profit în India.

Grace reacţionă la această informaţie.

Susannah n-o văzuse de cîteva zile, ocupată fiind de Terry şi fetiţe, iar Grace îşi petrecuse majoritatea timpului în camera ei.

—Coafeza ta vorbeşte iarăşi neîntrebată, Susannah, se plînse Lafitte cu un glas afectat.

—Acum sînt treizeci şi unu de drumuri de diligenţă în Texas care costă zece cenţi mila, spuse Sam. Şi asta numai pentru că l-am prins pe Santa Ana după măcelul de la Alamo, opiomanul acela desfrînat. Le-am spus celor de acolo că la Alamo, era o cursă a morţii şi că trebuia s-o ştergem. Cei o sută optzeci şi nouă de oameni care n-au fost de acord cu mine au murit acolo. Santa Ana a trimis o biată fată, care nici nu

împlinise douăzeci şi unu de ani, cu copilul după ea, să ne-aducă veştile triste. L-am prins prefăcîndu-ne că fugim. Mi-a luat ceva mai mult decît şi-ar fi închipuit unii, dar, pînă la urmă, Santa Ana a încercat să fugă într-o uniformă de soldat. A ajuns apoi să-mi implore generozitatea masacrul care urmase la Alamo.. În final, a fost de acord să despartă Texasul de Mexic şi astfel a luat fiinţă Republica Texasului.

—Sam, n-ai să rezişti multă vreme timpurilor noi, spuse bombănind Lafitte. Asta pentru că insişti să trăieşti în trecut, ca Alexandru cel Mare. El şi-a văzut un timp de războaie, dar mai apoi şi-a adus o femeie în preajmă şi a ascultat muzica fermecată a lirei.

— Dar Alexandru avea jumătate din anii mei, Adella. Bineînţeles că şi-a adus fete în preajmă şi a ascultat muzică. *Încîntarea este plăcerea care urmează durerii.* Întotdeauna m-a atins versul acesta în adîncul sufletului; dar, cred că ştiu ce se-ntîmplă, Adella. Aşa numiţii radicali —oamenii de încredere ai Uniunii — aşa ca mine, vor trimite mai mult de două mii de trupe să lupte pentru Nord, exclamă Sam.

Terry o prinse pe Susannah. Ea nota în minte numărul pentru ca apoi să-l scrie în jurnal.

— Doresc ca tu şi Terry să alcătuiţi un cuplu perfect, atît cît poate exista perfecţiune în lumea asta, spuse domnul Glenn.

— Cu aproape zece ani în urmă, Galvestonul a votat taxe pentru şcolile publice...

—*Matachines* este un dans adus aici de spanioli. Este de proveniență aztecă şi-l dansează doar pe doisprezece decembrie. Muzica se cîntă la un instrument cu o formă specială, făcut din lemn de nuc, pe care-l aduceau din Mexic, iar pielea sandalelor dansatorilor arăta grotesc —era învelită, cu pene, fire de treştie şi mărgele. Nici un alt sunet...

În capul lui Susannah se roteau numere, voci mai

groase, mai subțiri, inclusiv aburii alcoolului. Nu-l văzuse în preajmă pe Terry și, dintr-o dată, simți nevoia să-l găsească.

—Îl cunosc pe Jeff Davis, spuse Sam. Acum patru ani, în 1856 cred, o caravană de cămile a sosit aici împreună cu arabii și egiptenii care o conduceau. Venea din Tunisia și Constantinopole la ordinul Secretarului Transporturilor al Statelor Unite. Cel care a făcut asta era Jefferson Davis. Se credea că aceste animale afurisite vor face mai ușor drumul spre California. Vedeți vreo cămilă acum?

— În luna aprilie a anului '42 am dat drumul primului ziar din Texas, *The Galveston News*, o informă pe Susannah un alt musafir, domnul Bangs. Singurul articol pe care l-am citit cu interes în ziua aceea era semnat de domnul Beauchamps. A implorat să fie lăsat să informeze publicul și prietenii, că deschisese un salon la hotelul din oraș, pentru lecții de dans, vals, în special. De fapt putea învăța pe oricine dansurile la modă în Europa. Întreabă-l pe Terry de treaba asta. Întreabă-l.

—Așa voi face, domnule, spuse Susannah ridicîndu-se. Chiar acum..

Dar Terry și Sam se retrăseseră să tăifăsuiască.

— ... recoltele Texasului vor ajuta Confederația, în ciuda blocadei care va exista pe mare. dacă... îl auzi pe Sam spunînd, pe cînd se apropia de cei doi bărbați.

—Unde te duci? o strigă Lafitte.

Și apoi Susannah o auzi exclamînd:

—Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i asta?

Ben Speed, care așteptase sosirea cailor ce trebuiau să vină de la New Orleans cu vasul următor, îi conducea acum spre grajduri. Alcantara îi scăpase din frîu și alerga bătînd din copite în jurul clădirii de lîngă grajduri. Fața lungă a lui Ben încercă să schițeze un

zîmbet cînd văzu numeroasa adunare şi mesele pline de mîncare, deşi continua să înjure în felul lui colorat, cu o voce subţire, înaltă.

—Oh, ăsta-i Benjamin Franklin cel Rapid. S-a hotărît să plece pe mare cu fiul tău, răspunse Susannah la întrebarea doamnei Lafitte.

—Daţi-i lui Ben Speed camera în stil clasic de la ultimul etaj, ordonă Lafitte.

—Am să dorm sub cerul liber, doamnă, vă mulţumesc, spuse Ben politicos.

—Sub cerul liber. N-avem nevoie de un om al cavernelor, îl certă Lafitte.

El se uită uimit la ea, cu ochii lui mari, ascultători şi umezi ca ai unui cîine.

—Da, doamnă, îi răspunse într-un fel cîntat. Grace, cel mai bine ar fi să vii cu mine. Am ceva să-ţi spun şi, dacă...

Susannah o văzu pe Grace albindu-se la faţă iar cînd o prinse de mînă observă că palma i se umezise.

— Negustorul acesta de sclavi face totdeauna să-mi tresalte inima de frică, îi şopti Grace lui Susannah. Iar către Ben:

—Şi dacă, ce, Speed?

—Dacă mai vrei să-l vezi pe Marcus în viaţă. Pe ceilalţi îi poţi întîlni de partea cealaltă a digului, mîine în zori. Ne pregătim să plecăm cu toţii mîine dimineaţă. Marcus de asemenea.

Capitolul 17

—Bat clopotele, îi spuse Grace lui Susannah. Doamne... poate e timpul să mi se îndeplinească *rugăciunea*, ar trebui să se împlinească de data asta. Nu e bine ca omul să fie singur, spun cărţile sfinte.

După diversele zvonuri despre unde s-ar fi aflat Marcus acum, cînd întîlnirea se apropie, lui Grace îi era frică să-şi mai dorească ceva din toată inima.

—Am sperat din tot sufletul să-mi mai văd o dată bărbatul.

—Poate asta e *ultima* mea şansă. Mîine vom pleca spre Nord iar el, cine ştie în ce parte a lumii.

Rămăsese stabilit că Guvernatorul Houston şi Lavenders vor pleca din Portul Galveston înaintea armatei, aducînd fetele şi bagajele, deoarece Susannah şi Terry vor pleca împreună cu Grace şi Ben. Terry insistase asupra acestui lucru. Grace era fericită şi mulţumită. Susannah şi Terry cunoscuseră dragostea şi frica de a o pierde, şi înţelegeau bine agitaţia care o cuprinsese pe Grace zbuciumîndu-se între groază şi speranţă.

Deşi sufletul îi era răvăşit şi chinuit de dor, la su-

prafaţă nu arăta nimic. Îşi fabricase această mască spunîndu-şi că s-ar putea întîmpla să nu aibă loc întîlnirea dintre ea şi Marcus dar, în acelaşi timp, îi era frică să nu plece înainte de a-l putea vedea... să-l atingă... sau să-i audă vocea.

— Locotenente Armstrong, îl strigă ea pe Terry, cu o voce nervoasă. Ar trebui să plăteşti pentru nemernicia care a stat la baza reconstruirii casei tale. Cînd *Maison Rouge* a ars pînă în temelii, ruda ta de sînge, Jean Lafitte, nebun de furie a adunat toţi negrii care se aflau la Campeachy, şi pe cei liberi şi sclavii şi i-a vîndut în New Orleans.

— Ştiu. Dar n-am cum să repar răul acesta, Grace. Însă, acum am să-l cumpăr pe Marcus şi am să-l eliberez, îi spuse.

Ea începu să plîngă.

—Grace, plîngi pentru Marcus? o întrebă Ben. De data asta am promis că voi elibera un negru din Haiti, unul din echipajul unui vînător de balene yankeu. Ne-a spus ceva despre un Marcus care ar fi din Sudul Carolinei şi care se angajase pe vasul lui. Ar putea fi vorba de Marcus al tău, un individ înalt, poreclit Deşteptul, care vorbeşte corect. Sau ar putea fi altcineva. Acest vas vine în Golful Mexicului să descarce petrol pentru yankei ca să grăbească formarea blocadei în Galveston. Marcus cel deştept, un fugar, este unul din oamenii noi ai echipajului.

Ben se uită către Grace cu o privire care o stimula să-i răspundă în contradictoriu.

—Ştii, Grace, de fapt aş putea să scot mulţi bani pentru Marcus de la stăpînul lui, dacă l-aş prinde chiar pe vasul yankeului. Dar, chiar dacă l-aş vedea pe rebelul acela, n-aş putea să-ţi fac una ca asta...

—Oh, Doamne, vînător împuţit de sclavi ce eşti. Poate o să-ţi cumpere şi ţie cineva sufletul în Purgatoriu, izbucni Grace. Îţi duci sufletul direct către iad,

dacă-l mai amenințI pe Marcus, mai adăugă ea.

Conștientă fiind că e agitată și impulsivă și că vorbește asemenea sudiștilor, îți dădu seama că, în momentul acela, nu-și va putea stăpîni nici starea de nervi care-o cuprinse și nici limba.

Susannah lăsă deoparte cartea pe care-o citea si-și puse mîna pe umărul servitoarei, strîngînd-o apoi în brațe. Începură să vorbească în șoaptă, povestindu-și fiecare neliniștile.

—Cunoști floarea despre care vorbea doamna aceea franțuzoaică, Eugenie Lavender, *Cumplita nerăbdare*? Unii o numesc *Micuță bijuterie* pentru că florile au forma unor cercei. Mai are și un alt nume. *Nu-mă-atinge*, pentru că se deschide la cea mai mică atingere. Tu esti ca floarea asta, Grace. Ai fost stăpînă pe tine atît de mult timp iar acum esti plină de nerăbdare. Tot ce ți se pare că te-atinge într-un fel sau altul, te face să erupi ca un vulcan si nu te mai poți controla. Mai ai răbdare, draga mea Grace. Încă puțin, cred.

—Și dacă nu e vorba de un timp scurt, dacă e vorba de muit mai mult timp... dacă e pentru totdeauna? Cum voi suporta? Cum ai suporta tu?

Grace simți cum vorbele sale o fac pe Susannah să se cutremure.

—Am continuat să sper întotdeauna, de dragul iubirii ce-o port în suflet. Și am încercat să mă arăt puternică de dragul copiilor. Asta nu înseamnă c-am reușit întotdeauna, dar măcar am vrut să fiu așa.

Se uită la Terry. Ochii lui iubitori o priveau plini de grijă. Fața îi era încruntată la gîndul problemelor ce-l frămîntau.

— Grace, îi spuse Terry cu o voce adîncă și gravă, copiii au nevoie de tine. Susannah a fost cea care mi-a arătat cîtă nevoie de dragoste au copiii. Cu sau fără Marcus trebuie să faci tot ce e mai bine pentru ei și

pentru tine. Dacă putem să te-ajutăm...

Terry și Susannah rămaseră tăcuți, gîndindu-se cum ar fi dacă s-ar pierde unul pe altul, așa cum le dăduse de gîndit Grace.

Aceasta începu să plîngă din nou.

—Oh, emoțiile astea mă copleșesc, spuse, pronunțînd greu cuvintele.

La periferia vestică a orașului Galveston, pe o străduță îngustă, oamenii alergau într-o derută totală. Mulți se îmbulzeau într-o parte și alta cu bagaje, copii, cîini și catîri. Grace crezu că va muri de nervi. Ar fi vrut să-i împingă pe toți care-i stăteau în cale, dar bineînțeles nu putea, așa încît fură nevoiți să înainteze încet. Nu mai avea răbdare văzînd că Ben nu-și mai termina de mestecat frunzele de tutun. Pe Susannah și Terry îi văzu vorbind în șoaptă. Grace se decise să asculte. Nu avea altceva de făcut.

—Tu și unionistul acela convins, Samuel Houston, sînteți prieteni la cataramă. De ce? îl întrebă Susannah.

—Sam mi-a amintit de cum a luptat cu Jeff Davis în Mexic. Mi-a spus că, în ciuda antrenamentelor pe care le-au făcut în West Point, Davis s-a dovedit un strategist slab. A mai spus că statul Kentucky n-ar putea fi atacat dinspre nord, dacă sînt luați în considerare voluntarii care s-au anunțat. Ei... noi vom cuceri rapid statul Kentucky, a spus Sam. El avea aceeași părere cu a militarul acela, Sherman, un alt individ care a făcut armata în West Point, și războiul va fi lung, cred, o luptă sîngeroasă. Va fi greu pentru ambele părți să-și hrănească și să-și îmbrace trupele. A mai spus că știrile sînt foarte clare pentru toată lumea. Se publică orice, chiar secretele de război vor fi la dispoziția oricui va vrea să le citească, de oricare parte te-ai afla, oricine ți-ar fi dușmanul.

—Tu și Sam sînteți pe poziții diferite în această luptă. De ce-ți împărtășești gîndurile, Terry? se

îngrijoră Susannah.

Figura ei căpătă o expresie derutată, care făcea să-i iasă în evidenţă pistruii. Îţi îngustă ochii verzi pînă ajunseră să-i sclipească pe sub gene ca două smaralde.

—Guvernatorul mi-a arătat întotdeauna un interes special. Sam a stat în preajma mea şi-a mamei toată viaţa. El m-a dus la vînătoare, la pescuit şi la... un chef pentru prima dată. Cred că a făcut mai multe pentru mine decît tata.

Susannah nu forţă discuţia în direcţia aceasta. Printre alte calităţi o avea şi pe aceea de a nu iscodi problemele delicate. N-a întrebat nimic nici în ziua în care, la căderea serii, în drum spre Portul Galveston, au dat peste o companie de călăreţi voluntari, trei sute de indivizi, bine echipaţi, care mărşăluiau spre Richmond, în Virginia.

Strada era aglomerată, pentru că militarii lui Jonny Rebs pregăteau marea ofensivă. Ar fi fost lipsit de respect să treacă grăbiţi pe acolo, aşa încît, Grace şi cei care o însoţeau fură obligaţi să se oprească.

S-au ţinut discursuri lungi, patriotice. A vorbit chiar şi o femeie frumoasă care a prezentat steagul de luptă al Confederaţiei vopsit în roşu şi albastru, avîndu-l pe St. Andrei cu crucea în mînă şi cele treisprezece stele albe reprezentînd statele Confederaţiei.

—Bravii mei băieţi, sînteţi eroi, toţi! Primiţi din partea mamelor şi surorilor noastre acest steag tesut de mîinile lor delicate. Cînd va flutura în faţa privirilor voastre, pe cîmpul de bătălie, să vă inspire curaj pentru a apăra onoarea ţării împotriva duşmanilor fără inimă.

Fata avea o voce convingătoare, puternică şi aproape că n-ar fi dat steagul din mînă sergentului care venise să-l ia.

—Să-l la naiba de voluntari! se plînse Grace înso-

ţitorilor ei, ajunsă la capătul răbdării. Vasul va pleca înainte să-l pot vedea pe Marcus.

—Oh, dragi, scumpe doamne! strigă sergentul copleşit de emoţie. Inima noastră a bătut cu mîndrie cînd am primit această emblemă a ţării, avînd albastrul ochilor voştri, roşul buzelor voastre, albul purităţii voastre şi al obrajilor voştri nepătaţi. Pentru acela care va cădea în luptă, momentul acesta va fi unul de plăcută amintire şi, cu siguranţă, vă va binecuvînta în clipa în care sufletul se va înălţa la cer. Aceia dintre noi care vor supravieţui războiului vor aduce acasă stea-gul acoperit de glorie, fie aşa cum e acum, fie sfîşiat. Marte, zeul războiului nu ne va lăsa în voia soartei, nu va lăsa acest sînge să curgă în zadar şi nu va lăsa să fie murdărite culorile steagului, oricîte, pierderi ne va costa aceasta, indiferent cît de murdară şi de feroce va fi bătălia.

Voluntarii aveau o tobă, un fluier şi o trompetă. Începură să cînte *Fata pe care-am părăsit-o*. Populaţia îi aclama, împărţindu-le bandaje şi băutură. Fetele împărţeau coroniţe de flori şi-i sărutau pe toţi, fără să aleagă, nemaigîndindu-se la poziţia lor socială, fapt pe care cei din Carolina nu-l mai pomeniseră. Culeseseră atîtea sărutări şi atîta voie bună de-a lungul drumului lor prin Texas fără ca cineva să bănuiască ce urma —botezul focului de la Manassas.

— Mă duc la Galveston, anunţă Grace. De fapt am s-o ţin într-o fugă pînă acolo.

Susannah îşi pierduse şi ea răbdarea. Berea i se urcase la cap şi, ridicîndu-şi o mînă în dreptul ochilor, se prăbuşi cu un oftat lung în braţele lui Terry. El o aşează cu blîndeţe şi apoi coborî, încercînd să facă loc trăsurii prin agitaţia generală.

—Scuzaţi-ne! Daţi-vă la o parte, vă rog!, striga Terry. Soţia mea a leşinat! Gălăgia de-aici... starea ei au fost prea mult pentru ea. Vă mulţumesc, vă mulţu-

mesc foarte mult!

Luă calul de hăţuri şi-l trase prin mulţime în direcţia oraşului Galveston, pînă la care mai erau cîteva mile bune.

Cînd Grace o văzu pe Susannah, revenindu-şi brusc şi începînd să plîngă cu sughiţuri, fu şocată.

—Doamne, fetiţo, ce-i cu tine?, întrebă Grace.

Susannah se ridică.

—Nu mă pot stăpîni să nu mă gîndesc la bravii noştri băieţi din Charleston şi mi-aş dori să fiu acolo, cu ei... să-i ajut. Oh, Terry sînt sigură că fratele meu mai mic nu va rămîne acasă să trîndăvească, văzînd evenimentele care au loc. Terry, dacă i se întîmplă ceva lui Simeon..., spuse, îngropîndu-şi faţa în mîini.

Terry nu spuse nimic, se urcă în trăsură, şi-o luă în braţe, dîndu-i hăţurile lui Ben Speed:

— Acum e timpul să arăţi că-ţi meriţi numele de Ben cel lute. Du-o în port pe Grace cît de repede poţi, numai să ajungi la timp.

Grace îl văzu pe Marcus prin binoclul lui Terry Armstrong.

Era patru dimineaţa. Cerul era luminat de razele lunii care apunea şi de razele soarelui care se grăbea să răsară. Marcus se aplecă peste puntea vasului cînd acesta se afla la cîteva sute de yarzi de ţărm. *Vulturul* aştepta mareea pentru a intra în Portul Sag.

Grace avu senzaţia că strigătul ei a mutat cerul şi pămîntul din loc. Îl văzu pe Marcus sărind chiar în momentul cînd strigase. Îl văzuse în chiar clipa în care sărise peste balustradă. Corpul lui despicase ca o sabie apa. Apoi, înainte de a leşina, Grace a mai apucat să strige: Oh, Doamne ajută-l! Omul ăsta se va

scufunda ca un sac de pietre! Nu ştie să înoate!

Cînd îşi reveni Grace văzu nişte ochi căprui blînzi, ochii lui Marcus, plini de dragoste, durere şi dor. Se simţi cuprinsă de braţele lui puternice, sprijinită de pieptul lui protector...

—Unde sînt copiii? a fost primul lucru care a întrebat-o.

Avea o cicatrice pe obraz şi o alta pe piept. Ea îşi plimbă mîna de-a lungul liniilor roşii, simţind parcă durerea pe care o avusese cînd îi fuseseră provocate acele răni.

— Copiii sînt în siguranţă, în Nord, îi răspunse. Cu o profesoară aboliţionistă, Daisy Ballard.

—Şi Alexandru? întrebă Marcus, încă năucit, cu respiraţia întretăiată.

—Nu ştiu sigur. Ben Speed spune că-l va căuta.

—Vînătorul de sclavi, Speed? Pe Alexandru?

Marcus începuse să se înfierbînte.

Ben se apropia din ce în ce mai mult, ţinînd într-o mînă puşca şi în cealaltă cătuşele.

—Te-aş putea prinde acum. Cînd ai sărit din vasul yankeului acela, vînător de balene. Ai fost un om liber, dar de îndată ce ai pus piciorul pe pămîntul Confederaţiei trebuie să joci după cum îţi cîntă muzica aici. Ţi-am găsit ascunzătoarea, Deşteptule. Dar n-am să te prind, nu-i aşa? spuse Ben scuipînd tutunul pe care-l mestecase de zor. Pentru că aşa nu l-aş putea prinde pe Alexandru.

—Ţi-aş tăia gîtul ăla afurisit, Ben, spuse Terry Armstrong cu o voce apăsată, sinistră.

Nimeni nu s-ar fi îndoit de spusele lui. Marcus nu spusese o vorbă, se uita doar la Ben, cu o privire tul-

burată de furie.

—Grace, v-aţi putea ascunde la Buffalo Bayou, lîngă Houston. Este o ascunzătoare acolo greu de găsit. Locurile sînt mlăştinoase, drumurile derutante, dar vînătorii de sclavi şi cîinii lor apar de peste tot. Unde crezi că s-ar fi putut ascunde Alexandru?

—Poate că în Nordul Carolinei, spuse Ben Speed. Hei, Deşteptule, nu încerca să te joci cu mine. Ştiu bine că aici şi-au găsit adăpost fugarii de vreo două, trei generaţii încoace. Sînt cel puţin o mie de negri ascunşi cu fiarele, în bîrlog, la Culpeper Island.

—Au cu ei slănină, peşte sărat, pîine, whiskey şi curaj. Nu mai vor să fie scoşi la licitaţie. Dacă pui piciorul acolo, vînătorule de sclavi, eşti un om mort. Am dreptate, Grace? întrebă Marcus.

Ea putu auzi sunetul înfundat al mîniei care clocotea în pieptul lui Marcus, mînie veche de secole.

—Te joci cu viaţa ta, Deşteptule? ridică din umeri mirat Ben.

—Fac asta cu preţul de a mă întoarce ca om liber pe *Vulturul*, se încruntă Marcus.

—Nu pleca. Stai cu mine! îl rugă timid Grace, ştiind răspunsul încă înainte de a-l primi.

—Vrei să rămîi aici, în patria sclavilor? îl întrebă neîncrezător.

—Plecăm în Nord în cîteva ore, spuse Terry. Vino cu noi. Îţi voi cumpăra libertatea, Marcus.

—Mulţumesc, domnule. Dar cu toată dragoste care i-o port lui Grace, nu pot să vă accept generozitatea. Trebuie să lupt şi eu în acest război aşa cum voi putea. Nu pot să mă înrolez în armată. Ea nu va da niciodată o puşcă pe mîna unui negru, aşa că voi merge pe mare să vînez balene şi să procur petrol Uniunii. Grace, am încercat odată să plecăm în Canada şi n-am reuşit. Încearcă să pleci acum, dacă vei putea, şi aşteaptă-mă.

—Să te aştept? Cît timp? Să te aştept veşnic, Marcus? întrebă Grace. Am stat singură, aşteptîndu-te multă vreme.

Nu-l privea.

—Am să particip şi eu la acest război. Cum voi putea. Probabil ne vom regăsi într-o zi.

—Te voi aştepta, dar nu în Canada.

—Aşteaptă-mă mereu, îi spuse.

Şi ea avu sentimentul că nu l-a atins, nu l-a văzut, nu i-a auzit vocea niciodată. Îi lăsase în palmă o scoică care era pentru sclavi simbolul libertăţii.

—De pe mare am venit, pe mare mă întorc, liber.

— Sper să ne vedem..., spuse Grace privind o pereche de păsări luîndu-şi zborul.

Seara, Susannah şi Grace stăteau pe puntea vasului luîndu-şi rămas bun de la Galveston.

—Cine l-a salvat pe Marcus de la înec?

—Terry l-a scos din apă, îi spuse Susannah.

Vulturul, cu Marcus la bord, era departe de ei acum. Grace văzu o lumină aurie strălucind în depărtare, ca şi cum s-ar fi deschis o poartă de lumină în lume.

Capitolul 18

După raportul oficial, Allen Pinkerton, se prezentase la uşa lui Susannah Butler Armstrong în seara zilei de 22 octombrie 1961, chiar cînd acesta se reîntoarse în casa pe care o avea pe strada Lafayette din Washington. Sau poate era septembrie, scria într-o notă marginală informînd cititorul care ar fi fost dispus să citească originalul.

Folosindu-mi numele de agent, Maior Allen, am arestat-o pentru motivul că e spioană. Cînd am pus-o sub arest locuia la Washington de cîteva luni. Cele două fetiţe mi-au dat de gîndit. I-am întins o cursă. Chiar ea mi-a dat prilejul. Exista un număr oarecare de simpatizanţi ai sudiştilor — capete de acoperire —chiar în Washington.

Printre cei care-o vizitau regulat, era şi Generalul Charles Stone, un ofiţer responsabil de eşecul de la Ball Bluff. Ziarele l-au numit pe Stone un incapabil, afirmînd că simpatizează cu Sudul. L-am declarat trădător. Rebelii erau pregătiţi şi-l aşteptau, în timp ce omul nostru pregătea atacul Uniunii, la Leesburg în Virginia. Dar sperantele noastre au fost înşelate şi

oamenii noştri au fost împinşi spre rîu. Şapte sute s-au înecat. Mulţi alţii au fost omorîţi sau răniţi. Colonelul Baker, un prieten al domnului Lincoln a fost omorît. Preşedintele însuşi a fost văzut vărsînd lacrimi.

Înaintea bătăliei de la Manassas, care s-a terminat lamentabil, pe un rîuleţ mizerabil, numit Bull Run, ne-am dat seama că cineva îi furniza informaţii generalului rebel Beauregard — desene care au arătat cu claritate duşmanului care sînt planurile fortificaţiilor oraşului, hîrtii semnate în chiar cabinetul de întîlniri oficiale al domnului Lincoln. Asta a făcut ca unioniştii să ajungă în Manassas pe o scurtătură.

Dar, chiar cînd o escortau pe doamna Armstrong, cineva, probabil soţul ei, se strecură afară din casă sărind pe un geam al unei camere aflate mai în spate. Asta mi-a convenit. L-am lăsat să plece pentru că aveam motive întemeiate s-o fac, dar afurisiţii ei de copii mi-au încurcat planurile. S-au folosit de mama lor ca de-un paravan. Cea mai mare, un drăcuşor de fetiţă, s-a strecurat printre picioarele agentului secret Lemon, făcîndu-l pe acesta să se clatine şi să cadă.

"La naiba!" prostestă Lemon întins pe spate. Dar, în curînd, din gura lui ieşiră nişte sunete ciudate — un oh prelung — cînd fetiţa cea mică o urmă pe sora ei sărind direct pe stomacul lui. De fapt i-ar fi fost greu să-l ocolească. Ocupa întreg spaţiul din uşă, aşa, întins cît era de lung.

Înainte să prindem fetiţele şi să le aducem înăuntru, mama lor le încuraja şi spunea oamenilor mei: "N-o să-mi puteţi prinde copii, afurişiţilor, laşilor!"

Fetiţele ei ţopăiau în fata uşii din faţă şi urlau cît le ţinea gura că mama lor a fost arestată.

Nu ştiu cîte informaţii reuşiseră să furnizeze. Am mai arestat doi vizitatori care veniseră s-o caute în noapte aceea, tîrziu dar, oricum, n-au fost o pradă prea însemnată. Pînă atunci am căutat prin casă — am

răscolit paturile, garderoba, rafturile bibliotecii şi am trimis la descifrat nişte hîrtii pe jumătate arse găsite în sobă — ceva ce păreau a fi nişte hîrtii din Ghidul Washingtonului. Dacă doamna Armstrong a ţinut vreun jurnal, n-am reuşit să-l găsim în ziua aceea.

· Sfîrşitul Primului Raport Oficial

Detectiv A. Pinkerton cu numele de cod Susie Shadow.

Prizoniera lui era cel mai frumos exemplar pe care Pinkerton îl văzuse printre femeile sudiste. Avea ochi mari de un verde strălucitor care priveau cu obrăznicie; ochi care te-ar fi putut teroriza îngrozitor sau te-ar fi putut privi cu mare dragoste, sentiment pe care îl are orice bărbat — gîndi, sau te puteau privi şi cu dragoste şi cu ură în acelaşi timp. Părul ei roşu, buclat, cu reflexe aurii era un semn al pasiunii, şi revoltei spiritului ei dornic de libertate.

Susannah n-a negat că spionase. Odată prinsă, se arătă însă mîndră.

De fapt, prostia şi neîndemînarea lui Pinkerton o făcuseră să-şi dea seama cu cîteva săptămîni înainte că va fi arestată. Lucrul acesta îl aflase şi de la un soldat rănit, aflat la spitalul unde lucra. Sudiştii cîştigaseră bătălia de la Manassas şi apoi se îndreptaseră, cei care mai puteau, către cartierul de operaţiuni al generalului Mansfield.

— Spune-mi, te rog, numele complicilor tăi, o ruga Pinkerton luînd în mînă un carneţel şi un creion, oferindu-i un scaun. Susannah se aşează. Stăteau în camera de zi dar puteau auzi hărmălaia pe care-o făceau oamenii sergentului răscolind casa. Grace dusese copiii la bucătărie unde erau supravegheaţi de

Lemon, care nu era prea sigur că-i poate păzi.

— Sînt membră a Confederaţiei cu toată fiinţa mea. Nu voi răspunde la nici o întrebare, indiferent ce-ai de gînd să-mi faci domnule Pinkerton, spuse Susannah. Dar ai putea să-mi spui dacă fratele meu este în viaţă... sau e mort?

Detectivul fu surprins să observe că ea îi ştia numele, ba încă cel adevărat.

— De unde-mi ştii numele? o întrebă.

Trecu peste întrebarea pe care i-o pusese Susannah în legătură cu Simeon, din motive pe care le ştia numai el. Felul cum încerca să-şi atingă scopurile era de multe ori un mister total pentru asociaţii lui.

— Accentul, domnule Pinkerton, vă trădează. Aveţi accent scoţian foarte clar. N-aş putea spune mai multe despre dumneavoastră şi despre afacerile dubioase pe care le faceţi, îi spuse Susannah. Spuneţi-mi, domnule, cum v-aţi ales meseria asta? Ce v-a determinat să acţionaţi în felul acesta dur, demn de invidiat, să arestaţi copii şi femei?

Pinkerton îşi dădu seama că femeia îşi bătea joc de el.

— Zilele aceastea vînez spioni de orice vîrstă şi orice sex, doamnă Armstrong. Meseria mea e să prind trădătorii. De fapt, sînt copoi. Am făcut o figură bună de cînd am părăsit Glasgowul şi am venit în America în Illinois. Am prins atunci, din întîmplare, o bandă de răufăcători şi astfel am ajuns să fiu ales şerif. Mai tîrziu m-au cooptat în poliţia oraşului Chicago şi am căpătat rangul de prim detectiv. Mi-am înfiinţat mai tîrziu propria mea agenţie.

— Oh, dar e extraordinar pentru dumneavoastră! Trebuie să continuaţi cariera asta grozavă! îi spuse Susannah privindu-l trufaş şi ironic în acelaşi timp.

Îl determinase să vorbească cînd el ar fi trebuit să-i pună întrebări. Amîndoi ştiau lucrul acesta, dar

Pinkerton voia să acţioneze cu prudenţă. O voia caidă, cu garda lăsată, înainte de a-şi scoate aşii din mînecă. Voia să-i distragă atenţia într-atît, încît informaţiile să-i scape pur şi simplu.

—A fost un complot care urmărea uciderea domnului Lincoln, cînd era în drum spre Washington. Au spus că nu-l vor lăsa să treacă viu dincolo de Baltimore, continua să converseze Pinkerton, lăsînd deoparte carnetul de însemnări. Am fost angajaţi să-l protejăm pe Preşedinte de suporterii lui din Illinois, de domnul Sam Felton însuşi. Asasinii au fost capturaţi de mine şi asociaţii mei, spuse Pinkerton mîndru.

Îşi aprinse o ţigară şi trase fumul încet. Fumul albastru plutea în jurul lămpii cu petrol. Aprecia faptul că Susannah nu se forţa să tuşească fals, aşa cum făceau alte femei delicate, cînd se fuma în casa lor. Ea stătea în aşteptare. Pinkerton descoperea că era o maestră a strategiei tăcerii.

— Doamnă, am oamenii mei în Baltimore, în spatele liniilor Confederaţiei. De-acolo culeg informaţii de nepreţuit. Doamnă Armstrong, cred că vă interesează o persoană sau două în mod deosebit. Am verificat pe cineva... Bătu încet în carneţelul de însemnări. Grace Ellison, o femeie din serviciul dumneavoastră.

Pinkerton voia să-i zdruncine încrederea în privinţa soţului şi a servitoarei şi reuşi. Ochii ei se aprinseră de mînie înainte de a se oţeli într-o privire de gheaţă, ce trăda o durere puternică.

— N-am de gînd să discut loialitatea lui Grace, domnule, dar spune-mi, de ce l-ai lăsat pe soţul meu să fugă azi-noapte? L-ai auzit cînd a sărit pe geam.

— Am atuul în mînecă, doamnă Armstrong. Ştii vorba aceea.

Susannah arăta atît de neajutorată şi pierdută, încît îi derută lui Pinkerton planurile ofensive. Dar asta era

meseria lui, îşi reaminti el şi se hotărî să o supună în continuare la diverse presiuni.

— Ai fi putut să-l arestezi cu uşurinţă, îi spuse ea.

— Fii fără grijă, doamnă, nu e mare lucru să-l prind şi o voi face, avînd în vedere că e vorba de Terry Armstrong, Maiorul Terry Armstrong de la departamentul de Război al Statelor Unite.

— Va fi cam greu domnule, dacă ţii seama de cum acţionează. Soţul meu e loial Sudului şi, fie vorba între noi, mult mai deştept decît vei fi dumneata vreodată, cînd e vorba să-şi slujească ţara. Numai o caricatură ca dumneata, de o supremă laşitate ar putea să atace omul pe la spate, cînd nu e pregătit să răspundă unui atac.

Pinkerton se prefăcu a fi luat prin surprindere, cînd de fapt strategia lui era s-o păcăiească pe Susannah, determinînd-o să ia apărarea soţului ei. În felul acesta părea să se îndepărteze de la scopul real al discuţiei.

Vorbea convinsă sau, mai degrabă, încercînd să se convingă de adevărul spuselor ei. Pinkerton îşi dădu seama că întrebarea lui scosese la iveală semintele unei îndoieli care exista de mai multă vreme în mintea ei. Asta se potrivea perfect cu ceea ce urmărea, pentru că avea el însuşi dubii în privinţa felului de a acţiona al lui Terry Armstrong.

— Îţi mulţumesc, doamnă Armstrong, îi spuse cu un aer protector. ştiu că sînteţi prea mîndră să vă lăsaţi familia lipsită de apărare. Acesta-i cel mai important lucru pe care aşteptam să-l aud de la dumneavoastră. Şi mai sînt multe lucruri pe care mi le-aţi putea spune acum, cînd sînt gata să vă ascult. Ştiu c-o veţi face.

Susannah se albi la faţă ca o stafie şi simţi că i se înmoaie picioarele. Pinkerton se pregătise s-o prindă în momentul în care ar fi leşinat. Dar oricum, nu aceasta era felul ei de a reacţiona.

— Spune-mi acum, domnule, despre Simeon

Butler. Este încă... în viaţă?

Îşi duse mîinile împreunate la piept ca într-o rugăciune. Detectivul o admira fără să scoată un cuvînt, privind-o lung în ochi. Apoi se întoarse cu spatele.

— Oh, lepădătură ce eşti! Nu vrei să-mi spui dacă fratele meu trăieşte sau nu... în schimb vrei să mă faci să-mi trădez soţul? Dar n-ai să-l prinzi pe Terry, niciodată! Oh, Doamne, se pare că am spus ce nu trebuie, şopti, prăbuşindu-se pe scaun şi-şi ascunse faţa în palme.

Pinkerton îi privi mîinile mici, albe, delicate şi dintr-odată simţi că i se înmoaie inima.

— Doamnă Armstrong, e clar că nu v-aţi putut stăpîni cuvintele aici, în detenţie, sub presiunea bombardamentului meu de întrebări. Nu e vina dumneavoastră. Şi apoi, războiul nu-i un joc pentru femei. Bucură-te de fratele tău, ba poţi să te bucuri şi de sora ta, pentru că, deşi nu ştiu ce uneltesc, voi fi în curînd înlăturaţi, a scris asta Robert Burns.

— Nu înţeleg nici un cuvînt! izbucni ea privindu-l cu o iritare crescîndă.

— Înseamnă că toţi greşim la un moment dat. Nu trebuie să te învinuieşti.

Susannah aruncă în el cu vaza de flori de pe masă. Apa îi udă uniforma albastră. Florile se împrăştiară peste tot. Una îi poposi pe umăr. O lăsă să-i alunece în buzunarul hainei. Avea s-o păstreze ani întregi.

Preţioasa prizonieră a lui Pinkerton se hrănea cu nişte fierturi de oase şi turtă dulce, ceea ce alţi prizonieri mai de soi, ofiţeri rebeli şi spioni, refuzaseră. Ei ceruseră să li se aducă fripturi şi vin de la Hotelul Willard.

Dar nu aşa s-a comportat şi această doamnă, raportase colaboratorilor lui de la Departamentul de Război. *N-am să accept nimic în plus faţă de ce primesc soldaţii noştri curajoşi* spusese. O admira. Dar nu se mai osteni să-i spună că mulţi prizonieri erau chiar mai puţin norocoşi decît ea, primind o mîncare stricată sau o fiertură slabă o dată pe zi.

Pinkerton nu mai putu afla nimic de la Susannah şi ceea ce aflase în primă instanţă despre Maiorul Terrence Armstrong, faptul că juca probabil rol dublu, n-a fost de nici un interes la Ministerul de Război.

După o săptămînă sau cam aşa, Susannah avu voie să-şi ocupe camera ei, în timp ce casa se transforma într-un fel de închisoare a femeilor. Pinkerton le aduse acolo pe doamna Phillips, pe domnişoara Onderdonk şi încă două, una din ele fiind Zelda Poole, agentă a sa. Zelda, o bîrfitoare notorie, nu află nimic de la colegele ei de închisoare. Informaţiile continuau să ajungă la rebeli şi detectivul fu obligat în felul acesta să le mute pe toate, inclusiv pe doamna Armstrong, în *Închisoarea Vechiului Capitoliu.*

Capitolul 19

Cum de-am ajuns să fiu prinsă şi arestată tocmai aici, la Închisoarea Vechiului Capitoliu? scria Susannah pe cîteva foi care au devenit, mai tîrziu, o parte a jurnalului ei. Cînd l-am văzut pentru prima oară pe Terry am ştiut că va face parte din destinul meu, dar n-am putut să anticipez nimic din ce se va-ntîmpla cînd l-am văzut pe Pinkerton în faţa uşii.

Pentru Terry şi Susannah, drumul pe care l-au făcut înapoi, spre Charleston a fost a doua lună de miere. Ieşeau din cabină tîrziu şi se retrăgeau devreme, în momentul cînd copiii mergeau şi ei la culcare. Au călătorit pe mare cu o trupă bine înarmată a Sudului, lăsîndu-se purtaţi de curentul din golf de-a lungul liniei nordice a ţărmului.

Au făcut dragoste în căldura copleşitoare, umedă şi senzuală a începutului de vară. Corpurile lor netede s-au unit, al lui apăsînd-o greu, cu muşchii jucîndu-i sub pielea bronzată, culoare care contrasta cu paloa-

rea tenului ei. Nu-i putea opri nimic, nu se mai săturau făcînd dragoste.

Susannah ar fi vrut să se trezească dimineaţa devreme. După cele cîteva ore de dragoste petrecute seara, adormea mulţumită şi se trezea nerăbdătoare să-l simtă pe Terry înconjurînd-o cu braţele lui puternice. Corpurile lor se potriveau perfect, pasiunea fiecăruia ajungea la paroxism, nimic nu mai exista pe lume în afară de ei doi.

Cu cît se apropiau de Charleston, lucrurile care-i înconjurau căpătau mai multă importanţă. Cine i-ar fi observat în timpul zilei n-ar fi remarcat deliciile îngrijorărilor lor. Erau părinţi atenţi. Dimineţile se plimbau pe chei cu Saidee şi Venetia, povestind, privind peştii zburători, păstrăvii şi echipajul la lucru. După-amiezile cînd lumea stătea la odihnă, toţi patru stăteau la umbră şi jucau whist. Iar ochii negri, scînteietori ai lui Terry aveau pentru Susannah o privire caldă, mîngîietoare.

—Acum e altfel iubito, decît cum a fost călătoria spre Galveston, nu-i aşa? o întrebă el.

Era tîrziu. Susannah şi Terry se aflau pe punte.

—Am vrut să smulg dragostea din inima ta încăpăţînată, ţinîndu-te la distanţă, făcîndu-te să suferi din cauza mea, îi răspunse Susannah, strecurîndu-şi mîna în mîna lui.

Terry îşi întoarse faţa către ea, un chip care în lumina lanternei părea turnat în bronz.

Nu erau stele în noaptea aceea.

—Iar eu m-am hotărît să te cîştig în singurul fel care-mi stătea la îndemînă —să te ţin aproape de mine... să mă joc cu tine, să te dezmierd, ca acum.

Buzele lui le găsiră pe-ale ei şi apoi îi acoperiră

gîtul şi ochii.

— Mă jucam cu tine toată ziua, iar seara... focul din mine era deja aprins... ceea ce urma mă scotea din minţi.

— Cine-a cîştigat? îl întrebă Susannah şoptind, trăgîndu-l către ea.

— Amîndoi, îi răspunse el gînditor, strîngîndu-şi buzele senzuale într-o grimasă. Atît de departe... spuse dintr-o dată.

Ea se uită la el cu o privire întrebătoare.

— Dacă mi se întîmplă ceva...

Susannah puse un deget pe buzele lui, nelăsîndu-l să mai spună nimic, apoi i le acoperi cu gura, înainte ca el să poată continua.

— Nu spune nimic, te rog, îi şopti. Mîine, cînd vom acosta, cine ştie ce vom găsi, ce ne va aştepta. Noaptea asta e a noastră, ne aparţine. Să facem orice altceva, dar să nu vorbim despre război, despre faptul că ne-am putea pierde. Să urmărim stelele, să savurăm liniştea de pe punte, să cîntăm... sau... să mergem în cabina noastră.

— Le vom face pe toate, fiecare la vremea lor. Mai întîi, în noaptea asta simt nevoia să te privesc, să-ţi aud vocea, să-ţi ating faţa.

Îi atinse cu tandreţe sprîncenele, ochii.

— Vara revine special ca tu să-mbraci rochia asta. Plimbă-te cîţiva paşi, Susannah, pentru mine.

Ea zîmbi şi înaintă cîţiva paşi, dar nu prea departe, pînă cînd, uitîndu-se peste umăr, îi văzu privirea plină de tandreţe şi se-ntoarse. Alergă în braţele lui.

— *Şi fete atît de frumoase, doamne graţioase care cînd se plimbă fac inima să-ţi salte. Nu pot să descriu ce simt, atît de mult mă simt pătruns de ce-mi văd ochii.*

Nimic nu se compară cu aceste doamne. Şi niciodată n-am văzut ceva... recită Terry.

— Fete? Doamne? rîse Susannah. Dar nu va fi decît o singură femeie în viaţa ta de-acum încolo.

— Voiam să-ţi spun doar cîteva rînduri din *Don Juan.* N-ai să-mi reproşezi pentru că ţi-am recitat dintr-o mare poezie, nu-i asa? Încerc doar să-ţi spun ce simt aşa cum a spus Byron că simte cînd le vede pe doamnele din Cadiz. N-am vrut să spun că sînt femei care ar putea fi comparate cu tine, draga mea. Şi-acum, mai spune-mi ceva cu vocea ta dulce care... mă-nebuneşte cîteodată... de fapt, tot timpul.

— Îţi voi vorbi dar ţine-mă aşa în braţe, îi spuse vrînd să rămînă la pieptul lui pentru totdeauna.

Despre acel personaj seducător îi mai pomenise înainte cineva. Căpitanul Kells.

— Ne-am înţeles, îi spuse, trăgînd-o mai aproape de el.

Spatele lui se sprijinea de marginea vasului, iar corpul ei lipit de-al lui se lăsa cu toată încrederea. Îi spuse şi ea cîteva versuri.

— *La revedere trădătorule nerecunoscător/ La revedere lebăda mea/ Să nu rănim niciodată fiinţa umană/ Să-i mai dăm încă o dată crezare/ Plăcerea dragostei/ Le întrece pe toate celelalte/ Dar e prea scurtă clipa de fericire/ Şi Dragostea înseamnă prea multă Durere.*

— Nu pot să fiu de acord cu aşa ceva, se revoltă Terry, întorcîndu-şi faţa spre mare.

Timonierul trase clopotele sirenei de două ori şi farul de pe ţărm le răspunse cu o clipire. Semnalele se repetară.

Susannah îi înconjură gîtul cu braţele. Devenise dintr-odată cu adevărat furios. Îi putea simţi sîngele pulsînd nervos în toată fiinţa.

— Cred că eşti la fel ca toate femeile pe care le-am cunoscut; o limbă străină, exotică, pe care n-am nici o şansă s-o înţeleg, îi spuse clocotind.

— Prima dată cînd am discutat despre viitorul nostru mi-ai spus că n-ai mai risca niciodată să te îndrăgosteşti, şi că nu te vei mai căsători. Ţi-era frică atunci. Acum îmi este mie. Iubirea ce-o simt pentru tine e atît de mare, că mă face să sufăr, îi răspunse Susannah, şovăind.

— Dar, la naiba, te-am cerut de nevastă şi m-ai refuzat. Nu poţi să măsori în kilograme dragostea ce ţi-o ofer.

Susannah îi văzu profilul. Trăsăturile feţei îi erau încordate ca şi cum un foc mocnit îi ardea în suflet, pregătindu-se să se transforme într-o vînătaie.

— *Luceafărul din cer tremură înfrigurat/ Şi sufletele noastre coboară în rîul veşniciei.* Nu-mi mai aduc aminte alte poezii. Îţi plac mai mult versurile acestea?

— Mai mult, îi răspunse el, ridicînd din umeri.

— Vorbeşte-mi, Terry Armstrong! Spune-mi ceva!

O întoarse cu faţa spre el şi apoi, înconjurîndu-i talia cu braţele îi călăuzi privirea pînă ajunseră amîndoi să-şi aţintească ochii în cerneala întunecată a apei.

— Lafitte şi tatăl meu vorbeau rar, deşi erau de peste douăzeci de ani împreună. Copil fiind, am simţit greutatea apăsătoare a felului lor de-a fi. Îi iubeam pe amîndoi. Sufletul îmi plîngea. Căpătasem un obicei din a tăcea lungi perioade de timp, probabil, pentru că urmam exemplul lor. Şi-apoi mai era şi Sam Houston, idolul meu, prieten şi al mamei şi al tatei, şi atît de bun cu mine... Oraşul Houston a luat numele lui firește, după ce-a devenit eroul luptei de la San Jacinto, cînd Texasul s-a despărţit de Mexic. Oraşul era înfiinţat de newyorkezi, fraţii Allen, John Harrison şi domnul Armstrong, aşa cum îi spunea mama tatei întotdeauna. Oamenii aceia au fost politicieni de mare clasă. Au ales locul cel mai bun şi bătălia decisivă a fost dusă în Buffalo Bayou. Au făcut prima stradă

acolo pe cînd nu exista nici urmă de aşa ceva. Au făcut cunoscut oraşul Houston în ziarele de pe tot întinsul Statelor Unite, cînd, în regiunea aceea nu era decît noroi, cîţiva indieni şi aligatori. Oamenii au rămas fermecaţi de ce auzeau şi citeau şi-au venit, dînd oraşului tot ce aveau mai bun. În cele din urmă au construit liniile ferate de la Galveston şi Henderson, apropiind cele cincizeci de mile care-i despărţeau de coasta Golfului. Dar Houstonui nu va fi niciodată un oraş important pînă cînd nu vor săpa un canal pînă la mare, încît aprovizionarea oraşului să se facă direct, prin portul oraşului. Aici a fost întotdeauna o luptă cu ploile, inundaţiile şi incendiile.

—Dar Sam? întrebă Susannah. Povesteşte-mi despre el.

— E singuratic precum Ben Speed. E un individ cu adevărat simpatic, un bun politician, avocat cu mare talent oratoric. Singurul lucru de care nu pomeneşte sînt femeile. În primul rînd pentru că e un gentleman şi apoi pentru că... a avut probleme la capitolul ăsta. Cîteodată... mă gîndesc că sînt produsul spiritual al lui Sam. M-am educat să am fluenţă şi talent cînd am de spus ceva, dar şi să păstrez discreţie absolută cînd e vorba de lucrurile importante.

— Deci totul se consumă doar la suprafaţă, fără să-ţi implici inima? Aceasta a fost relaţia dintre tine şi Abigail? Nu... conversaţi? întrebă Susannah.

Terry aprobă.

— Cîteodată. Era multă dragoste între noi, dar nu erau cuvinte care s-o întreţină. Tu ai fost cea care mi-ai golit bogăţiile sufletului şi ale inimii.

— Eu am douăzeci şi şase de ani şi mi-a fost frică să îndrăgesc, să iubesc cu adevărat vreun bărbat. Acum, iubitul meu, de cînd te-am găsit, frica aceea a fost înlocuită de o alta care este mai rea chiar. Cum aş putea să mai trăiesc dacă te voi pierde?

—Vei supravieţui, indiferent de ce se va întîmpla,

Susannah, şi-mi vei creşte fetiţele. Curajul tău va învinge toate piedicile. În război nu e sigură viaţa nimănui. Ar trebui să mă gîndesc că-n viitor vom fi despărţiţi o vreme. Ştii că am o misiune de îndeplinit!

O luă în braţe din nou şi-o sărută într-un fel în care se amestecau şi tandreţea şi disperarea.

—Te voi aştepta, oricît vor dura toate acestea, Terry. Nu mi-e frică de timp, cît ştiu că, după furtunile iernii, primăvara vine din nou. Deci iubitule, care-ţi sînt planurile pentru vremea cînd nu voi fi lîngă tine? întrebă Susannah cu faţa zîmbitoare.

Deveneau tot mai sobri, şi acum, cînd el îi mărturisise dragostea, ea ar fi vrut să menţină tonul optimist al discuţiei. Avea să vină în curînd şi timpul chibzuinţei şi al seriozităţii.

—Cînd vom ajunge la Washington, va trebui să rămîi acolo. Nu ştiu încă unde voi fi trimis, dar va trebui să trec cu regularitate liniile yankeilor, să dau raportul lui Jeff Davis şi generalilor săi din Richmond.

Terry îşi aprinse o ţigară pe care i-o dăduse la cină căpitanul. Adăposti lumina ţigării în palma puternică.

—Spune-mi, îi zise, după ce trase un fum, unde ţii ascunsă cartea? Ar putea fi un document periculos şi în nord şi în sud, dacă vom ajunge la strîmtoare.

— Într-o cutie mică, unde mai sînt nişte hîrtii lipsite de importanţă. Bineînţeles, ştii unde găseşti cheia, îl provocă Susannah.

—Aveam de gînd să fac asta de îndată ce-mi terminam tigara. Tot ce aveam pe lista noastră: să numărăm stelele, să cîntăm şi-apoi... faţa lui căpătase expresia unui băieţaş poznaş, vom merge în cabina noastră.

Răsărise luna. Împrăştia atîta lumină pe cer, încît nu putură număra stelele. Deci începură să facă ce-şi propuseseră. Cîntară chiar, şi descoperiră că le ieşise destul de bine. Vocile lor, a lui Susannah mai subţire şi a lui Terry mai joasă rezonau perfect, într-un mod plăcut, ca şi cum era un lucru pe care-l făcuseră de multe ori înainte. Vocile lor se armonizau din ce în ce

mai bine. Asta-l făcu pe omul de la cîrmă să li se alăture şi să cînte emoţionat şi el. Cînd Venetia strigă în vis, chinuită de-un coşmar năvăliră amîndoi înăuntru şi-o legănară, pînă fetiţa adormi din nou.

—Ne va fi întotdeauna aşa de bine, Terry? şopti Susannah, luîndu-i mîna care se odihnea pe căpşorul fetiţei. Am o presimţire... simt că am să vă pierd. Mi-e frică.

—Draga mea, zîmbi, să luăm din viaţă partea frumoasă a lucrurilor şi să trăim clipa asta.

În noaptea aceea Susannah îi dărui lui Terry mai multă dragoste şi pasiune decît i-ar fi putut dărui orice altă femeie.

Blocada yankee nu era încă formată aşa încît au intrat cu uşurinţă în Portul Harbor. Catherine Butler, care fusese înştiinţată că erau la bordul acelui vas era deja pe chei aşteptîndu-i, îmbrăcată elegant, fără cusur, ca întotdeauna. Susannah putu să vadă marea bucurie ce-o cuprinsese cînd îi văzu. Dar mai văzu şi altceva, riduri noi apărute pe faţa Catherinei, o umbră de amărăciune în privire.

—Susannah, Simeon a plecat cu o trupă de soldaţi tineri să lupte în Virginia.

Asta a fost tot ce i-a spus înainte de-a le zîmbi cald lui Baby Saidee şi Venetiei. Abia mai tîrziu îşi dădu seama ce furtună produsese plecare lui Simeon în sufletul mamei ei.

Pentru prima dată de cînd Terry îi cîştigase inima iar ea îi promisese că-l va ajuta, Susannah se îndoia că-şi va putea ţine cuvîntul.

Capitolul 20

— Dragii mei, Simeon n-a avut răbdare să aştepte plecarea unui vas. A plecat să lupte în Virginia, sau cel puţin aşa crede Commodore, se adresă Catherine Butler lui Terry, cu o tristeţe imensă în ochi. Dar, ca soţie a unui om care şi-a petrecut o mare parte din viaţă pe mare, aş fi preferat să-şi încerce puterile cu vînturile sălbatice de pe mare decît cu infanteria yankee.

Asta a fost tot ce-a spus, pentru că, imediat, îşi aţinti ochii asupra fetelor, zîmbindu-le.

—Terry, dragul meu prieten, ce cadou frumos mi-ai adus. Aştept de atît de multă vreme nepoţi!

—Catherine, îi răspunse Terry simţind aproape reflex nevoia de a fi curtenitor — femeia era deosebit de atrăgătoare şi plăcută. Nu-mi imaginez ca cineva să te lase să aştepţi ceva.

—Dacă mama ar fi fost mai tînără şi liberă, cred că tu, Terry Armstrong te-ai fi îndrăgostit de ea şi nu de mine, rîse Susannah.

—Mai tînără? La naiba! Deja sînt puţin îndrăgostit

de doamna Butler, spuse Terry făcînd cu ochiul doamnelor...

Dar cuvintele i se opriră în gît şi simţi că inima i se înmoaie la gîndul că destinul lui Susannah va fi de a merge cu el şi de a spiona. Pretextul pe care-l invocaseră Catherinei cu mersul în nord o făcu pe aceasta să se întristeze.

— A cui bunică eşti tu? vru să ştie Baby Saidee.

— Ei, draga mea, a ta, bineînţeles, rîse Catherine.

— Dar mai avem deja una în Texas. Aceea ar putea fi a Venetiei, veni inocent răspunsul micuţei. Şi tu vei fi bunica mea.

— Puteţi avea două bunici deodată, explică Grace. Cred că te bucuri să mă vezi, doamnă Butler. Arăţi grozav, ca de obicei, dar nu tot atît de bine ca pe vremea cînd eu îţi aranjam părul.

— Nimeni nu te întrece, îi spuse Catherine, strîngînd-o în braţe. Ce ştii despre Marcus?

Grace zîmbi intimidată. Catherine o strînse la piept din nou.

— Nu ştiu dacă îi e bine unde se află acum, dar l-am văzut, doamnă Butler! L-am atins! Poate am să-l mai văd o dată, cît sînt în viaţă.

— Ai încredere, Grace, îi spuse Catherine, strîngîndu-i mîna.

Apoi copiii îi furară atenţia definitiv şi ea pe-a lor.

Purta o rochie din stofă subţire de bumbac, de un albastru pal şi o bonetă cu flori viu colorate. Aşa cum era îmbrăcată era fermecătoare, şi, dacă nu oferea imaginea clasică a unei bunicuţe, cuceri totuşi inimile micuţelor, dîndu-le în dar nişte fulare din aceeaşi pînză din care era făcută rochia ei. Ochii lui Saidee se măriră. Chiar şi rezervata, timida Venetia era în mod evident încîntată. Făcu o reverenţă în faţa doamnei, cît de demn putu, iar Terry fu de-a dreptul încîntat s-o vadă mulţumită.

Copiii au iubit-o de cum au văzut-o, şi de îndată i-a dus în golf să se joace cu ei. Au stat atunci destul de mult la soare însă n-au păţit nimic; a fost doar puţină plictiseală şi o colorare mai intensă a tenurilor lor delicate. Însă Susannah intrase în panică văzînd cît stau copiii la soare şi murmura nemulţumită întruna.

— Sînt sigură că Susannah i-a dat cu unguent toată pielea, zîmbi Catherine, luînd mîna Venetiei în mîna sa înmănuşată în dantelă.

— Vreo veste de la Commodore? întrebă Terry, întrerupînd pălăvrăgeala veselă a femeilor.

— Vasul lui mai stă vreo trei zile în afara portului. În scrisoare scria că a suferit o criză puternică de gută şi că încearcă să convingă cîţiva ofiţeri de la Marina Regală să-l lase la ţărm să lucreze pentru noi, pentru Confederaţie.

— Lumea toată ştie că Uniunea încearcă să-şi asigure rezistenţa pe mare, dar locul unde vor fi blocadele nu va fi ştiut pînă la toamnă. Sperantele Confederaţiei în ceea ce priveşte marina sînt puse în legătură cu vapoarele cu aburi, care vor fi în stare să spargă blocadele în jurul insulelor neutre — Bermude, insu-lele Bahamas şi insulele Daneze de Vest, îi spuse Terry. Ştiţi cît de atent supraveghează Commodore construirea unui asemenea vas.

Ea aprobă:

— În momentul acesta soldaţii rebeli, aşa cum s-a întîmplat şi pe vasul care ne-a adus înapoi, la Charleston, au fost plătiţi cu diverse mărfuri şi acţiuni ale Guvernului Richmond. Aşa că sînt gata să se înroleze în armata yankee.

— Armată care e în declin de mulţi ani, adăugă Catherine. În orice caz, atacurile noastre fac parte dintr-un plan care se va desfăşura astfel încît să deruteze afacerile companiei maritime de asigurări din Londra. Va creşte preţul cu care-şi procură yankeii

diverse mărfuri. Asta va afecta şi comerţul Uniunii, forţînd vasele Angliei să navigheze sau să intre în port sub nume şi steaguri străine, nu-i aşa, Terry?

În trăsură o ţinu pe Saidee în poală.

— Da, doamnă, îi răspunse Terry, neîndrăznind să spună cît de nerăbdător era să ajungă pe mare şi să-şi încerce din nou mîna la cîrma unui vas.

Dar mai avea încă de lucru pînă să ajungă clipa aceea. Mai era o problemă ce se cerea rezolvată. Problema se numea Susannah şi îi dădea de lucru în fiecare noapte.

În săptămîna care a urmat, Catherine şi Susannah au prezentat fetiţele societăţii din Charleston. Au vizitat familiile Brutons, Pinckneys, Pointsetts, Rhetts şi multe altele. Fetele lui Terry erau îmbrăcate în rochiţe croite de Catherine, după moda franţuzească. Părul lor nu mai avea nimic din austeritatea cu care-l aranja Lapitte, în acele codiţe simple, împletite. Acum era lăsat pe spate, după ultima modă, prins în părţi cu panglici de mătase, lăsîndu-le libere buclele aurii. Au purtat rochii verzi, albe şi roz cu funde mari de mătase. Baby Saidee purta rochii cu talia înaltă. În timp ce Venetiei îi fuseseră croite unele care să-i pună în evidenţă talia subţire; o făceau să pară că are mai mult de treisprezece ani. Primiseră mănuşi de dantelă, pantofi de satin, pelerine cu flori şi pălării cu panglici, inclusiv umbreluţe.

Catherine, în al cărei cuvînt credeau orbeşte, nu termina niciodată de spus poveşti cu zîne, poveşti despre fiul ei Simeon şi despre Susannah cînd era fetiţă, poveşti despre dragostea părinţilor ei. Niciodată n-au fost fetiţele Armstrong mai răsfăţate din punct de

vedere material şi afectiv mai alintate ca acum.

Susannah şi Terry căzuseră de acord că era exact lucrul de care aveau nevoie pe moment, cel puţin.

Femeile conversau iar locotenentul clarifica probleme de strategie militară, în timp ce liberalii serveau ce mai rămăsese din vinul roşu din pivniţele lui Commodore.

— Îmi voi arde casa pînă-n temelii şi tot ce-i în ea, înainte ca orice bastard yankeu să pună piciorul înăuntru, se revoltă John Heywood.

—Nu ne-aşteptăm ca lucrurile să evolueze în sensul ăsta, Heywood, îi spuse Terry aristocratului masiv care părea a fi grozav de iritat, deşi s-ar putea ca yankeii să te împuşte chiar aici, în portul Charleston. Ei ştiu că marinarii noştri transportă bumbac la Nassau şi se-ntorc de acolo cu puşti.

—Orice yankeu va pune piciorul în Charleston va fi făcut una cu pămîntul, veni rîndul lui Beverly Bland să blesteme şi să ocărască.

El era pe cale, în urmă cu două-trei săptămîni, să piece în Virginia, îşi aminti Terry.

—Un lucru bun avem domnilor şi acesta este arborele palmetto. Din el obţinem cele mai bune scînduri pentru fortificaţii. Lemnul lui spongios nu poate fi găurit cu gloanţe, explică Clark Reynolds.

Privirea lui Terry se îndreptă spre geamul dinspre grădină al bibliotecii. O văzu pe Susannah, care, cu părul strîns într-o coadă, arăta ca o fetiţă, jucîndu-se cu fetiţele şi cu alţi copii care veniseră în vizită; unul din ei, un băieţel de treisprezece ani, îmbrăcat în uniformă de cadet făcea eforturi evidente să-i placă Venetiei.

Toţi căutau să-şi arate îndemînarea şi isteţimea pentru a cîştiga jocul. Lumina soarelui le aprindea feţele care străluceau de fericire. Chipurile lor tinere erau preocupate de joc, atenţia le era încordată la maximum. Rîsul lor era molipsitor. Susannah îl văzu

pe Terry şi-i trimise un sărut.

— Armstrong! îl chemă în lumea afacerilor Dundee Laing cu o voce guturală.

Acestui individ cocoşat, pe vremuri celebru orator, îi plăcea să-şi audă vocea.

—Numai pentru asemenea momente, pentru asemenea privelişti minunate şi tot merită să apărăm felul nostru de viaţă, al sudiştilor. Dragostea noastră de libertate este acum încolţită şi atacată de vînturile tiraniei care bat din Nord.

— Adevărat, domnule Laing, aprobă Terry.

— Aici am avut o tradiţie, aceea de a ne guverna singuri, asta încă din timpurile cînd America era o mare colonie. Ai dracului oameni; încă din 1827 John Calhoun, Langdon Cheeves, David Williams, William Lowndes s-au aiăturat lui Henry Clay din Kentucky să discute despre secesiune. Dar unde-i fiul lui Commodore Butler?... Aş fuma o ţigară.

— Ne-a plăcut să ne ştim liberi chiar de la început, de la 1663, cînd Regele Charles a dat pămîntul Carolinei la opt dintre lorzii apropiaţi lui. Cîţiva ani mai tîrziu, Doctorul Henry Woodward a venit dintr-o localitate a Angliei şi a devenit unul din fondatorii oraşului Charles. A fost unul din cei care au luptat ca libertatea religioasă să fie un drept scris în cartea de legi a ţinutului. Au fost disensiuni puternice în legătură cu această problemă. Dar pînă la urmă au fost tolerate toate religiile, inclusiv cele ale altor colonii —[illegible]tişti, hughenoţi francezi, chiar catolici şi cîţiva evrei care-au ajutat din punct de vedere financiar ca acest stat minunat să prospere.

—Aşa e, spuse Laing, morfolind în dinţi capătul ţigării. Pelerinul Francis Asbury a venit aici în jurul anului 1730 şi a spus că Charlestonul e locul Satanei, al dezmăţului şi al nebunilor. Fapt pentru care am ajuns bogaţi şi avem sclavi.

—În 1776 Charlestonul a fost unul din pămînturile cele mai prospere alę lumii, îl cită Terry pe Matthew Williams.

—Umple-mi paharul, fiule, şi am să-ţi spun mai multe. Să nu ne zgîrcim cînd e vorba de un whiskey aşa de bun.

Williams zîmbi, ridicînd paharul spre geam aşa încît lichidul să-şi arate transparenţa şi culoarea superbă.

—Deci, unde rămăsesem?

— Vorbeaţi despre prosperitatea din Sudul Carolinei cînd..., îi aminti Terry.

— Oh, da. Vezi, viaţa cea mai civilizată din America, aici o întîlneşti. Cei din Carolina, băiete, duceau viaţa gentlemanilor din Anglia, în timp ce indienii încă rătăceau prin vestul ţinutului ăstuia. Atunci, ca şi acum, aveam proprietăţile şi casele noastre în Charles Town cu mobile scumpe şi bineînţeles, grădini construite după model englezesc. Aveam profesori aduşi din Anglia pentru copiii noştri: Chiar şi cîteva din fetele noastre au fost trimise în străinătate să studieze. Am luptat atîta vreme împotriva nebunului Rege George ca să ne cîştigăm libertatea, noi şi alte colonii, încît n-o să renunţăm tocmai acum la ea, naiba să-i ia de ticăloşi.

—Aţi avut o lungă tradiţie în ce priveşte apărarea, domnule, fu de acord Terry, dar acum trebuie să discutăm din punct de vedere practic această problemă. Sînt mai mulţi voluntari aici, în Charleston decît putem înrola. Toţi ar trebui avuţi în vedere de Guvernul Confederaţiei şi echipaţi. Dar asta cere timp şi bani.

—Doamnele sînt ocupate cu făcutul uniformelor, chiar al gloanţelor. Cîţiva indivizi cu iniţiativă strîng bani din orice. Sînt chiar trupe de teatru care donează bani. Avem pîine să hrănim populaţia, aur în visterii, bumbac în depozite şi sînge care e gata să fie pus pe altarul cauzei noastre. Vom învinge.

Terry îi asculta pe aceşti vorbitori înflăcăraţi doar

pentru că voia să se arate politicos. Mai auzise fraze bombastice şi înainte. Era totuşi mai interesant de ascultat ce spuneau experţii militari, cei din West Point sau chiar cadeţii de la şcolile militare. Aşa că seara, tîrziu, cînd veni vremea cinei, se alătură, împreună cu Susannah, Generalului Beauregard şi prietenilor lui.

—Locotenente, se spune că yankeii pregătesc o flotă de vase pescăreşti care se vor îndrepta curînd către New Bedford în Massachusetts. Vasele sînt încărcate cu bucăţi de rocă aduse de la carierele de piatră din Noua Anglie. Dacă vor fi vărsate în portul Charleston, vor bloca intrarea portului.

Lordul Logan era un individ mic, blond, cu ochi albaştri, cu o privire mîndră, înfăţişare care-i amintea lui Susannah de un pui de buldog pregătit să atace. Se uită de-a lungul mesei şi văzu culorile pastelate ale hainelor musafirilor, cenuşiul uniformelor soldaţilor alternînd cu strălucitoarele culori ale rochiilor. Privirea îi aluneca în acest joc superb de culori, trecînd de la strălucirea butonilor de aramă şi a epoleţilor, la culoarea vinului rubiniu adus din Irlanda, la strălucirea ireală a paharelor de cristal şi-a luminii blînde care-o împrăştiau lumînările din sfeşnicele de argint, lumini care scoteau în evidenţă mulţumirea şi încrederea celor prezenţi.

—Deci, plănuiesc într-adevăr o blocadă? întrebă Susannah. Asta nu-i cinstit. E un act de laşitate, să duci un război implicînd civili, femei şi copii. Mai doriţi vin roşu? Mai toarnă vin, Ralph pentru domnul Stuart, îi spuse servitorului îmbrăcat în frac.

—Avem faruri uriaşe în Drummond, de unde se trimit semnale luminoase puternice, asa încît fortificaţiile noastre sînt bine luminate şi vom fi preveniţi uşor în cazul unui atac. Avem şi *focul grecesc* care a dat rezultate bune încă de pe vremea Bizanţului. E un explozibil care ia foc şi-n condiţii de umezeală. Am

putea distruge în felul ăsta monstruoasele tunuri ale yankeilor. Informatorii noştri ne-au spus că un mare tun va fi montat la o distanţă mică de Carolina. Acesta, numit şi *Îngerul mlaştinii*, este capabil să tragă o încărcătură de două sute de pfunzi de la o distanţă de cinci mile şi să bombardeze Charlestonul.

—Să bombardeze Charlestonul? Oraşul nostru frumos? Catherine părea profund întristată şi ofensată personal. Vreţi să spuneţi, domnilor, că nenorociţii aceia de yankei nu vor să ducă o luptă cinstită?

Doctorul Julien Ravenel îşi drese glasul şi o tăcere respectabilă se lăsă printre cei doisprezece meseni care luau cina. Valetul şi servitoarea se opriră la mijlocul mişcării pe care o făceau, unul ţinînd pentru cîteva clipe farfuria în aer, celălalt lăsînd un pahar pe jumătate umplut.

—Doamnă, spuse Ravenel, aş putea distruge arma aceea monstruoasă cu propria mea invenţie, cu un vas care s-ar putea apropia de locul respectiv şi-ar trece practic nevăzut, îi spuse Catherinei care zîmbi neîncrezătoare. Cînd îl vei vedea, locotenente Armstrong, pe Preşedinte la Richmond, spune-i că dispozitivul meu e gata construit. E o barcă domnilor, foarte puţin înaltă. Se poate strecura pe lîngă vasele Uniunii, de unde va fi încărcată cu praf de puşcă, atît cît îţi trebuie pentru *bomba torpedo* — aşa numim noi acest proiectil. Acest torpedo va fi lăsat lîngă vasele de război ale yankeilor.

—Aţi auzit de *barca peşte* doctore Ravenel? îl întrebă Terry, în timp ce domnii se retrăgeau în bibliotecă, iar doamnele se îndreptau către camera de zi.

—E o barcă numită *David* după numele personajului biblic, pentru că e mică, dar puternică. Robert Fulton a încercat deja să construiască o asemenea barcă, ce ar putea pluti sub apă, dar n-a prea reuşit, spuse tendenţios Ravenel.

Terry aprobă, trăgînd adînc în piept fumul unei țigări, așa cum făceau de altfel aproape toți ofițerii prezenți.

—Un submarin a fost construit, într-adevăr, la Mobile Bay. Am reușit să arunc o privire cînd eram în drum spre Texas. Sînt acolo douăzeci de picioare de fier galvanizat în formă de țigară, cu un propusor și-o manivelă care e acționată de echipajul dirăuntru, șapte oameni. Poate să se scufunde complet și să lase bomba sub vasul inamicului.

—Al naibii de bine ne va prinde la Mobile. Dar acum, invenția doctorului Ravenel va fi la momentul potrivit gata să...

—*Hunley* este în prezent numele submarnului, îl întrerupse Terry pe Maiorul Arlesby, un bărbos cu ochelari, care luase parte la războiul din Mexic. Trebuie să fie adus aici cu trenul, unde avem realmente nevoie de o asemenea armă, de îndată ce va fi gata.

Susannah, veselă și antrenantă, dar și foarte atentă la ce se vorbise în timpul cinei, intră în bibliotecă cu o tavă cu cești de cafea, scuzîndu-se că a ascultat fără să vrea discuția bărbaților. Mai tîrziu putu să scrie în cărticica mică, tot ce auzise, așa cum o instruise Terry. Notase totul cu grijă, nelăsînd să-i scape nici un amănunt. Alcătuise, de asemenea, planurile strategice ale Confederației de pe Coasta Texasului și a Floridei de Nord pînă la Port Royal și Charleston. Ce nu reușise să audă ea, îi dicta Terry mai tîrziu, înainte de culcare.

Privind-o concentrată, scriind cu atenție și eleganță, văzînd cum îi alunecă vîrful stiloului pe hîrtia netedă, uitîndu-se la ea în lumina blîndă a lămpii, se simți din nou vrăjit. Părul roșu îi cădea desfăcut, pe spate, obrajii îi erau îmbujorați iar rochia, mulată strîns pe formele-i voluptoase, lăsa să se vadă sfîrcurie sînilor întăriți cum împungeau pînza subțire. Picioarele erau

dezgolite pînă la genunchi, ivindu-se ispititor prin despicătura rochiei. Toate acestea la un loc îl determinară să-şi încheie treburile cît putu de repede.

Susannah închidea întotdeauna cartea cu o mişcare bruscă, ridicînd ochii spre el cu o privire blîndă şi tandră, schiţînd un zîmbet timid care-l anunţa că sosise momentul. O aştepta să vină spre el, numai pentru că felul ei de a păşi era atît de... perfect. Rochia îi cădea de pe umerii netezi ca mătasea, lăsîndu-i dintr-o dată sînii dezgoliţi. Linia ameţitoare a taliei şi a şoldurilor, felul în care se apropia de el, nu puteau fi descrise decît ca fiind scandaloase.

Cîteodată o dezbrăca sub privirile ei, întîlnind-o la jumătatea distanţei, făcînd-o să devină parţe din el, pătrunzînd-o adînc înainte chiar de a ajunge în pat. Alteori o aştepta pe ea să parcurgă întreg drumul pînă la el. Atunci, întins în pat cu faţa în sus, o lăsa să-i exploreze corpul, să-l atingă, să-şi satisfacă curiozitatea, fiind sigur că dorinţa e ascunsă în ea tot atît de mult ca şi în el. Mîinile, buzele şi limba ei făceau adevărate minuni, îl aduceau în pragul nebuniei.

Şi apoi, cînd o lua în braţe, Susannah gemea încetişor, corpul ei acceptîndu-l pe-al lui fără rezerve, lăsîndu-l să intre adînc, prelungindu-i plăcerea la nesfîrşit.

Cum ar fi putut s-o părăsească? se întreba Terry în fiecare dimineaţă.

— Mărită-te cu mine, acum, o ruga pe Susannah în fiecare zi. Putem să ne strecurăm încet pînă la prohia domnului Sutcliffe şi să ne legăm vieţile în ochii oamenilor şi ai lui Dumnezeu.

—Poftim? şi să gîndească bunul domn Sutcliffe c-am fost o femeie vicleană şi că am stat cu tine în tot

acest timp, nemăritată? protesta ea fără prea mare convingere.

— Vreau să-ţi dau un statut social, Susannah. Lasă-mă să-ţi întorc dragostea în felul acesta. M-ai eliberat de trecut şi-ai făcut din mine un alt om, mai bun. Nu vreau să te pierd... să te părăsesc.... pînă cînd nu voi şti că eşti a mea pentru totdeauna, în întregime. Asta înseamnă căsătorie. Cu mine. Îi argumenta Terry.

— Spune-mi, dacă nu vreau să mă părăseşti, acum, cît nu sîntem căsătoriţi, de ce m-aş mărita, riscînd să ajung în situaţia de a rămîne singură, îl întreba uşor necăjită. Cînd toate acestea se vor termina, Terry, războiul, spionajul nostru... atunci, dacă ne vom mai simţi la fel...

Cu o mişcare rapidă a braţului, Terry o aducea în braţele sale. Ea îi căuta grăbită şi flămîndă buzele.

Părăsiră Charlestonul în dimineaţa următoare, epuizaţi dar mulţumiţi de nopţile lor.

Despărţirea de Catherine fu dureroasă.

— Dacă voi doi trebuie să plecaţi spre Richmond, cel puţin lăsaţi copiii cu mine, îi imploră. Vor sta în siguranţă şi linişte aici, viaţa e bună şi eu sînt o fire optimistă. Fetele s-au obişnuit cu mine, iar Grace ar putea...

— Toate trei vin cu noi, mamă, spuse Susannah.

Terry o lăsă pe ea să vorbească.

— Grace! Pentru numele lui Dumnezeu, fata mea! Eşti chiar atît de neajutorată? Nu poţi să stai fără coafeză cîteva zile? N-ar trebui să-ţi spun asta, dar am şi eu nevoie de ea, rîse Catherine, încercînd să-şi alunge tristeţea glumind. N-ar fi vrut să se despartă de

toate dintr-odată.

—Mamă, trebuie să-ţi spun cîteva noutăţi, îi spuse cu o voce serioasă.

Era îmbrăcată pentru această călătorie cu o rochie neagră. La gît purta un şal alb şi o bonetă tot albă, haine care-o făceau să arate uimitor de frumoasă, dar nu ascundeau agitaţia care pusese stăpînire pe ea.

— Ascultă, mamă! Louly va avea un copil, îi spuse vestea dintr-o răsuflare.

— Mîna aceea de fetiţă?! Copilaşul acela neştiutor? Oh!... Sînt uluită!

Ochii Catherinei se deschiseră mari şi îşi pocnise palmele.

—Nu poate fi adevărat! Vai, atît de credincioasă! Oh, astea sînt timpurile. Toate sînt altfel de cum au fost. Dar pot să spun c-o înţeleg pe sărmana doamnă McCord!

— Doamna McCord cîntă de bucurie, mamă. Louly s-a măritat cu un bărbat frumos care acum e plecat în război.

Catherine îşi împreună mîinile din nou, atît fu de surprinsă la aflarea veştii. Îl privi printre gene pe Terry, se plimbă agitată cîteva minute şi apoi îl trase de mînă în camera ei.

— Eu, cel puţin Simeon este la adăpost de această femeie imorală, deşi, niciodată n-am crezut că Louly McCord îl va lăsa pe fiul meu pentru oricine altcineva. A fost chinuit bietul băiat, dar acum, totul s-a terminat. Totul a fost spre binele lui. Acum, spuneţi-mi imediat, cine a luat-o de nevastă pe micuţa Louly, cine-i tatăl copilului?

— E fiul tău, Simeon, Catherine! îi răspunse Terry, în locul lui Susannah, care nu putuse comunica ştirea.

Catherine intră în panică.

— Oh, ce grozăvie. Vreau să spun, Louly şi... cine? Îmi pare rău, Terry. Ce-ai spus?

— Sînt căsătoriţi, Simeon şi Louly! Mamă, Simeon

e matur acum, la fel şi Louly.

—Fiul meu şi... Louly? Căsătoriţi?

Catherine se aşeză.

—Bineînţeles că aşa este, spuse calmîndu-se, încercînd să-şi controleze reacţiile şi să se liniştească.

Era o femeie admirabilă, se minună Terry, care se adapta cu uşurinţă situaţiilor neprevăzute.

—Copiii cresc şi-şi urmează drumul în viaţă, Susannah, îi spuse Catherine. Ştiu asta. Ei nu cunosc decît voinţa inimii, dar n-ar trebui să facă din asta un secret, nu faţă de noi. Oh, draga mea, presupun că Louly nu-mi va mai vorbi niciodată după felul cum am tratat-o.

— Mamă..., îi spuse Susannah, ascultă-ne cîteva clipe...

—Susannah? Ştii ceva? De fapt sînt bucuroasă. Am nevoie de Louly şi copilul ei. Fiul meu este plecat, iar tu pleci cu fetele şi cu Terry. Sudul, întreg universul meu, s-ar putea să se prăbuşească. Ştiu, indiferent ce se va-ntîmpla, că vieţile voastre nu vor mai fi cele dinainte. Tatăl tău şi cu mine aveam nevoie de voi doi, dar, mai mult decît oricine, în clipa asta, îmi doresc copilul lui Louly şi al lui Simeon, numai el ne va ajuta să mai credem că vom avea un viitor.

— Mamă, Louly este aici! Louly este aici, acum, şi vrea să te vadă. Plec. Trebuie! Îţi las două scrisori. Una pe care s-o deschizi la exact trei săptămîni după plecarea mea. Pe cealaltă o deschizi doar dacă... mi se întîmplă ceva. Mă auzi, mamă?

—Da, bineînţeles, draga mea, Susannah, spuse Catherine absentă, punînd scrisorile într-unul din buzunarele rochiei.

—Am fost atît de rece cu Louly şi... atît de oarbă. Atît de limitată încît m-am gîndit numai la poziţia socială şi...

— Mamă vom fi împreună din nou, dacă asta-i voia lui Dumnezeu. Să ţii minte asta, orice s-ar întîmpla!

Susannah se întoarse și fugi. Terry o îmbrățișă îndelung pe Catherine în timp ce Louly păși tăcută în cameră.

— Ai grijă de ea, Louly, și de tine, spuse Terry tinerei femei, urmînd-o apoi pe Susannah.

Următoarele vești pe care le-au primit de la Catherine Butler au fost prin avocatul familiei, care spunea că Susannah era dezmoștenită, renegată și i se interzicea, sub blestemul părintesc, să mai calce vreodată pragul casei.

Capitolul 21

Dintr-o dată nimic nu-i mai fu clar lui Grace, şi, încă şi mai grav, nu era nimeni să-i explice ce se întîmplă. Locotenentul —dacă era aşa ceva, pentru că avea seriose îndoieli în privinţa asta — dispăru, iar soţia lui, Susannah, care nici ea nu părea a avea această calitate (iarăşi un motiv de suspiciune) era într-o închisoare yankee. Se părea că Terry şi soţia lui erau nişte impostori, în ce priveşte rolul pe care-l afişau în faţa lumii. Terry nu era, probabil un rebel, iar Susannah îi era soţie, pe cît era Grace un om liber.

Lucrurile se desfăşuraseră cu repeziciune, într-atît încît omul acela îngrozitor Pinkerton, cum îl numea Grace pe detectiv păru picat ca din cer în pragul uşii lor. O luase pe Susannah, iar Grace împreună cu cei patru copii — doi ai Susannah şi doi ai ei — stăteau ore întregi de veghe. Erau trişti, obosiţi şi flămînzi, cînd Pinkerton sosi într-un final, aducînd veşti de la închisoarea Vechiului Capitoliu spunînd c-o vor putea vedea pe Susannah în curînd şi că putea să-i ducă pe micuţi acasă.

—Nu plecăm de-aici pînă n-o vedem cu ochii noştri,

spuse Grace omiţînd intenţionat cuvîntul *domnule* care era aşteptat de interlocutor. Faptul că-l displăcea pe individ era evident.

Pinkerton îşi strînse buzele cu ciudă, se uită peste umăr către închisoare şi apoi îi făcu semn lui Grace să-l urmeze.

— Poţi să ai grijă de drăcuşorii ăştia de fetiţe? Sînt în stare să provoace o mică revoltă aici, dacă sînt scăpate de sub control? o întrebă pe Grace privind cu îngrijorare copiii.

— Haide, poartă-te ca o doamnă şi cere-i scuze domnului Pinkerton! Asta dacă vrei s-o vezi pe Susannah.

Grace făcu din ochi micuţei care înţelese despre ce-i vorba şi nu mai scoase un cuvînt.

—Aş vrea să vă avertizez că sînt detectivul Pinkerton şi că în curînd voi fi promovat. Deci nu vreau să am necazuri. Acum, după ce vei ajunge înăuntru, nu vei vorbi, nu vei face semne prizonierei — o vei privi doar. Vei vedea că n-a păţit nimic şi vei pleca. E clar?

—Sigur, spuse Grace aprobînd înţelegătoare, îndrumînd copiii spre intrare, aşa cum face cloşca avînd grijă de puişori.

—Vedeţi că arată bine şi e îmbrăcată aşa cum o ştiţi? spuse Pinkerton.

Susannah se lăsă în genunchi şi întinse braţele către copii. Le cuprinse apoi pe toate trei şi începură să plîngă cu lacrimi fierbinţi.

— Lăsaţi-o pe Susannah a mea să se întoarcă la tata, scînci Baby Saidee şi se îndreptă către detectivul Lemon care-şi scăpă cafeaua pe un vraf de hîrtii oficiale.

În timp ce se repezea spre fetiţă, ţipă ca scos din minţi: arestaţi femeia asta... arestaţi-le pe toate... sînt spioni.

În timpul confuziei care se produse, Susannah îi dădu lui Grace două pagini cu scris mărunt.

—Grace, copii, ascultaţi-mă... ascultaţi-mă repede, le spuse. Noi toţi am fost folosiţi de Locotenentul, Căpitanul sau Maiorul Armstrong, drept acoperire pentru spionajul lui. Acum se află sub observaţie şi el şi apropiaţii lui.

Ticăloşii se află peste tot, afurisiţii de yankei care fură copiii şi sechestrează femeile. Grace, se pare că a spionat pentru Uniune şi nu pentru Confederaţie.

Susannah era agitată şi-n obraji sîngele i se aprinse de revoltă. Soldatul care o păzea o aduse din anticameră.

—Aţi auzit ce vă spune? Toţi, inclusiv dumneata, domnişoară Butler, făceaţi parte din planul Armstrongilor. Mergeţi acasă acum, Grace, şi nu vă mai întoarceţi aici. Nu-i faceţi nici un bine domnişoarei Butler, spuse satisfăcut Pinkerton arătînd micului grup ieşirea închisorii.

Şi aşa rămase Grace să aibă grijă singură, de cei patru copii, ai lui Susannah şi ai ei —Esther şi Enoch.

Dar lui Grace nu-i păsa. Iubea fetiţele Armstrong, fiindu-i indiferent din ce familie se trăgeau. Văzuse multe familii despărţite, care-şi pierduseră rădăcinile. Înţelegea ce greu este să-ţi pierzi mama, sau, copil fiind, să rămîi lipsit dintr-o dată de dragostea familiei. Aceste fetiţe, palide ca fildeşul erau la fel de neajutorate ca şi copiii negri, abandonaţi pe străzi, lăsaţi de mamele lor în voia soartei. Altă cale în viaţă, în afară de a fi sclav, oricum nu aveau. Aceste sărmane fetiţe erau atît de delicate că n-ar fi putut nici măcar să culeagă bumbac. Grace se hotărî să le iubească tot atît cît pe proprii copii.

— Sîntem mai norocoşi decît alţii, Easther, îi spuse Grace, vorbindu-i copilului în şoaptă pe cînd se întorceau seara tîrziu acasă. Cînd am părăsit Charlestonul cu patru... cinci luni în urmă, la începutul lui mai, primăvara era de-a dreptul minunată, iar Susannah, Terry şi cu mine eram optimişti. Acum, domnişoara

Susannah crede că eu şi domnul Terry sîntem de aceeaşi parte a baricadei, de partea yankeilor, şi că el a tras-o pe sfoară. Nu ştiu dacă el a minţit-o pe ea sau pe mine sau pe amîndouă, dar ştiu un singur lucru — îl iert pentru că a fost singurul care s-a zbătut să-l găsească pe fratele tău, fiul meu fugar, Alexandru.

Grace oftă adînc.

— Aş fi vrut ca Alexandru să fie aici, cu noi. Dar nu este şi nici nu-l pot ajuta în vreun fel. Pur şi simplu, nu poate fi ajutat, Esther.

Terry, folosindu-se de cunoştinţele numeroase pe care le avea peste tot, găsise băiatul, pe Alexandru. Îl adusese în nordul Massachusetts ului cu un tren, unde se afla o companie de negri voluntari. Lor probabil că n-avea să li se permită să ia armele în mînă şi să lupte pentru libertate. Dar, cel puţin, datorită lui Terry, băiatul era în siguranţă.

Oriunde fusese Grace în cercurile pe care le frecventa, Terry Armstrong era întîmpinat cu bucurie de persoane serioase şi nu de nişte pierde-vară. Prietenii lui erau în stare să-şi dea şi viaţa pentru el; ar fi avut grijă chiar de Alex, dacă le-ar fi cerut-o. Terry se dovedi modest cînd Grace îl întrebă cum reuşea să aibă prieteni devotaţi şi în Nord şi în Sud, şi asta, în acelaşi timp.

—Cei care călătoresc mult pe mare au astfel de prieteni, pretutindeni, Grace, îi explică Terry, vorbind cu un înţeles anume, pe care Grace nu-l prinse.

—Poate este aşa cum spui tu, îi spuse Grace lui Terry. Îţi mulţumesc ţie şi celorlalţi marinari din tot sufletul pentru că l-aţi ajutat pe fiul meu să piece departe de Sudul sclaviei, deşi nu prea ştiu cum aţi făcut-o.

Plecară din Charleston de îndată ce auziseră prima salvă de tun, neoprindu-se nici măcar noaptea, schimbînd doar caii, alergînd spre Nord şi nu către Richmond, aşa cum îi spuseseră Catherinei. Terry trebuia să încheie nişte afaceri. Fusese capturat un vas yankeu, *Merrimack*, fiind transformat într-un vas de război a cărui destinaţie nu era încă ştiută.

Cu rapiditatea care-l caracteriza, Terry opri trăsura în Great Dismal Swamp.

—Unde stă Ben, negustorul de sclavi, acum, cînd am nevoie de el? întrebă Grace în bătaie de joc.

—Îl vom întîlni în curînd. Ben suferă de rău de mare, aşa că vine pe uscat, adunînd oamenii de care am nevoie ca să-mi fac echipajul. Am să-l găsesc pe Alex cu ocazia asta, îi răspunse Terry, dacă se află prin apropiere. Pînă atunci, stai în preajma mea.

Şi aşa au şi făcut. S-au uitat de-a lungul drumului, aşteptînd sosirea trăsurii.

— Nu te supăra dacă te întreb, dar ce aşteptăm aici, în locul ăsta întunecos, Locotenent Armstrong? îl întrebă Grace cu un glas iritat, ajunsă la capătul răbdării. Vreau să-l găsim pe Alex, nu să stăm degeaba aici şi să aşteptăm.

—Preferi să cauţi singură prin zona asta mlăştinoasă, Grace? o întrebă.

Şi Grace scutură din cap convinsă.

—Nu!

— Asta-i bun pentru că nici eu n-aş face-o. Nu poţi fi niciodată sigur de ce ţi se întîmplă într-un loc ca Great Dismal.

— Încerci s-o sperii pe Grace? întrebă Susannah, în timp ce Venetia se lipea strîns de fustele ei.

—Marinarii ca mine devin superstiţioşi în anumite împrejurări. Sînt locuri pe pămîntul acesta care trebuie evitate; au ceva malefic, insistă Terry. Şi întotdeauna vor fi aşa.

—Unde? vru Grace să știe.

—Oh... începu ridicîndu-și privirea spre coroanele copacilor și-apoi uitîndu-se în jos la mușchiul lor ca și cum ar fi avut nevoie să se gîndească dacă le va spune sau nu.

—Ei, de exemplu, un preot druid care cunoștea secretele multor oracole, a descoperit că acesta e un loc știut de secole pentru că aici toate vasele se zdrobeau de stînci. Povestea mai spune că aici erau nouă iele îngrozitoare, care aduceau pe insulă furtuni puternice și proroceau numai lucruri rele în viitor.

— Cine sînt ielele? întrebă Venetia neîncrezătoare. Sînt ca vrăjitoarele?

Terry se gîndi un moment.

—Sînt mai urîte și mai rele, îi răspunse fetiței.

Grace nu-și dăduse seama dacă vorbise serios sau pur și simplu vorbea ca să se afle în treabă, pentru a le trece mai ușor timpul la toți.

— Multe lucruri își schimbă forma și se transformă. O creatură devine alta complet diferită. Zeii popoarelor nordice au pus mantii pe corpurile eroilor și așa au putut să zboare. Acești șoimi erau de fapt vitejii popoarelor nordice, preschimbați acum în păsări. În bătălie se luptaseră cu atîta curaj încît frica i-a paralizat pe dușmani aceștia s-au preschimbat și ei în lupi...

— Ce s-a întîmplat în locul acesta? vru să știe unul din copii.

—Nu știu ce a fost chiar aici, Venetia. Dar nu trebuie să-ți fie frică. Cu mine ești în siguranță. Vrei să-ți povestesc ceva despre Franța? Am să-ți spun. Pe marginea unui lac, cînd este lună plină, copiii de vîrstă nu prea mare sînt aduși acolo și sînt obligați să se dezbrace și să intre în apa rece ca gheața. După ce înoată o vreme, băieții găsesc pe malul lacului niște piei de lup lăsate acolo de un vrăjitor care arată și el

ca un lup. De îndată ce copiii se îmbracă în pieile animalelor nu mai sînt niciodată fiinţe omeneşti.

—Şi atunci ce sînt? întrebă Susannah în timp ce Saidee i se căţăra în braţe şi-şi ascundea faţa printre dantelele rochiei ei.

— Devin... şi Terry îşi coborî vocea ezitînd un pic, pentru ca povestea să aibă un efect şi mai mare, devin sclavii Diavolului, nişte desfrînaţi îngrozitori care cutreieră ţara vrînd s-o jefuiască. Cîteodată se ascund în locuri dosnice şi pornesc la vînătore de pisici şi iepuri... cine-ar putea şti ce-i place cel mai mult să mănînce unui asemenea monstru.

Asistenţa îl privea transfigurată, cu excepţia Venetiei care nu era sigură că vrea să afle urmarea poveştii.

—Beţivanii sînt mîncarea lor preferată, oamenii care se întorc acasă pe şapte cărări, mai ales cînd acest lucru se întîmplă în nopţile fără lună sau la primele ore ale dimineţii.

—Şi ce fac lupii, tată? întrebă Saidee cu ochii măriţi, trăgîndu-şi peste cap cuvertura.

—Păşind uşor, ca să nu fie auziţi, aceşti lupi sar dintr-o dată din tufiş urlînd îngrozitor, îl atacă şi-l jefuiesc pe omul respectiv.

—Dar ce vor tată?

—Sînge! strigă Terry şi ascultătorii tresăriră trăgîndu-se puţin înapoi, cînd el imită lătratul unui asemenea lup.

Îi trebui apoi ceva timp să liniştească bieţii cai, înainte de a pleca mai departe.

—Şi băieţii aceia —lupi, se mai întorc vreodată acasă, tată? întrebă şoptit Venetia. Adică nu se pot stăpîni să nu, să gîndească altfel şi să nu mai... ce fac? Nu sînt prinşi niciodată?

— Înainte de-a se ivi zorii, aceşti băieţi îşi lasă pieile de animal şi se cufundă în aceeaşi apă, sperînd

că vor reveni la înfăţişarea lor dintîi. Şi, cîteodată se întîmplă ca un vînător curajos să împuşte pe cîte unul din ei. A doua zi, cînd victimele sînt găsite, ţăranii caută din casă în casă să găsească un băiat cu umărul, piciorul sau chiar faţa rănită, chiar dacă vînătorul spusese că împuşcase un lup. Şi dacă găsesc vreun băiat rănit...

Terry făcu o pauză.

—Ar putea fi un asemenea lup şi o fetiţă? întrebă Saidee.

Venetia voia să afle altceva:

—Ce se-ntîmplă cu băiatul pe care-l găsesc?

Toţi erau prinşi de povestea cu demoni a lui Terry, aşteptînd încordaţi răspunsurile, care nu mai veniră niciodată.

În acel moment tensionat, Susannah scoase un ţipăt iar Grace fu pe punctul de-a leşina. Văzură ceva ca un demon, sau, mă rog, ceva asemănător cu ceea ce mintea lor îşi imagina în clipele acelea.

Un negru bătrîn, bătrîn, cu părul alb şi o barbă lungă, trecu pe lîngă trăsură ca şi cum ar fi apărut din cer şi-ar fi dispărut. Era înfăşurat într-o pătură zdrenţuită, purtînd o pereche de pantaloni găuriţi şi o pereche de papuci rupţi. Avea în braţe o puşcă, pe care-o purta ca pe un copil.

Capitolul 22

—Osman! îi spuse Terry cu un zîmbet larg, coborînd din trăsură.

Bătrînul luă mîna lui Terry în mîinile lui şi-o strînse cu putere, uitîndu-se lung în ochii lui. S-au îmbrăţişat bărbăteşte.

—Hai să-mi cunoşti familia, Osman, îi spuse Terry.

Omul schiţă un zîmbet care lăsă să i se vadă gura fără dinţi, apoi aruncă o privire furişă către ocupanţii trăsurii, după care cei doi dispărură printre arbuşti.

Susannah, ţinînd un pistol în mînă rămase încremenită, la fel şi Grace şi fetiţele, ştiind că ar fi periculoasă orice mişcare sau zgomot pe care l-ar fi făcut. Aşteptară cam o oră, după care Terry se întoarse nu cu prietenul său, Osman, ci cu Alexandru.

Băiatul petrecuse doi ani în Insula Cullpepper, o tabără unde sclavii făceau ţigle pentru stăpînii lor, plătindu-şi în felul acesta mîncarea.

—Mamă... îi spuse Alex lui Grace, prea ruşinat ca să mai arunce o privire şi altcuiva. Am întîlnit un om care stă aici, în Dismal, de peste douăzeci de ani. Bea whiskey cu găleata, dar n-a văzut în tot acest timp

chipul vreunei femei.

— Şi de ce stai în locul ăsta? întrebă Venetia cu glasul şoptit.

Şi Grace răspunse în locul fiului ei care amuţise.

— Fiul meu este proprietatea familiei Butler şi-l urmăresc ca pe un fugar, deşi tatăl lui, nu-i vorba de Marcus, e un om liber, alb.

Ea şi Susannah schimbară priviri rapide.

— Şi acum, explică Terry, sesizînd că mai rămăsese ceva de spus, trebuie să-l ducem pe Alexandru în secret spre Nord, să-l ascundem bine, pînă vom trece rîul Potomac prin Maryland. Nu e departe.

Cînd ajunseră lîngă rîu, dispăru într-o colibă mică şi, cînd apăru din nou, Locotenentul Armstrong, era îmbrăcat într-o altă uniformă. În locul celei cenuşii purta acum una albastră. Schimbarea aceasta nu avea să fie ultima. Era îmbrăcat în Căpitan al Marinei Uniunii.

— Trebuie să fim precauţi, explică Terry. Nu sînt decît puţini simpatizanţi ai Confederaţiei în statul acesta, dar cred că e la fel şi în New York şi chiar şi în capitală, la Washington.

— Dumnezeu nu m-ar fi făcut pentru nimic în lume profesoară într-un pension, spuse ironic Daisy Ballard, nu cînd bărbaţi ca el sînt lăsaţi pradă privirilor noastre.

Se referea la Terry Armstrong, bineînţeles.

Susannah observă că Terry schiţează un zîmbet în colţul gurii.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă, spuse Terry nestăpînindu-şi o grimasă a feţei, cînd Susannah îi prezentase unul altuia.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, inclusiv

faptul că aţi avut o mare influenţă asupra gîndirii soţiei mele.

—Susannah a fost una din cele mai bune eleve ale mele. Avea o înclinaţie naturală pentru latină. Şi pentru politică, mai spuse Daisy, făcînd din ochi. Dacă nu ţi-ai realizat ambiţiile politice pe care le aveai mai de mult, spune-mi măcar cum mai stai cu latina. Tu, căpitane, ai studiat latina? Ţi-ar place s-o faci?

—Gelozia este boala sufletului, spuse Susannah rîzînd. Tu mi-ai spus asta, Daisy, deci nu face ochi dulci nici unui bărbat. Dacă ţi-ai scoate nasul din paginile cărţilor, ai putea să-ţi găseşti un iubit.

Cele două femei rîseră şi se îmbrăţişară călduros. Terry, grăbind plecarea tuturor îşi luă rămas bun de îndată ce copiii lui Grace fură pregătiţi pentru plecarea în Nord.

Daisy Ballard se lăsă în genunchi şi-o îmbrăţişă mai întîi pe Esther şi apoi pe Enoch şi le dărui apoi o biblie şi o copie a Primului Abecedar din Noua Anglie.

—Inima şi cartea trebuie să stea veşnic nedespărţite, cită din abecedar. Oh, Gracey! spuse către mama lor. O să-mi fie tare dor de ei! O să veniţi să mă vedeţi?

Şi cu cît se îndepărtau, domnişoara Ballar continua să strige în urma lor.

—Sau... aş putea să vin eu în Nord şi să vă fac o surpriză la toţi.

—E o doamnă foarte drăguţă, aşa blondă, mititică, cu ochi căprui şi năsucul acela cîrn, mic, comentă Venetia.

Grace, ţinîndu-şi strîns copii lîngă ea, fu de acord.

—Nu pot să-nţeleg de ce nu s-a ataşat nici un bărbat de ea.

—Daisy vorbeşte tot timpul în zeflemea, dar, de fapt, vede în căsătorie o formă de sclavie.

—Nu sînt de acord cu părerea domnişoarei Daisy

despre căsătorie şi sclavie. Acum am cei trei copii cu mine, mulţumită ei şi căpitanului, nu-i aşa?

Terry preocupat, aprobă.

—Şi-acum ne-ndreptăm cu toţii spre nord, să ne cîştigăm libertatea.

—Undé te gîndeşti să te stabileşti, Gracè? întrebă Susannah, aproape plîngînd, devenind brusc sentimentală la vederea lui Grace şi-a copiilor.

—Mai întîi, vom merge spre Ontario, aşa cum voia Marcus, unde vom încerca să-i găsim, dar după... Eu am o bucată mică de pămînt şi-o căsuţă, în Cincinnati. Ce mi-ar trebui mai mult? Am şi un copac care a crescut pe locul acela mic, binecuvîntat de Dumnezeu.

—Poate o să ne meargă bine în Canada sau Cincinnati, nu Esther? îi spuse Grace copilului adormit, cu vocea ei cîntată.

O puse apoi pe fetiţă în pat şi o acoperi cu o pătură de culoare deschisă.

—Nu ştiu unde se află acum fiul meu Alexandru şi nici ce face, dar simt că ne-am apropiat destul de mult de locul unde-i vom putea vedea, şi-i vom putea atinge pe amîndoi. Mi-e cumplit de dor de ei. Dar, mai ştiu că azi vom ajunge în locul nostru din Ohio şi vom putea spera din nou.

— Am fost denunţat ca spion şi în Nord şi în Sud, de chiar draga mea soţie — care acum, sînt sigur, că se bucură că nu-i nevastă-mea, i se adresă lui Grace, cu o voce pe care aceasta n-o mai auzise înainte. Am cerut-o de nevastă de nenumărate ori, şi tot de-atîtea ori m-a refuzat, din fericire pentru mine. Ai reuşit s-o vezi la închisoare, Grace? E... bine? A spus... ceva... despre... mine?

—Nu mi-a putut vorbi prea mult, nici despre tine, nici despre altcineva, dar mi-a spus că yankeii sînt niște ticăloşi mincinoşi care nu dau doi bani pe dragoste şi că tu ai putea fi una din cele mai reuşite figuri de soiul ăsta. Dar cred că se petrece ceva, nu tocmai... curat. Simt că s-au strecurat niște neînțelegeri între voi doi... Grace îl privea pe Terry ironic.

—Mi-am dat seama la foarte scurt timp după ce-a strigat în fața tuturor că e o spioană rebelă, că era de fapt doar o problemă de timp faptul că mă va trăda. şi, totuşi, am sperat că m-am înşelat şi... am aşteptat.

—Ai aşteptat... ce? Ochii lui Grace se îngustară mînioşi. Tu ai trădat-o şi ai făcut să fie arestată?!

—Singura greşeală pe care am făcut-o a fost să încerc să colaborez cu o femeie, una foarte frumoasă, şi să mă îndrăgostesc de ea, spuse Terry, cu umbra unui zîmbet pe chip. N-am să mai fac greşeala asta niciodată, Grace.

— N-ai să mai iubeşti sau n-ai să mai ai încredere în vreo femeie?

—Amîndouă! Adică nici una, nici alta! Oh, la naiba! Nici nu mai ştiu să vorbesc.

Îşi izbi pumnul stîng în mîna dreaptă şi culoarea ochilor se întunecă tot mai mult.

—Şi ea te-a iubit nebuneşte. Nu lipsa dragostei e rădăcina problemelor voastre. Unul dintre voi a interpretat greşit ceva, chiar de la început. Singurul care ar putea arunca lumină în povestea asta e Wigfall, cu care a avut o discuție lungă şi serioasă în grădină. Dar bineînțeles că el e acum departe, la Washington.

—N-am nimic de aflat de la el. Acum mă duc să stau un minut sau două cu fetițele. Nu ştiu cînd am să le mai văd, pe ele sau pe tine.

Grace ascultă paşii grei ai lui Terry îndreptîndu-se spre camera lor.

Vizitîndu-l împreună cu fetițele era mulțumită că nu

i-a spus exact cuvintele pe care le rostise Susannah în Închisoarea Vechiului Capitoliu:

—Terry Armstrong este un afurisit de yankeu! A trebuit să-l întîlnesc pe omul acesta şi să-l ajut în afacerile lui satanice, asta numai pentru că diavolul avea grijă de el! izbucnise Susannah cînd Grace îi adusese tava cu micul dejun.

—Dacă-i aşa, îi răspunse Grace, orice prieten al diavolului va fi şi prietenul meu. Terry mi-a făcut tot binele de pe lume.

—N-a fost niciodată nici o fărîmă de dragoste măcar între mine şi Terry; am împărţit în doi doar dorinţele trupului, insistă Susannah.

Grace îşi ridică ochii în tavan exasperată.

—Fii sinceră, cel puţin cu tine dacă nu vrei să fii sinceră faţă de mine. Eşti o femeie superbă care ar fi trecut prin foc şi sabie pentru omul acesta. L-ai fi urmat pe Terry Armstrong noapte şi zi, te-ai fi dus pînă în iad după el şi încă mai eşti în stare de asemenea lucruri, îndrăgostită cum eşti. Asta cred eu, dar, după tot ce s-a întîmplat e greu să mai fii sigur de ceva în lumea asta, şi cel mai puţin dacă ai putea fi sigură de dragostea cuiva.

—Acum, că sînt prizonieră, nu va mai da doi bani pe mine! Grace... ar trebui să fii la New York acum, în loc să-mi dai sfaturi, suspina Susannah în timp ce Grace ducea tava.

Oraşul New York era plin de simpatizanţi ai Confederaţiei care-l urau pe domnul Lincoln. Chiar şi primarul, un individ pe nume Wood era unul dintr-aceştia, observă Grace. Alţii însă, considerau războiul drept o afacere ruşinoasă pentru întreaga naţiune şi în conse-

cinţă, înfiinţaseră centre de recrutare prin tot oraşul. Grace ar fi vrut să vadă mai mult, ar fi vrut să ştie unde locuiesc negrii liberi, dar se gîndi că va avea timp altă dată să facă asta. Se decise să nu rămînă aici, ci să o sprijine pe Susannah la bine şi la rău. Susannah şi Terry încă îşi supravegheau mişcările, străduindu-se fiecare să ajungă la Washington.

Imediat după aceea, în singura zi pe care-o petrecuse în New York, în timp ce Susannah şi Terry — cunoscut acum drept Maiorul Armstrong din Armata Uniunii —erau în apropierea portului, Grace luă copiii şi-i duse la una din casele domnului Barnum.

În drumul lor, au văzut în geamul unui magazin o fotografie a preşedintelui, de data asta neavînd barbă. Înfăţişarea lui fusese mult îmbunătăţită de retuşurile fotografului. Putuse să se convingă de asta cînd au stat toţi în Washington pentru o săptămînă.

Într-o zi toridă de iulie, în atmosfera tensionată a primei bătălii adevărate, în locul numit Manassas, îl văzu pe domnul Lincoln grăbindu-se spre reşedinţa lui, prin mulţimea care mişuna pe stradă. Purta un costum cenuşiu şi nu unul negru, ca de obicei. În mîna osoasă avea o grămadă de hîrtii, probabil corespondenţă. Cu celaltă îşi ştergea fruntea transpirată cu o batistă roşie. În mintea lui Grace, chipul preşedintelui se confunda cu imaginea unui bîtlan care pîndeşte peştii din rîu.

—Susannah mi-a spus odată ce crede despre dragoste, spuse Terry cuprins de durere, în timp ce se întorcea de la bucătărie.

Grace îi turnă nişte whiskey. Terry se trînti într-un scaun.

—În mintea ei, dragostea e pusă la cale de niște forțe divine. Are loc o întrunire a zeilor, iar aceștia pun la cale care bărbați trebuie să întîlnească anumite femei. Dacă dragostea vine în grabă și acești zei sînt mai noi în meserie, perechile pe care le fac zeii aceștia sînt reușite iar cuplurile vor fi stabile. Dacă, însă, sînt obosiți și nu le mai pasă atît de mult de munca lor, spune Susannah, necazurile vin și-i încearcă pe cei doi la nesfîrșit și nu mai reușesc să fie împreună nici aici pe pămînt, nici în cer, cum e cazul ei și-al meu acum.

Își ținu capul în mîini.

—Privește aici, îi șopti Grace. Mi-a strecurat hîrtia asta în mînă în închisoare. Trebuie s-o citești, spuse Grace, ridicînd deznădăjduită din umeri.

Terry luă cu grijă hîrtia din mîinile ei. Mergînd la lumina lămpii, se strădui să descifreze cuvintele, ochii mișcîndu-i-se rapid spre josul paginii.

— La naiba! Ascultă ce scrie: *Scriu rîndurile acestea cu speranța că mai tîrziu acest mic document va fi citit cu atenție, printre rînduri. Cel care-l va citi își va da seama că am încercat să fac ceva pentru țara mea. Iar dacă nu se va întîmpla așa? Cel puțin aceste cîteva rînduri vor fi mărturie a nechibzuinței unei femei care, îndrăgostită fiind, a acționat nebunește.*

Terry citise paginile cu voce tare înainte de a le mototoli și de-a le arunca într-un colț.

—Am jurnalul ei, Grace, cel adevărat. Cu ce scrie pe aceste foi aș putea s-o ajut să scape din mîinile lui Pinkerton. Îmi pare rău că am gîndit așa în privința ei.

—Înainte de încurcătura asta, cu doar cîteva săptămîni în urmă, își aminti Grace, voi doi nu stăteați despărțiți nici o clipă. Erați împreună și pe timpul zilei și pe timpul nopții, vreme în care Susannah făcea desene și scria. Făcuse schița bărcii construită în secret de rebeli la Norfolk și a aceleia care urma să fie

construită în secret de yankei în portul New Yorkului. Era atentă la fiecare detaliu. Terry Armstrong, ce ai de gînd să faci cu păcătosul acela de jurnal?

Capitolul 23

Petrecerea Armstrongilor avu loc în Washington pe 16 iulie, într-o casă care fusese propusă a fi chiar reşedinţa Preşedintelui, situată pe eleganta stradă Lafayette. Susannah găsi că noua ei casă era încîntătoare. Avea o mică bibliotecă şi covoare de Axminster în cele mai multe camere, covoare care, deşi nu erau tot atît de frumoase ca cele din Aubusson, erau totuşi acceptabile. Era încîntă, mai ales, de pianul din camera de zi.

Washingtonul a fost o surpriză pentru ea. Ultima dată cînd îl vizitase împreună cu tatăl ei, avea aspectul unui sat adormit, sau mai bine spus, îi apăruse ca un orăşel prăpădit, lipsindu-i aspectul masiv şi cultura Charlestonului. Încă din 1861, deşi porcii încă se mai plimbau liberi pe străzi, totuşi capitala era ca o tabără bine înarmată şi nu a fost o problemă să se apere în cazul unor invazii.

Al şaptelea New York, cum era numit regimentul acelui stat, cel mai bogat şi mai bine echipat din întreaga ţară, fusese încartiruit în holurile decorate cu roşu şi galben ale Capitoliului.

Oamenii mergeau în fiecare seară către Hotelul Willard, unde urmau să cineze în cantinele şi localurile cele mai elegante.

Catedrala n-a mai fost frecventată cîteva zile pentru a putea fi aerisită. Regimentul Al Optulea Massachusetts era, de asemenea, instalat acolo, împreună cu regimentul Rhode Island, prilej pentru cetăţenii oraşului de a face o gălăgie infernală cînd treceau prin zona respectivă. Regimentul Rhode Island încartiruit într-una din încăperile cele mai importante ale Capitoliului îşi adusese de acasă o spălătorie. Putea fi văzute haine puse la uscat pe balustradele de marmură ale clădirii.

Trupele navale plecau către Annapolis de unde aduceau mai mulţi oameni pentru a face faţă unui eventual atac.

Pentru că soseau tot mai mulţi oameni în garnizoanele Washingtonului, soldaţii nemaiîncăpînd în Capitoliu erau obligaţi să-şi găsească adăpost în fiecare colţişor sau ungher al clădirii. Jandarmii dormeau într-o anticameră, poliţiştii în birourile guvernamentale iar trupele în corturi improvizate pe lîngă clădire.

Trupa lui Garibaldi, o unitate alcătuită în totalitate de străini — italieni, suedezi, spanioli, unguri — mărşăluiau prin Washington îmbrăcaţi cu bluze roşii, purtînd bucăţi de pîine înfipte în baionete, după moda franceză. Mai era şi o trupă numeroasă de pompieri, venită din New York, toţi nişte indivizi gălăgioşi, purtînd uniforme în multe culori şi fesuri ca ale algerienilor. După ce-au poposit aşa cum li s-a ordonat lîngă Insane Asylum, pompierii, înarmaţi cu ditamai iataganele, au plecat la plimbare prin oraş speriind doamnele bătrîne şi răcnind din toate puterile că-l vor prinde pe Jeff Davis chiar în momentul acela.

În tot acest timp fanfara cînta pe pajiştea din faţa Casei Albe, corurile militare cîntau cu multă dăruire, în

timp ce monstrul acela de fier, tunul Dahlgren trăgea salve pentru a-i saluta pe noii sosiţi.

La început, cetăţenii Washingtonului erau încîntaţi să-i privească pe noii veniţi şi chiar le făcea plăcere să se trezească în sunetul bătăilor de tobe. Dar la scurtă vreme, atît de mulţi soldaţi sunau din trompetă, strigau, trăgeau focuri de armă şi băteau în tobă încît, în întreg oraşul era un vacarm de nedescris. În momentul cînd Susannah şi Terry sosiră în oraş, populaţia pleca rînd pe rînd spre Virginia.

Susannah, dornică să intre în miezul problemelor cît mai repede şi să lupte pentru cauză începu să primească diverse vizite chiar din a doua seară a sosirii ei la Washington. Faptul că Uniunea avea să-şi înfiinţeze o filială în Virgina era iminent, o informă Terry. Unul din generalii Confederaţii, Generalul Beauregard fusese deja otrăvit la Manassas. Nu departe de Washington douăzeci şi două de mii de oameni erau pregătiţi să-i distrugă pe yankei. Terry şi Susannah încercau să afle de cîţi oameni ar fi nevoie pentru a preîntîmpina atacurile unioniştilor. Alţi spioni ai Confederaţiei erau însărcinaţi cu aflarea aceloraşi lucruri, astfel încît să poată fi comparate informaţiile, pentru a fi pusă la punctul strategia de luptă a Sudului.

La cina Armstrongilor din acea seară, printre cei doisprezece ofiţeri unionişti, veniţi împreună cu soţiile lor, se afla şi Winfield Scott însuşi, un bărbat în vîrstă, erou al războiului spaniol. Generalul Uniunii avea o privire pătrunzătoare şi-şi ţinea buzele strînse tot timpul. Era într-aşa o vervă, dornic s-o cucerească pe Susannah, încît aceasta nu-şi putu stăpîni un zîmbet cînd îi întinse mîna. Scott era un individ înalt, masiv, care cîntărea mai mult de trei sute de pfunzi. Trebuia ajutat să se ridice din scaun, lucru pe care Căpitanul Armstrong îl făcea cu succes în acea seară, spre mulţumirea bătrînului.

—Sînt de acord cu filosoful englez Hobbes care spune că războiul este starea naturală a omului, dar nu războiul civil, spuse Scott.

Susannah nu stătea în capul mesei, cum stă de obicei gazda, ci în dreapta lui Terry, la loc de cinste, un aranjament asupra căruia insistase în mod deosebit.

În timp ce se amuzau şi discutau cu oamenii influenţi ai Washingtonului, cîteva din doamnele prezente acolo îşi fluturau genele şi suspinau în batistă încercînd să-i atragă atenţia nemaipomenitului Terry Armstrong. Dacă avusese cea mai mică bănuială că el ar fi intrat în jocul lor, aceasta li se spulberă, pentru că, stînd lîngă el realizau că atenţia lui era îndreptată doar asupra lui Susannah. Un joc discret de atingeri şi mîngîieri fugare avu loc între ei, mişcări pe care ceilalţi nu le puteau sesiza, dar care arătau unul altuia că se doresc cu intensitate.

— Naţiunile sînt precum cîinii. Cel mai slab îşi pune coada între picioare şi o şterge, de îndată ce intră în încurcătură, se pronunţă Generalul Scott.

Mînca rapid şi cu poftă, vorbind în acelaşi timp — era centrul atenţiei tuturor.

— Aceşti trădători rebeli vor păţi exact asta, vor fugi cu coada între picioare, nu peste mult timp. Generalul Maior McDowell este la Centerville chiar acum, cu treizeci şi cinci de mii de oameni.

Susannah simţi mîna lui Terry aşezîndu-i-se pe un genunchi. Se înţeleseră rapid din priviri.

—Vor porni curînd aceste trupe, Generale? îl întrebă Susannah, strîngînd mîna lui Terry între coapse.

—Ziaristul Horace Greeley, de la *New York Tribune*, cel mai influent ziar al Uniunii grăbeşte înaintarea trupelor către Richmond. Se va scrie în curînd despre un jaf de proporţii, doamnă Armstrong. Va fi un subiect savuros pentru presă, dar, prefer să nu gîndesc atît de departe. Mulţi din ofiţerii noştri poartă uniforme verzi,

bodogăni. Mulţi ofiţeri, şi din Nord şi din Sud, sînt adevăraţi profesionişti, au făcut şcoală în West Pointers, însă unii dintre ei sînt indivizi fără căpătîi, cunoscuţi pentru scandalurile pe care le făceau cu prilejul diverselor întreceri care se organizau în oraş. Nimic nu-i mai periculos decît lipsa de disciplină. Au luat ca pe-o ofensă faptul că poliţiştii îi trimiteau înapoi în taberele militare, unde de altfel adormeau chiar cînd erau santinelă. Dar spuneţi-mi, doamnă Armstrong, ce v-a adus pe dumneavoastră, o sudistă în tabăra noastră?

—Cred în Uniune, domnule, răspunse Susannah repede, sperînd că fusese convingătoare. Tatăl meu a fost ofiţer al Marinei Statelor Unine şi şi-a dedicat întreaga viaţă în slujba ţării sale. Am fost educată să fac la fel. Deşi eu şi Commodore ne-am despărţit acum drumurile în mod dureros, sper pentru familia noastră, ca şi pentru ţară, că legăturile noastre vor redeveni cele care au fost dintotdeauna.

— Sînt mulţi simpatizanţi ai sudului aici, în Washington ca peste tot în Nord, de altfel, deci ai grijă, draga mea, cui îţi împărtăşeşti sentimentele. S-ar putea să nu ai întotdeauna pe cineva dispus să te asculte cu plăcere. Mi-aş dori mult ca tatăl tău, tu şi cu soţul tău să vă alăturaţi nouă. Avem nevoie de oameni cum este Commodore Butler.

Armstrong eşti însurat cu o femeie splendidă, isteaţă, o desfătare pentru ochii care-o privesc, îi spuse Generalul lui Terry, făcînd-o pe Susannah să roşească, roşu care nu era sigur că-i apăruse în obraji din cauza căldurii din cameră sau din cauza complimentului.

Purta o rochie cu un decolteu adînc, dintr-un voal subţire, de un roşu aprins care accentuă roşeaţa obrajilor.

Deşi doamnele se îmbrăcaseră pentru cină, bărbaţii rămaseră îmbrăcaţi în uniformă pînă la o oră tîrzie a serii. Mai apoi apărură în fracuri negre şi fulare viu

colorate, spre deosebire de englezi care purtau numai fulare albe.

—Cum ţi se pare Washingtonul, draga mea? o întrebă Generalul pe Susannah.

—Este... *îşi drese glasul cînd Terry îşi apropie sca*unul de al ei, şi-i luă mîna într-a lui —Washingtonul este foarte... foarte aglomerat, e aproape sufocant, Generale, cu toţi aceşti vînzători ambulanţi de pe străzi, cu hotelurile şi casele de oaspeţi pline pînă la refuz. E un oraş cu totul diferit faţă de cel pe care l-am cunoscut cu ani în urmă, cînd l-am vizitat pentru prima dată cu tatăl meu. Atunci era...

— Cei din Nord găsesc că oraşul e într-adevăr unul *în care nu se întîmplă nimic, un oraş fără prea multă* animaţie, dar, în realitate, oamenii de aici trag aerul în piept odată cu politica. E un oraş înnebunit după bîrfă, un oraş al corupţiei.

Vorbitorul, un om cu trăsături ascuţite şi cu părul de un negru intens atrase privirile dezaprobatoare ale întregii asistenţe.

Terry îi făcu un semn discret lui Susannah şi aceasta se apropie de el ca să audă ce-i şopteşte.

— *Ar trebui să reţii din toate astea, că* Washingtonul nu e un oraş asemănător celor din Sud, nu e elegantul şi rafinatul Charleston. Oraşul ăsta e un cuibar al puterii şi al sexului. Aici nu e locul doamnelor frumoase. N-ar trebui nici măcar să te uiţi la indivizii aceştia ramoliţi. Trebuie să fie clar că eşti a mea.

—Dar flirtul este arma cea mai periculoasă a unei femei sudiste. Vreau să spun că, dacă aştepţi să culeg informaţii preţioase de la nordiştii aceştia cu funcţii importante, e calea cea mai bună să le obţin.

Ea vorbea pe jumătate glumind, dar el o luă în serios. Privirea i se întunecă.

—Dragostea noastră e prinsă acum cu fire de mătase, dar ar putea fi întărită de lege, numai să accepţi. Ei?

o întrebă Terry.

Ea scuturâ capul în semn de *nu* şi apoi îşi scoase piciorul din pantof lăsînd să-i alunece vîrfurile degetelor de-a lungul piciorului lui. Acum fu rîndul lui să-şi dreagă glasul.

—Charles Dickens a vizitat Washingtonul în urmă cu aproape douăzeci de ani. L-a descris ca pe un loc al străzilor largi care încep de nicăieri şi duc către niciunde —străzi lungi, interminabile, care ar fi avut nevoie de case de-o parte şi de alta a lor... un oraş al planurilor măreţe. Nu s-a schimbat prea mult de atunci, nu-i aşa?

— N-aş rezista să stau în Washington mai mult de doi ani, spuse Gilda Baker lingîndu-şi buzele, sprijinindu-şi bărbia în podul palmei şi aşezîndu-şi un cot pe masă.

Purta un şirag de perle mari cît boabele de struguri.

—Lasă-mă să-ţi atrag atenţia doamnă Armstrong, pentru că am auzit că ai de gînd să te stabileşti aici, locul e băltoacă de nororî iarna, iar vara, după cum ai observat e uscat şi plin de praf; iar despre curăţenie, poţi spune că oraşul arată ca o cocină de porci pe tot timpul anului. Din canale se răspîndesc mirosuri oribile de pisici şi cîini morţi, şi, cîteodată, chiar miros de excremente umane.

—N-am cutreierat tot oraşul, dar exagerezi, totuşi doamnă Baker, nu-i aşa? întrebă Susannah.

De fapt era perfect de acord cu femeia, dar se folosea de prilej pentru a-l consola pe Generalul Scott, care părea să ia spusele Gildei Baker drept o ofensă personală.

—De ce faci mutra asta nenorocită, Scotty? exclamă Gilda. Spun doar adevărul. Întreabă pe oricine de aici, în afară de gazda noastră, care trebuie să fie imparţială ca o gazdă adevărată, dacă am exagerat cu ceva. Dealtfel, cred că domnul Armstrong a fost în Washington ultima dată, tot atunci cînd am fost şi eu. El va fi de acord în

privinţa fiecărui cuvînt pe care îl spun, nu-i aşa Terry?

Cînd Gilda îi zîmbi, el îi făcu din ochi şi aprobă cu o mişcare discretă a capului. Susannah simţi gelozia cum îi răscoleşte inima ca o furtună.

Capitolul 24

—Aş putea totuşi să te contrazic, Gilda, dar... îi răspunse Terry cu o răceală studiată în glas, care nu-i stătea în obicei cînd se adresa unei femei, mai ales uneia care poza într-o femeie fatală, aşa cum era cazul Gildei.

Era o femeie care avea totuşi o expresie ciudată întipărită pe figura cu pielea netedă şi trăsături perfecte de statuie antică.

—Nu poţi dragul meu Terry, îi răspunse Gilda cu un glas melodios. Crima şi bogăţia au mers mînă în mînă pînă acum; în 1859, defrîul şi vărsarea de sînge erau evenimente de fiecare zi. Persoane nevinovate sînt împuşcate, sechestrate, iar alţii sînt maltrataţi în mijlocul străzii. Sînt chinuiţi şi copiii. Iar lucrurile nu dau semne că se vor îmbunătăţi.

—Cetăţenii vor fi înarmaţi, începînd de acum, continuă soţul ei, Napoleon Baker.

Acesta era un om de vîrstă mijlocie nu foarte arătos. Avea o cicatrice lăsată de-un cuţit, ce se întindea de la gît pînă sub lobul urechii stîngi, păr şaten cu fire albe, umeri înguşti şi ochi de un căprui deschis, lipsiţi

de expresivitate. Privirea lui avea licăriri ciudate în anumite momente ale conversaţiei, aşa cum s-a întîmplat cînd cineva a pomenit de celebrul Dan Sickles.

—Apropo de cetăţenii înarmaţi, congresmanul Sickles s-a întors în oraş. Vă daţi seama ce înseamnă asta? întrebă doamna Ames. Să se arate din nou pe aici omul ăsta?

—Cine-i individul ăsta? întrebă un alt musafir, J.J. Selz.

Un european cu o proveninţă nesigură, care pretindea că Franţa ar fi pămîntul său natal, iar alteori spunea că ţara lui de baştină e Rusia sau Sardinia. Se dovedise a fi unul din puţinii supravieţuitori ai războiului din Crimeea. Din cei patru sute de camarazi de luptă, majoritatea nu scăpaseră din ghearele morţii, iar cei cîţiva care au supravieţuit veniseră la Washington mînaţi de dorinţa de a avea vreo aventură sau de a-şi dovedi faima într-un alt război.

—Sickles era un congresman din New York, un politician cunoscut pentru aventurile lui galante, explică domnul colonel Ames. A devenit cunoscut, domnilor, în întreaga ţară, după ce ziariştii au scris despre cum l-a ucis pe amantul nevestei în plină zi, chiar pe strada Lafayette aici, în Washington.

—Cred că arăta bine nevasta lui. Cine era iubitul ei? întrebă Selz.

—Un avocat federal, Barton Scott Key, fiul lui Francis Scott Key, cel care a compus imnul nostru naţional.

—Tînărul Key era prieten bun cu ucigaşul lui. Amîndoi erau cunoscuţi în oraş ca nişte destrăbălaţi. Dar, bineînţeles —zîmbi ironic Gilda —oraşul e plin de indivizi ca ei, rătăciţi ai sorţii, departe de nevestele lor. Nu-i aşa dragul meu Terry? întrebă cu subînţeles.

Susannah părea a fi neinteresată de subiectul discuţiei, dar ochii o trădau strălucind verzi, mînioşi,

aruncînd scîntei asupra femeii.

—Nevasta lui Sickles avea doar nouăsprezece ani, o frumusețe izbitoare. Avea doar jumătate din vîrsta soțului ei, domnule Selz, răspunse Terry tresărind ușor cînd Susannah îl atinse cu piciorul într-un loc sensibil.

—A uitat Dumnezeu să ocrotească perechea asta! se răsti Napoleon Baker, împingînd masa.

Susannah se opri speriată din explorarea corpului lui Terry. Dar Baker nu descoperi jocul lor intim. El voia să termine ce avea de spus în privința lui Key și a doamnei Sickles.

— Erau, de fapt sînt, numeroase bordele frecventate de înalți demnitari, ofițeri ai armatei și ai marinei, guvernatori, avocați, doctori. De ce s-a încurcat omul acesta cu Emmy Sickles?

— Ce romantic ești, Napoleon, îi spuse ironic soția sa, ridicînd ochii în tavan. Unii au anumite ... preferințe, înțelegi? Crezi că nu există un motiv pentru care Key a ales-o tocmai pe ea? Poate erau îndrăgostiți... se adresă doamna Baker soțului ei.

Nu sînt un cuplu prea fericit, gîndi Susannah, privindu-i cînd pe unul cînd pe celălalt.

—Ai ucide pentru mine, Napoleon, dacă te-aș înșela eu... Gilda se uită la fiecare din cei prezenți... cu Juan, cu Tom Ames... sau... cu Terry Armstrong?

Baker se încruntă și se eschivă, nerăspunzînd direct întrebării.

— Îmi amintesc că am citit în revista *Harper*, pe cînd avea loc judecarea lui Sickles, că, omorul este răzbunarea totală a unui bărbat înnebunit de furie, spuse.

—Curtea și toată lumea au căzut de acord în privința lui, după cum prea bine știm, spuse Susannah. Sickles a fost scos nevinovat, dacă-mi iertați gluma. Același ziar făcea următoarea remarcă —*dacă un francez ar căsca la un asemenea proces, un englez ar*

face însă recurs, cu siguranţă.

Maxwell Hood un avocat de la Departamentul Justiţiei dădu din cap rîzînd.

— În cazul lui Sickles a fost de mare ajutor faptul că apărătorul era un bun prieten al Preşedintelui Curţii, domnul Buchanan. A obţinut prima achitare din cariera sa pe motivul nebuniei temporare şi cred că era prima pledoarie de acest fel din istoria proceselor.

Generalul Scott, simţindu-se neglijat, făcu un semn către Terry să-l ridice din scaun. Din fericire, mai săriră şi alţi bărbaţi în ajutorul lui.

— Sickles a fost un erou naţional pînă ce a primit-o înapoi pe femeia adulteră. Cum de-a putut? se revoltă Scott cu dispreţ evident în glas. E un lucru important ca bărbatul să-şi apere onoarea, chiar dacă omorul îi rămîne singura metodă; şi încă mai mult se justifică o asemenea faptă, cînd e vorba de o femeie, soţie şi mamă, care-a comis un adulter.

Spunînd acestea, bătrînul acela masiv, se retrase spre fumoar tîrîndu-şi picioarele, urmat la scurtă vreme şi de ceilalţi domni.

Gilda Baker o luă pe Susannah deoparte, pe cînd îşi luă rămas bun.

— Ca femeie, simt că trebuie să te previn în legătură cu Terry Armstrong începu ea, netezindu-şi părul negrul. Tocmai pentru că e frumos, viguros şi încîntător —despre asta nici nu încape îndoială — un adevărat leu al Washingtonului şi al societăţii new-yorkeze; trebuie să ai grijă. Yankeul tău s-ar putea să te păcălească. S-a afirmat în unele cercuri că ar fi spion sudist şi..., aici zîmbetul i se lărgi,... că şi tu ai fi una din două —ori te foloseşte el pentru nevoile lui proprii, ori tu îl foloseşti şi îl exploatezi.

— Gura lumii, doamnă Baker, ori asta înseamnă orice, numai adevărul, nu! mimă Susannah surpriza, articulînd cuvintele în dialect Carolina pentru că, după

cum aflase ea, asta îi făcea pe oamenii yankei să o considere frivolă şi prostuţă. Dar n-ai dreptate despre scumpul meu Terry.

Fierbînd pe dinăuntru, îi ură doamnei Baker un ănoapte bunăă dulce, dar abrupt.

Terry o aştepta sus, pe jumătate dezbrăcat, fără cămaşă, fără pantofi, cu bretelele încrucişate peste spatele muşchiulor şi cu pantalonii atîrnîndu-i pe şolduri.

—Care-i problema, iubito? întrebă el, de îndată ce ea intră în cameră aducînd o tavă cu o sticlă de vin alb şi două pahare.

—Femeia aceea..., începu ea.

— Nu înseamnă nimic pentru nici unul din noi sau, cel puţin, pentru mine. Povestea e veche şi îngropată.

Părea neajutorat şi îngrijorat. Susannah se uită la el şi îl împinse cînd el veni s-o ia în braţe.

—Susannah, să nu-mi spui că eşti geloasă pe ea?

— Oh, sigur că nu. Nu asta mă necăjeşte, minţi ea. Gilda mi-a spus că eşti spion sudist, ori asta sînt eu. Şi oamenii ştiu.

—Şi tu ce-ai spus?

—Că e gura lumii la mijloc sau ceva la fel de prostesc, şi de aceea i-am spus noapte bună.

—Foarte bine. Nappy Baker e un hoţ şi un detectiv în acelaşi timp, la fel de ambiţios în ambele ipostaze. E mai bine să trimiţi un hoţ să prindă un alt hoţ, aşa a decis Departamentul de Război. Baker lucrează cu un scoţian, Allen Pinkerton. Emit mereu teorii. Acum... gata cu ei.

Se întoarse şi plecă de lîngă Susannah în timp ce ea îi privea cu plăcere muşchii lungi zvîcnind pe sub pielea bronzată. Cînd el se întoarse din nou cu faţa, părînd mult mai grav decît îl văzuse ea vreodată. Avea un plic în mînă.

—Nu cumva e scrisul mamei? întrebă ea şi întinse

mîna după el.

—Susannah, ăsta e lucrul cel mai greu, o preveni el, blînd.

Ea ţinu scrisoarea pecetluită în mînă, în timp ce băură un pahar cu vin. Apoi deschise plicul cu grijă să nu-l rupă şi îşi dădu seama apoi că nici nu reuşea să citească. Doar privea, trăgînd de timp.

—Mama a crezut că lăsam acele scrisori ca s-o surprind, ca să le spun, după aceea, că aşteptăm un copil, Terry. Acum că am plecat în Nord, sînt dezrădăcinată şi vinovată şi... inima mamei e frîntă.

Susannah simţi lacrimile alunecîndu-i pe obraji.

—Nu sînt surprinsă da... oh, Terry, şopti ea, dînd frîu liber lacrimilor. A ars scrisoarea a doua, cea pe care trebuia s-o păstreze şi să o citească dacă se întîmpla ceva, scrisoarea îi explica totul şi acum... N-o să ştie niciodată adevărul.

—Va şti pentru că tu însăţi îl vei dezvălui cînd va veni momentul. N-am să las să ţi se întîmple nimic, iubito!

Terry o adună pe Susannah în braţe şi ea profită de căldura, puterea şi discreţia lui. O ţinu toată noaptea în braţe, protejînd-o de restul lumii, consolînd-o pentru lipsa iubirii, pentru că se despărţea de toţi cei pe care-i iubea cel mai mult pe pămînt în afara lui. La primul ceas al dimineţii, simţi o nevoie imensă, din adîncul inimii pentru altfel de atingere din partea lui, o foame de trupul lui puternic şi greu, cerîndu-l pe al ei. Simţea nevoia să-l guste, să audă sunetul şoaptelor de dragoste în ureche, tînjea să-l simtă în adîncul ei, ceea ce-o făcea să uite de orice şi de oricine în lume, în afara lor.

Aşa cum ştiuse şi cu o noapte înainte, Terry ştiu şi în acea dimineaţă albastră de vară, ce se întîmplă cu ea şi îi dădu ceea ce aştepta de la el. O iubi, sălbatic şi puternic, abandonîndu-i-se şi dominînd-o, dove-

dindu-se şi nemilos şi tandru, iar ea răspunse trupului lui, gurii lui lacome şi mîinilor pricepute, iubindu-l la rîndul ei, recunoscătoare şi mereu îndatorată pentru extazul la care o ducea şi care o schimba esenţial, atunci, acolo şi pentru totdeauna.

Blîndeţea lui Terry aprinse în Susannah flăcările unei noi iubiri, mai mari şi ea se abandonă adevăratei nevoi de el în tot, inimă, trup şi suflet. Iar el o făcu a lui, iar şi iar şi pentru totdeauna.

Generozitatea lor neodihnită îi aduse pe un pisc al pasiunii care le marcă destinul cu dovezi de neşters, care îi înlănţuiră lui inima, iar lui Susannah îi încercară adîncimile şi piscurile iubirii. Susannah nu putea spune îndeajuns, nu putea face destul, nu putea da destul şi, dînd totul, dorea să ofere mai mult din dragostea binecuvîntată şi minunată pe care o simţea.

Săptămîni după aceea ea păstră în minte amintirea acelor momente ca fiind lucrul cel mai drag pe care-l avea, mai ales cînd părea că nu vor mai fi altele la fel, nici cu Terry, nici cu un alt bărbat.

— Am ceva de lucru pentru tine, iubito. Ai să te simţi mai puţin nenorocită în legătură cu Catherine cînd vei face ceva mai mult pentru Confederaţie decît să trasezi schiţe de proiect, îi spuse Terry lui Susannah la o ceaşcă de cafea băută în linişte, după ce fetele părăsiră masa şi se duseseră la treburile lor. Ai să treci Long Bridge peste Potomac şi ai să duci un mesaj la Fairfax pentru generalul Beauregard.

Capitolul 25

În dimineaţa zilei de 19 iulie, Sussanah şi Venetia porniră la drum într-o şaretă uşoară pe două roţi, o trăsurică rapidă trasă de un asin drăguţ, cu pete. Arătau ca două surori plecate la bunică să-i ducă un coşuleţ cu bunătăţi, adică exact ce pretindeau a fi. Bunica locuia pe cealaltă parte a rîului, la sudul liniilor unioniste peste care trebuiau să treacă pentru a ajunge pe teritoriul Confederaţiei.

—Nu pot să vă las să treceţi, doamnelor, protestă un sergent, cînd ajunseră la postul acestuia, de pe graniţă.

— Vorbeşte cu un accent irlandez îngrozitor, îi şopti Susannah Venetiei. Şi nu e destul de tînăr ca să fie sensibil la frivolităţi.

Aşa cum o învăţase tatăl ei, Venetia îşi luă o înfăţişare descurajată. Susannah oftă vizibil. Amîndouă erau îmbrăcate ca nişte fete simple de la ţară, cu rochii banale din bumbac maroniu, sandale cu şireturi pe după glezne şi bonete bine strînse, fără panglici. Părul lui Susannah era ascuns cu totul vederii, Venetia şi-l purta în cozi împletite strîns. Erau imaginea per-

fectă a inocenţei cuprinsă de disperare.

— Vai, domnule sergent, spuse Susannah, războiul ăsta ne-a adus deja destule necazuri. Bunica noastră e bătrînă şi nu prea sănătoasă şi aşteaptă atît să ne vadă măcar o dată pe lună. Numai pe noi ne mai are, acum că fratele nostru... Susannah îşi scoase batista din mînecă... A plecat la armată. Ia gîndeşte-te, dacă Mary Kate O'Dwyer ar fi bunica matale şi te-ar aştepta acolo, făcîndu-şi griji.

— Domnule, bunica suferă rău de reumatism. Doar n-am făcut tot drumul tocmai din Pennsylvania ca să ne oprim aici, cînd deja se vede casa ei, spuse Venetia trist.

Amîndouă vorbeau cu intonaţia celor din Pennsylvania, pentru a-şi masca accentul sudic şi, cel puţin pentru omul din faţa lor, eforturile lor aveau succes.

— Îmi pare rău, domnişoarelor, dar am şi eu ordinele mele, răspunse acesta strîngînd din dinţi, dar, în acelaşi timp, privind în josul domeniului. Care e căsuţa ei?

— Se vede acoperişul de aici, arătă Venetia.

Se vedea o pală de fum ridicîndu-se dintr-un horn, în depărtare. Pe alături, cineva fluiera *Yankee Doodle*.

— E periculos, doamnelor. Sînt mişcări de trupe pe drum. Ordinul e ordin.

Îşi încrucişă mîinile la piept, semănînd din ce în ce mai mult cu un buldog.

— Ai mata inima să-i iei doamnei O'Dwyer coşul ei cu bunătăţi? Prăjituri, plăcintă cu carne, cîteva sticle cu bere neagră. Sau poate spui mata... zău, domnule sergent, n-ai putea face o excepţie, doar de data asta? Nu stăm mult.

Susannah văzu cum îi tremura privirea şi că se muta de pe un picior pe altul.

— Bere? Cîte sticle de bere? întrebă el, privind pe furiş la ele, pe cînd ceilalţi se strîngeau în jurul lor să

vadă ce se întîmplă.

— Păi, nu sînteţi dumneavoastră vestita brigadă 69 din New York? întrebă Susannah, ştiind *perfect cine sînt.*

Fusese bine instruită de Terry şi, pe deasupra, verdele din steagurile lor se vedea de la distanţă.

— *Chiar voi sînteţi cei care au luat apărarea* Irlandei cînd prinţul de Wales, monarhul ăsta dubios, v-a vizitat oraşul?

Sergentul aprobă din cap, dar încă nu zîmbi.

— *Tommy Corcoran nu* ne-a lăsat să defilăm, purtînd culorile astea în onoarea ăstuia. Aveau de gînd să-l judece pe Tommy la Curtea Marţială dar pe urmă a venit *războiul şi l-au iertat, ca să* ne poată conduce în luptă împotriva Confederaţiei.

— Şi unde e colonelul Corcoran? Aş fi onorată să cunosc un asemenea om. Te rog, domnule sergent, du-mă la el, te implor. El n-ar lăsa-o pe Mary Kate O' Dwyer fără sprijinul celor de-un neam cu ea. El nu ne-ar ţine departe de inima şi căminul bietei noastre bătrîne.

Ceilalţi oameni începură să-l bodogănească pe sergent, să rîdă şi să-l insulte.

— Hai, Michael, fă-te că te uiţi în partea cealaltă!

— Nu ăsta-i duşmanul, omule!

— Mă duc eu cu ele, să văd dacă nu-i nici un pericol din partea lor... Bine aşa Mike?

La remarca asta se porni un rîs general, apoi oamenii încremeniră în poziţie de drepţi.

— Sergent Dempsey! Ce se întîmplă aici? întrebă un ofiţer călare, îndreptîndu-se spre şareta doamnelor.

Era un bărbat obosit, cu o faţă îngustă şi mustăţi căzute peste colţurile gurii.

— Domnule Colonel, doamna este o admiratoare a dumneavoastră. A cerut să-i facem plăcerea de a vă cunoaşte personal.

— Chiar dumneavoastră sînteţi însuşi Colonelul

Tommy Corcoran? zîmbi Susannah.

— Mă bucur să vă cunosc. Şi aţi bătut tot drumul pînă aici numai ca să mă vedeţi? întrebă Corcoran liniştit.

— Au venit să-şi vadă bunica, domnule colonel. Mary Kate O'Dwyer al cărei horn se vede acolo. Au venit tocmai din Pennsylvania.

Sergentul devenise purtătorul lor de cuvînt.

— Că doar n-au venit în trăsurica asta.

Corcoran îşi aruncă privirea asupra lor.

— Am închiriat-o în oraş, domnule colonel, explică Venetia. Am pierdut o roată de la trăsura noastră.

Susannah era foarte mulţumită de prezenţa de spirit şi stăpînirea de sine a fetei.

— Şi de la cine aţi închiriat-o, dacă pot îndrăzni să vă întreb? zise Corcoran, deja mai puţin suspicios, spre copil.

— De la doamna Baker, doamna Napoleon Baker. O cunoaşteţi, domnule Colonel? răspunse Susannah.

Bărbatul aprobă din cap.

— O ştiu şi pe ea, şi pe bărbatul ei şi asinul lor pătat. Aveţi de la mine două ore pentru vizită şi o escortă. Sergent Dempsey, mergi cu ele.

— Cred că sergentul are nevoie de ajutor, domnule Colonel.

— Mai ştii, te pomeneşti că ai vrea să te trimit pe tine în locul sergentului Dempsey, soldat Quinlivin?

— Da, domnule Colonel, răspunse băiatul, rînjind spre Venetia.

Avea vreo şaptesprezece ani, păr negru şi tenul blond. Uniforma îi era prea mare şi bereta îi stătea strîmb; dar avea o graţie de vrej tînăr, un farmec aparte, aşa slab cum era, ca un pisoi în a opta lună, cînd e pe punctul să devină un motan bătăios.

Amîndoi călăreau, şi Dempsey şi Quinlivin, nişte cai destul de buni, de călărie. Susannah o lăsă pe

Venetia lîngă casă, sub un copac, pălăvrăgind veselă cu cei doi protectori ai lor. Ea dispăru în căsuţă, unde găsi un costum de călărie gata pregătit pentru ea. Îşi scoase în grabă rochia simplă, aruncă din picioare papucii, părîndu-i-se o eternitate pînă reuşi să le dezlege şireturile şi îşi lăsă părul liber pe umeri. Din cocul ei căzură două punguţe de catifea ce conţineau o hartă şi două scrisori, una pentru preşedintele Davis, cealaltă pentru generalul Beauregard. Toate acestea le ascunse la piept, acolo unde îşi ţinea de obicei cheia jurnalului, pe care acum îl ascunsese, în eventualitatea că ar fi luate prizoniere. Se strecură afară printr-o fereastră din spatele casei şi, tupilîndu-se, ajunse la şopronul în care o aştepta un pur sînge de Virginia, gata înşeuat.

— Bunica? şopti Susannah. Mary Kate! Unde eşti?

— Acum du-te, îi porunci bătrîna înaltă, subţire, cu părul grizonat şi bărbia proeminentă.

Ieşi din penumbră şi apucă mîna moale a lui Susannah în mîna ei uscată şi zbîrcită.

— Să-ţi fie drumul prielnic, drăguţă, sopti ea. Şi mă bucur că te-am cunoscut.

Venetia îi povesti, mai tîrziu, lui Susannah cum Dempsey a dormit la soare după ce a băut o sticlă de bere iar Tommy Quinlivin era prea politicos ca să se autoinvite înăuntru, cînd ea a intrat să-ţi facă vizita.

— Mary Kate a fost drăguţă cu mine; mi-a dat nişte lapte şi i-am dus şi lui Tommy. Poate fi foarte bine bunica oricui, dar mă bucur că nu e a mea.

Fata se îmbujorase de emoţia aventurii şi de încă ceva pe care tovarăşa sa nu se putu apoi să nu-l observe.

— Hai, Susannah, povesteşte-mi tot, insistă ea.

— Am gonit ca vîntul pe drumul spre Fairfax şi înapoi, ca să ajung la timp. Am dat corespondenţa unui maior care trebuia s-o transmită mai departe.

— Ai întîrziat douăzeci şi cinci de minute dar, Susannah nu-mi venea să cred ochilor cînd te-am văzut ieşind din căsuţă. M-am întrebat dacă chiar ai fost plecată, atît păreai de calmă. Chiar şi nasturii de la rochie erau închişi exact la fel ca atunci cînd ai plecat, cel de al doilea pe jumătate desfăcut şi boneta aşezată în exact aceeaşi poziţie ca atunci cînd ai intrat în casă. Ei, ţi-ai dat seama ce era în scrisori?

— Descrierea poziţiilor armatelor unioniste, pe care a făcut-o tatăl tău la ultima lui vizită. E destul să-ţi spun că fortificaţiile sînt slabe şi că generalul de brigadă McDowell încă nu are o hartă detaliată a Virginei. Totuşi, pe lîngă scrisori era şi o hartă a domeniului pe care înaintară unioniştii spre Manassas. Această primă bătălie adevărată, care se pune la cale acum s-ar putea să fie şi ultima. Cum aş vrea să fiu în sud acum, draga mea. Acum spune tu. Ce-ai de povestit? Haide, ştiu că ai ceva să-mi spui.

— Tommy Quinlivin s-a înrolat voluntar acum trei luni, ca majoritatea celor din campania 69. Toţi s-au săturat deja şi vor acasă. Nu şi Tommy. El vrea să se lupte. Va veni să mă caute, de îndată ce se termină războiul. Nu ştiu cum o să reuşească. Crede că locuiesc în Pennsylvania.

— Şi? insistă Susannah.

— Asta-i tot, răspunse Venetia coborînd privirea şi Susannah, care nu voia să insiste, nu mai puse nici o întrebare asupra subiectului.

Cînd ajunseră în casa din piaţa Lafayette, Terry le întîmpină cu căldură şi uşurare, le îmbrăţişă strîns şi le sărută. Aşteptase la fereastra din hol, cu Saidee în poală, amîndoi numărînd trăsurile care treceau.

— N-ar fi trebuit să vă las să vă duceţi, îi spuse lui Susannah, privind-o în ochi.

Ea îi citi îngrijorarea şi uşurarea din priviri.

— Nu pot suporta... să-mi fac griji pentru voi amîndouă.

— A mers perfect, dragostea mea, zîmbi ea, începînd să simtă pericolul abia acum, că treaba era terminată.

— Nici n-a clipit, tati, povesti Venetia. Susannah e aşa de stăpînă pe ea.

— Şi complicea mea e o actriţă desăvîrşită, cu capul bine aşezat pe umeri. Sîntem o echipă, nu-i aşa Venetia? întrebă Susannah, îmbrăţişînd fetiţa. Ia spune tu, Saidee, porumbiţa mea, ce s-a petrecut aici cît timp am fost noi plecate?

— Cît aţi fost plecate m-am uitat cum nişte oameni întindeau sîrme peste tot.

De cîteva zile se puteau vedea suluri enorme de sîrmă împrăştiate pe toate străzile oraşului.

— Noul telegraf, zîmbi Terry către Saidee, cu capul odihnindu-i-se pe buclele ei blînde, care va lega Ministerul de Război cu sediul Marinei şi Arsenalul.

Venetia încuviinţă din cap.

— Au trecut sîrmele şi peste pod, în Virginia, tati.

— Şi vitele care vor hrăni trupele? Acelea care păşteau pe lîngă casa aceea pe jumătate terminată? întrebă Saidee, care nu-şi mai găsea locul de emoţie. Au căzut toate în canal şi cîteva s-au şi înecat pînă să le scoată afară. Tati şi cu mine am mers să ne uităm şi tati a şi ajutat!

Saidee descria turma de vite dusă la păscut pe lîngă fundaţia neterminată a ceea ce avea să fie mo-

numentul lui Washington.

— S-ar părea că a fost mai palpitant acasă decît unde-am fost noi, rîse Susannah, pe cînd fetele intrau în bucătărie.

Odată rămaşi singuri, numai ea şi Terry, se aruncară unul în bratele celuilalt. O strînse lîngă el şi-i căută gura. Ea se agăţă de el, braţele i se încolăciră în jurul lui într-o îmbrăţişare perfectă.

— I-am dat corespondenţa Maiorului Jenks, spuse.

Terry îi turnă un pahar de sherry.

Pe drumul spre bunica am trecut pe lîngă adevărate sate de corturi militare. Focurile bucătarilor ardeau, oamenii cîntau, zdrăngăneau din banjo-uri, povesteau împreună. Totul era atît de paşnic şi... Am avut un presentiment că are să mi se întîmple ceva groaznic. Şi, Terry, l-am văzut pe Beverly Bland la Fairfax. Am aflat că şi el e agent secret acum, asta probabil pentru că e o slujbă mai puţin periculoasă decît dacă ar trebui să stea faţă în faţă cu inamicul.

— Dacă are să dea vreodată ochii cu Napoleon Baker, o să-şi dorească să fi întîlnit mai degrabă artilerie îngerilor Mlaştinii. Te-a văzut şi el, iubito?

Ea aprobă din cap.

— Mi-a spus... Susannah ezita.

Luă o înghiţitură de sherry pe care o simţi cum îi alunecă pe gît, caldă şi plăcută. Apoi, luîndu-şi curajul din whiskey, izbucni repede:

— ... spunea că, orice ar crede cei din serviciul de spionaj confederat, tu nu eşti decît un ticălos de agent dublu yankeu. Te lasă să hoinăreşti pe aici, prin Washington ca să poţi trece mai uşor linia frontului, sub pretextul că duci informaţii în sud şi, de fapt, tu observi fortificaţiile confederate şi tot restul.

— Şi l-ai crezut? întrebă Terry, privind-o intens.

Mîna cu care îşi ducea paharul la gură se oprise la mijlocul distanţei.

— Nu, dar...

— Aha, deci există un *dar*, o îndoială în mintea ta. Vorbeşte, Susannah, acum.

Îşi goli paharul cu whiskey. Sherry-ul nu fusese niciodată băutura lui preferată.

— Majoritatea informaţiilor pentru care mi-am riscat viaţa erau deja cunoscute.

— Majoritatea, dar nu toate.

Se întunecase la faţă, de mînie, credea ea.

— Îmi pare rău, Terry. Îmi pare rău. Nu te-am bănuit niciodată, eu doar... Iartă-mă... A fost o zi grea.

— De ce să te iert? Pentru că ţi-ai folosit capul în loc să-ţi asculţi inima? spuse el cu voce joasă şi răguşită.

Atunci, ea îşi dădu seama că ceea ce văzuse în ochii lui nu era mînie, ci durere. Îi făcuse rău, şi se simţea groaznic. Alergă la el şi începu să-i sărute ochii şi sprîncenele şi buzele şi ceafa.

— Bland a mai spus ceva, iubirea mea, şopti ea. A spus că Simeon e într-una din companiile confederate foarte aproape de linia frontului. Frăţiorul meu va fi printre primii care vor înfrunta inamicul. Cînd va începe totul, Terry?

— Într-un fel, a şi început. Datorită corespondenţei duse de tine şi a altora, armata confederată se va retrage din Fairfax la noapte, se va regrupa şi va aştepta noi divizii care să o aducă mai aproape de numărul trupelor yankee. Brigăzile Uniunii avansează ca la paradă, după cum mi-a povestit un ziarist. Nu găseşti nici o trăsură de închiriat în tot Washingtonul, nici un cal de călărie, nici măcar un asin; în noaptea asta grupuri de civili călări şi în trăsuri merg să vadă lupta şi să-i privească pe rebeli cum vor fi alungaţi din Richmond.

— Deci, spuse Susannah pe cînd urcau scările, războiul civil nu poate să fie decît o vacanţă veselă la

iarbă verde şi toţi sîntem invitaţi la sărbătoare.

O aştepta baia aburindă, la care visa de cîteva ore. Terry o ajută să se dezbrace şi femeia se scufundă mulţumită în apa fierbinte şi reconfortantă.

— Mîine, cînd ne vom alătura mulţimii de privitori, cred că vom vedea ceva foarte diferit decît ceea ce aşteaptă ei, se încruntă el.

Au stat pînă noaptea tîrziu, aplecaţi amîndoi peste pervazul ferestrei. Mai tîrziu, luna ardea luminoasă prin plasa de ţînţari întinsă deasupra patului lor. Cît era de obosită, îi luă mult timp lui Susannah pînă să adoarmă.

Capitolul 26

Cînd Susannah şi Terry ieşeau din Washington, nu mai rămăsese nici un cal de călărie în tot oraşul. Cu o zi înainte, bucătarii europeni de la hotelul Willard fuseseră inundaţi de comenzi pentru coşuri cu mîncare de picnic, pe care să le ia în Virginia cei care voiau să vadă războiul.

Cînd Terry şi Susannah ajunseră pe dealul din Centerville, pe la mijlocul după-amiezii, cîţiva oameni plecau deja acasă, siguri de victoria yankeilor, informaţie greşită pe care o duseră la Washington. Trăsurile erau aliniate ca la curse, cîteva doamne priveau bătălia prin binocluri de operă. Praful se ridica în aer, împreună cu sunetul împuşcăturilor şi strigătele oamenilor. Susannah era bolnavă de îngrijorare şi i se făcu şi mai rău cînd Terry o anunţă că se duce în cîmp.

— Pur şi simplu nu pot sta aici ca un neajutorat pe o buturugă privind cum oamenii aceia îşi riscă vieţile. Iubito, tu ai spus că nici o femeie adevărată din Carolina de Sud n-ar accepta de bărbat un laş, şi eu am de gînd să-ţi fiu bărbat, fie ce-o fi.

Îi făcu cu ochiul şi o sărută repede.

— N-o să mi se întîmple nimic, fiindcă mă iubeşti.

Jur că nu, adăugă el, pe cînd ea îşi dorea din toate puterile să-şi fi putut lua înapoi vorbele despre frumoasele din Sud şi amanţii laşi, dar, desigur, nu putea şi nici n-ar fi făcut-o niciodată.

— Terry, e imposibil pentru o adevărată femeie din Sud să respecte un laş care e o însuşire pentru întreaga spiţă bărbătească, dar aş vrea... aş vrea să pot fi ca Daisy Ballard, deasupra elanurilor astea romantice şi a pasiunii sudice pentru cavalerism dar...

— Eu nu-s îndrăgostit de domnişoara aceea şcolită şi intangibilă, Ballard. Tu, frumuseţe sălbatică şi mîndră a sudului, tu mi te-ai lipt de suflet.

— Ştiu de care parte vei lupta, dar ce uniformă ai să porţi? Albastrul yankeilor ar fi un început sigur, spuse Susannah, ştiind perfect că Terry va alege griul confederat.

Şi astfel, oricît i-ar fi fost de greu, iubindu-l asa cum îl iubea, Susannah îl lăsă să plece. Era imposibil pentru ea, chiar numai să încerce să îl oprească.

L-a lăsat să plece şi apoi ore în şir n-a mai părăsit locul în care se despărţiseră, de teamă că el n-o s-o poată găsi, în caz de va avea nevoie de ea.

Lupta continua. Tîrziu, cînd bătălia începu să-şi schimbe cursul, cum nu mai putea nici să vadă nici să audă mare lucru şi era nehotărîtă ce să facă sau unde să se ducă, văzu o siluetă palidă într-o uniformă albastră unionistă, ruptă şi murdară. Nu fugea de-a binelea, dar se ascundea după un copac.

— Jimmy Quinlinvin, strigă ea, dacă ai de gînd să-ţi faci de ruşine uniforma, mai bine scoate-o imediat!

Susannah se îndreptă spre el, rotindu-şi biciul de la trăsură.

— Colonelul Corcoran a fost dat dispărut sau prizonier! strigă băiatul, recunoscînd-o. Oamenii s-au împrăştiat. I-am spus Venetiei că voi lupta pentru ea şi nu voi fugi dar...

Băiatul era gata să izbucnească în lacrimi , să-i frîngă inima lui Susannah. Putea fi fratele ei. Poate că Simeon zăcea mort chiar acum, sau rănit pe vreun cîmp din Virginia. Şi apoi o spaimă de gheaţă îi încleştă gîtul. Şi Terry s-ar putea să zacă pe undeva, strigînd-o. Îl strînse pe Jimmy mai aproape de ea. Cînd îi vorbi din nou, vocea nu îi era decît o şoaptă răguşită.

— Dă-mi mie uniforma ta, Jimmy, te rog, îl imploră ea.

— Aşteaptă-mă exact aici, m-ai înţeles? îi ordonă ea, lăsîndu-l în chiloţi, pe cînd îşi deshăma unul din caii de trăsură şi îl încăleca pe deşeuate.

Nesăbuită cum era, mînată de dragoste, nu simţea nici un fel de frică, deşi se îndrepta spre liniile confederate purtînd uniforma albastră, yankee a lui Jimmy. Calul i-a fost împuşcat sub ea aproape imediat, şi apoi se tîrî înainte pe burtă, cu faţa în praf, simţindu-se mică, înţelegînd pe deplin, pentru prima dată, nimicnicia unui biet trup omenesc; gloanţele zburau în jurul ei, lovind crengile copacilor de deasupra, scuturînd o ploaie măruntă de aşchii. Cînd îşi ridică privirea vedea bombele sărind pe cîmpie ca nişte iepuri.

Cînd ajunse într-o livadă mică, aparent părăsită, cu iarba înaltă pînă la talie, se opri să se odihnească. Întinsă pe spate, cu braţele răstignite în lături, mîna găsi ceva în iarbă, un măr tare, abia căzut. Aşa întinsă, muşcă din el, lăsînd ca zeama să-i curgă pe faţă şi i se păru că nici o altă mîncare sau băutură nu i-a mai făcut vreodată atîta plăcere ca mărul acela acru şi răcoritor. Scrîşnetul primei muşcături, senzaţia cărnii tari a fructului pe limba ei o convinseseră că trăia şi că voia să trăiască încă mult timp de aici înainte.

— Amărîţii ăia de yankei sînt nişte oameni morţi, nici unul n-a mai apucat să geamă ori să se vaite, auzi pe cineva spunînd cu o voce familiară, tărăgănată.

Pe cînd sărea în picioare auzi căzînd piedica mai multor pistoale şi apoi se văzu înconjurată de o duzină de soldaţi gata să tragă în ea, şi cadavrele altor două duzine împrăştiate prin livadă.

— Sfinte Doamne, sper să nu mai văd niciodată aşa ceva, şopti Susannah. Nu trageţi! strigă. Sînt cu Sudul... din Sud, din Carolina de Sud.

Se văzu în faţa unui întreg regiment de pădureni din Virginia care îi promiseră, pe cînd o conduceau aproape de liniile yankee, că-i vor căuta pe soţul şi fratele ei mai mic.

Cu totul surprinzător, dar Susannah îl găsi pe Jimmy Quinlivin exact în locul în care-l lăsase şi se întoarseră amîndoi la Washington. Tot drumul l-au făcut în tăcere. Abia pe la miezul nopţii ajunseră la Long Bridge. Amîndoi erau în continuare tăcuţi, împietriţi de cîte văzuseră în zona aceea.

Oricît de multă pasiune punea Susannah în credinţa ei în Confederaţie, o durea inima pentru *blestemaţii de yankei* care fugeau cuprinşi de spaimă printre resturile trăsurilor stricate, cai speriaţi şi civili îngroziţi. Susannah şi-a îndreptat trăsura, trasă acum de un singur cal, spre front pentru a căra răniţii, dar alţi spectatori, înfuriaţi de ceea ce ei considerau laşitatea militarilor, au blocat special drumurile pentru a încetini retragerea. Cîţiva politicieni, în hainele lor uşoare de după-amiază de vară au fost făcuţi prizonieri de către rebeli şi au fost siliţi să tremure de frig noaptea în cîmp deschis sau în hambare întunecoase.

La Washington toţi învinuiau ofiţerii voluntari şi recruţii de acum trei luni. Cînd Susannah şi Jimmy ajunseră pe străzile oraşului, întorcîndu-se într-o trăsurică de curse, fură înconjuraţi de oameni ce aşteptau veşti despre evoluţia bătăiiei. Chiar şi cînd aerul se răci şi o ploaie măruntă începu să cadă,

mulţimea mişuna prin noapte. Mulţi stăteau în faţa hotelului Willard, simţindu-se mai bine în aura aceea de lumină. Susannah însăşi văzu cîţiva ofiţeri galopînd într-acolo, descălecînd şi înaintînd pentru a-şi căuta consolarea în unul, două, trei pahare cu wiskey.

Şi apoi, în zorii cenuşii apăru armata mohorîtă, învinsă. Luptătorii veneau împleticindu-se ţi clătinîndu-se ca nişte fantome, prin ploaie şi noroi. Nici o companie nu mai respecta ordinea militară. Ofiţerii adormiseră pe spatele cailor şi oamenii cădeau din picioare de oboseală, lîngă bornele de pe drum sau în pragurile caselor.

— Soldat, îţi putem oferi ceva de băut? întrebă Jimmy, în timp ce bătea pe umăr o siluetă masivă, palidă, cu ochii goliţi de oboseală, care nu era altul decît sergentul Joe Dempsey.

— Oraşul va cădea, va cădea! Rebelii au venit puternic asupra noastră. Doamnă, eu mă duc drept la gară şi dumneavoastră ar fi cel mai bine să veniţi cu mine. Eu mi-am terminat cele trei luni şi, Dumnezeu să mă ţie, am avut destul război cît să-mi ajungă pe tot restul vieţii.

Susannah îl chemă pe sergentul ce se văicărea la ea acasă, să mănînce ceva şi să se spele şi ,pe cînd şi el şi Jimmy, care mai avea puţin şi leşina, se grăbeau să-i accepte cu recunoştinţă invitaţia, prizonierii confederaţi erau conduşi pe drumul spre închisoarea Vechiului Capitoliu. Spre mînia lui Susannah, sudiştii ei eleganţi erau mînaţi de la spate, se arunca în ei cu bulgări de pămînt şi erau înjuraţi. Femeia îngheţă, incapabilă să se mai mişte. Ştia deja că nu era singura simpatizantă sudistă din Washington, dar, pe cînd privea bărbaţii în gri, sperînd în agonie să-l vadă şi pe Terry sau pe Simeon printre ei, cineva din mulţimea din jur strigă *Ura pentru Confederaţie!*. Încremeni şi, cînd individul fu alugat pe stradă de o

mînă de soldaţi unionişti cu puşti, numai mîna fermă a lui Dempsey pe braţul ei o opri să sară în apărarea eroului ei. Şi a fost un noroc, pentru că, înainte să pornească, unul dintre rebeli o strigă.

— Don'şoară Butler, don'şoară Butler, fratele matale a căzut la Bull Run Creek!

Se desprinse din strînsoarea lui Dempsey şi fugi pe urmele tristului convoi de prizonieri, recunoscînd printre ei un fost coleg de şcoală de-a lui Simeon, Cyrus Etheridge.

— A căzut? A căzut... ucis sau rănit, imploră ea, dar băiatul nu ştia sigur şi îi ceru iertare pentru ignoranţa sa.

— Nu-ţi face griji, Cyrus, spuse ea împingînd un pumn de dolari legaţi într-o batistă de dantelă parfumată în mîna lui. Dolari verzi. Sînt întotdeauna folositori, îi spuse. Am să încerc să te văd mai tîrziu. Fii tare acum, îi strigă, pe cînd unul din marinarii care păzeau prizonierii îl împingea înapoi.

— Eu mă duc acum, spuse ea celor doi însoţitori ai ei, să-mi găsesc fratele, viu sau...

— N-ai să te duci din nou, nu te mai duci la blestematul ăsta de război! Ai mai fost azi o dată şi la ce ţi-a folosit? exclamă Jimmy. N-o lăsaţi, domnule sergent. Aproape că a omorît-o astăzi.

— Vă ducem acasă acum, doamnă Armstrong. Apoi mă voi duce să văd ce pot afla despre... bărbaţii dumneavoastră. Unul e yankeu şi celălalt rebel, aşa e?

Susannah încuviinţă din cap. Ce altceva ar fi putut face? se întrebă.

— Ai grijă de tine, domnule Dempsey, îi spuse pe cînd încăleca. Îţi... mulţumesc.

Îi dăduse o masă bună şi o băutură tare. Dar, deşi nu dormise deloc după cele treizeci şi şase de ore de marş, insistase să se ducă. *Ai grijă* nu era tot ce ar fi vrut Susannah să-i spună bărbatului acela masiv, dar

era tot ceea ce putuse rosti în acel moment. Avusese de gînd să-i spună că oamenii civilizaţi n-ar trebui să umble să se omoare unul pe altul, că trebuie să existe o cale mai bună, dar rămase să îl privească pe cînd făcea colţul, în ceaţa ce se încolăcea în locul în care fusese un moment mai înainte.

Soldaţi rătăcind pe străzi cerşiră mîncare şi apă toată ziua următoare şi femeile din Washington stăteau în ploaie, împărţind mîncare şi cafea, ca şi Susannah.

— Am să omor nişte rebeli, auzise strigînd în dimineaţa trecută, un băiat cu o expresie îndrăzneaţă pe faţă, pe cînd trecea prin faţa casei ei, împreună cu tovarăşii săi, îndreptîndu-se spre cîmpul de bătaie.

— Dumnezeu e de partea celor drepţi, a Uniunii, spusese un altul, care îşi purta însemnele la vedere, o eşarfă de mătase albastră cu trandafiri roşii, fără îndoială un dar de la iubita lui.

Susannah îl văzu din nou în după-amiaza de după înfrîngerea Uniunii într-o roabă trasă drept prin faţa ei, cu faţa învelită într-o batistă murdară de sînge, la fel de roşie ca trandafirii de pe eşarfa pe care încă o avea la gît.

Curînd după aceea, într-o noapte tîrzie abia se trezise dintr-un vis şi stătea pe jumătate adormită, singură în pat. Auzi o singură bătaie a ciocănelului de la uşă. Sigur era Terry care se întorcea acasă la ea şi alergă în jos pe scări, fără şal, doar în cămaşă de noapte, cu o lumînare în mînă. Grace şi copiii erau deja în spatele ei cînd deschise uşa şi... nu văzu pe nimeni.

Cînd o siluetă în uniformă ieşi din ceaţă, la cîţiva paşi, şi veni şchipătînd spre ea, crezu că vede o fantomă, dar omul o strigă pe nume.

— Trebuia să fiu sigur că sînt... în siguranţă... că eşti chiar tu, rosti cu greu bărbatul.

— Doamne Dumnezeule, Will Chauvenet, eşti rănit rău? întrebă ea.

— Aşa şi aşa, apucă el să spună înainte să dea ochii peste cap şi să-i cadă la picioare.

Două zile mai tîrziu, Will îşi revenise de-ajuns de pe urma umărului său dislocat ca să poată sta în capul oaselor în pat. Era în stare să înghită nişte fiertură de orez cu vin, whiskey, zahăr nerafinat şi apă, adică ceea ce recomndase doctorul pentru refacerea forţelor unui bărbat rănit, slăbit în urma pierderii de sînge.

— Am fost trimis în Vest ca să iau comanda operaţiunilor navale pe rîul Mississippi. Am simţit că trebuie să particip la lupta de la Bull Run, îi spusese el lui Susannah, iar ea i-a răspuns că vorbeşte exact ca o cunoştinţă a ei.

Will voise să plece imediat, dar Susannah nu i-a permis aşa ceva.

După ce i-a lăsat pe Will şi pe copii în grija lui Grace şi i-a trimis pe Dempsey şi Quinllvin înapoi la regimentul lor, Susannah porni în ziua următoare spre Infirmeria Washingtonului, să se ofere să lucreze ca infirmieră, pentru yankei sau rebeli, asta nu avea importanţă, dar nu a fost primită cu braţele deschise. Din contra, a fost trimisă după aprobarea sorei şefe, înţepata domnişoară Dorothea Dix.

Ca o femeie mîndră a Noii Anglii, domnişoara făcuse treabă bună prin închisorile şi sanatoriile din Massachusetts, înainte să vină la Washington ca să-şi pună priceperea în slujba Uniunii. A fost numită supraintendentă a Infirmeriei şi investită cu autoritatea de a accepta sau respinge voluntarele pentru postul

de infirmieră, după cum considera de cuviinţă. Deşi conştiincioasă, era arbitrară, subiectivă, severă şi capricioasă, şi avea principii stricte. Voluntarele trebuiau să fie în stare să scrie, să citească, să gătească, să respecte principiile morale, să se îmbrace simplu şi — pe cît posibil — să fie lipsite de orice frumuseţe. Aici a fost piatra de încercare a lui Susannah.

Domnişoara Dix respinsese multe voluntare şi, cu siguranţă, ar fi respins-o şi pe doamna Armstrong, dacă frumoasa voluntară n-ar fi fost prevenită dinainte. Susannah se prezentă la biroul administraţiei în rochia ei simplă, neagră, de ţară, cu părul strîns sub bonetă şi cu ochelari cu rame groase pe nas ca să întunece oarecum strălucirea ochilor ei.

— Scoteţi-vă ochelarii, vă rog, domnişoară...

Dorothea Dix studia foaia de hîrtie de pe birou, unde Susannah scrisese o descriere a sa.

— Doamnă Armstrong, unde este soţul dumneavoastră? V-a îngăduit să lucraţi cu bărbaţi dezbrăcaţi.

— Nu ştiu unde e, doamnă, răspunse Susannah. Dar ştiu că mi-ar aproba hotărîrea de fi de folos.

Doamna Dix o privi lung.

— Vai de mine, vorbiţi ca o sudistă sau o sufragetă, mîrîi ea.

— Da, doamnă, răspunse Susannah, încercînd să-şi ascundă supărarea pe cînd femeia o măsura critic. Chiar dacă sudistele nu sînt foarte interesate de mişcarea sufragetelor în politică şi învăţămînt, eu sînt.

— Ridică-te, te rog, ordonă domnişoara Dix cu atîta autoritate că, oricît de furioasă a fost şi oricît de sigură că va fi refuzată, Susannah sări în picioare în poziţie de drepţi.

— Arăţi prea bine pentru munca asta, doamnă Armstrong, spuse femeia.

— N-am ce face, spuse Susannah exasperată. Şi nu-i drept să folosiţi un asemenea motiv pentru a mă

împiedica să...

— Dar, proclamă măreţ Dix, eşti stăpînă pe tine, ştii să vorbeşti şi ai un scris citeţ şi îngrijit. Ai reflexe rapide. Vei fi ajutoarea mea.

— Eu vreau să lucrez cu bolnavii şi răniţii, domnişoară Dix, răspunse Susannah.

— Vrei să spui că îţi cauţi bărbatul, nu-i aşa?

Cele două femei îşi scoaseră ochelarii şi se priviră. Domnişoara Dix se aşeză.

— Florence Nightingale a scris că a fi infirmieră e o meserie nobilă pentru cei ce nu pot purta arma într-un cîmp de bătaie. Dar nu e o vocaţie pe care să o urmezi în scopuri politice — pentru a demonstra *drepturile* femeii sau pentru alte interese personale meschine. Ia loc, doamnă Armstrong.

— Am părăsit ţinutul sclavilor şi cavalerismul sudic. Soţul şi fratele meu sînt daţi dispăruţi. Părinţii nu mai vor să ştie de mine şi le-am pierdut pentru totdeauna dragostea. Ştiu ce înseamnă să fii singur. Vreau să îngrijesc şi să-i încurajez pe cît pot pe băieţii aceştia curajoşi care sînt, mulţi dintre ei probabil, pentru prima dată departe de casă. Desigur că am motive personale pentru a mă oferi voluntar, dar sînt sigură că şi dumneavoastră aveţi, domnişoară Dix.

Susannah a trebuit să aleagă. Putea lucra cu Hannah Ropes, sora şefă dintr-unul din spitalele oraşului sau cu Clara Barton, care lucra în tabere sau bivuacuri.

— Clara era îngrozitor de timidă. A avut cîteva crize de nervi, adevărate leşinuri care o epuizau pentru luni în şir. Dar, ca şi dumneavoastră, doamnă Armstrong, scrie foarte frumos şi i-a fost oferită o slujbă la birourile centrale, aici, în capitală. Şoricelul ăsta liniştit din Noua Anglie a întîmpinat compania a şasea din Massachusetts cînd trenul a intrat în depou, în aprilie, şi de atunci i s-a schimbat întreaga viaţă.

—Se întîmplă şi aşa, încuviinţă Susannah.

Domnişoara Dix se încruntă.

— În ziua următoare, cînd oamenii erau strînşi în camera Senatului, Clara le-a adus aţă, ace, batiste şi alte nimicuri foarte necesare, şi le-a citit dintr-un ziar din Massachusetts, *Worcester Spy*. Acum dă anunţuri pentru provizii de tot felul în *Spy*. Cutiile inundă oraşul. Clara, nu ştiu cum, dar a depăşit ordinele obişnuite şi propria sa timiditate şi a reuşit să asigure o căruţă şi un vizitiu care să o ducă pe cîmpul de luptă. La Bull Run a hrănit şi a îngrijit răniţii cu cafea şi pîine muiată în vin. Dumneata, doamnă Armstrong, eşti angajată. Cred că voinţa dumitale m-a cucerit.

— Vă mulţumesc, domnişoară Dix, zîmbi Susannah la plecare, dîndu-şi seama că făcea, probabil, o greşeală.

Avea dinţi prea frumoşi.

— A, şi, cred că ştim amîndouă că, dacă am vrea, am putea purta o armă pe cîmpul de luptă.

Din cauza copiilor, s-a hotărît să lucreze mai aproape de casă cu Hannah Ropes, o altă fiinţă hotărîtă a Noii Anglii, un caracter puternic, o femeie ce se descria pe sine ca *o găină domestică, dar cu aripi de vultur.*

Capitolul 27

Primul om pe care-l văzu Susannah cînd păşi în spitalul Uniunii din Georgetown fu domnul Vincent Collier care fusese însărcinat de către Y.M.C.A. să împartă biblii şi broşuri soldaţilor şi oricui ar fi avut nevoie de încurajare şi salvare. Era mare nevoie de el în Washington. Chiar în holul din la intrarea în spital, domnul Collier se ruga îngenunchiat lîngă un bărbat rănit mortal, iar Susannah simţi nevoia să se întoarcă şi să fugă, la gîndul că l-ar putea găsi pe Terry sau pe Simeon, sau chiar pe amîndoi, solicitînd serviciile funebre ale domnului Collier.

Dar, desigur, nu se putea evapora cum ar fi vrut, mai ales după ce ridică ochii şi privi în jur. Imaginea acelor răniţi care aveau nevoie de ea, o impresionă.

Spitalul Uniunii, în clădirea unui vechi hotel din Georgetown, era o clădire jalnică, cu holuri înguste, ferestre mici şi lemnărie ce sta să cadă. Toate acestea făceau clădirea să fie nepotrivită pentru un spital, de aceea puţini ofiţeri din ambele tabere erau trimişi acolo, doar cei de pe lista: *yankei şi rebeli.* Era puţin probabil să-l găsească pe Terry acolo; şi Susannah ştia asta, dar poate că va da peste fratele ei care se

înrolase ca soldat.

Mulţi dintre proprietarii sudişti, ofiţeri de carieră, mergeau la război ca să lupte umăr la umăr cu prietenii lor, asta era de la sine înţeles. Era mai bine să fii soldat la aristocraţi decît căpitan la nişte ţărănoi.

Sora Hannah Ropes, o femeie cu pronunţate instincte materne, era şefa asistentelor din spital. Îşi salută noua subordonată în grabă, dar cu bunăvoinţă şi se oferi să mai întrebe printre asistente şi doctori despre soţul şi fratele doamnei Armstrong.

— Consideră toţi pacienţii ca fiind fraţii dumitale, doamnă Armstrong, aşa cum eu îi consider fii mei şi le vei face mult bine cu un zîmbet şi un gest blînd. Mulţi dintre bărbaţii noştri, în special cei din Raine şi Richigan, au murit mai degrabă din pricina atmosferei decît din pricina rănilor. E îngrozitor de cald pentru ei în acest oraş torid şi nu e nevoie să-ţi precizez că locul e plin de ţînţari. În această mlaştină ne ştergem întruna frunţile de sudoare, dar ştiu că facem tot ce ne stă în putinţă.

Şi cu asta, sora Hannah o puse pe Susannah să-şi schimbe îmbrăcămintea.

— Citeşte asta, cînd eşti liberă, bineînţeles, îi spuse sora şefă cu o ironie blîndă, strecurînd în buzunarul lui Susannah: *Note despre meseria de asistentă: ce este şi ce nu este de Florence Nightingale.*

Proaspăta asistentă chiar citi cartea, acasă, singură în pat, în nopţile cînd, în ciuda oboselii, somnul o ocolea.

Susannah află de la Florence Nightingale, care fusese asistentă medicală în timpul războiului din Crimeea că, deşi o femeie e din cînd în cînd asistentă, nimeni nu poate învăţa meserie şi deprinderi din cărţi ci doar din practică în spital. Chiar şi acolo, tot ce putea face, era să ajute în alinarea bolnavilor păstrînd aerul curat şi pacientul în condiţii care să uşureze

acţiunea naturii. Susannah încercă. Şi învăţă.

Cu soţul şi fratele mereu prezenţi în mintea sa îşi făcea datoria de la şase dimineaţa pînă mult după ora stingerii. Ziua ei de muncă începea cu făcutul focului, schimbarea aşternutului, deschisul ferestrelor larg pentru ca aerul curat, despre care Florence Nightingale susţinea că este aşa de important (dar nu fusese niciodată la Washington vara) pentru însănătoşire. Asistentele trebuiau să glumească şi să ţachineze ca să-i facă pe *copiii noştri mari* (cum îi numea colega lui Susannah, domnişoara Alcott) să mănînce pîinea de campanie şi să bea apa chioară, iar pe alţii să-i facă să se spele, să se învioreze şi chiar să zîmbească puţin.

Susannah află că doctorul Hargrove Haight, un chirurg slab în meseria lui, dar cu o gură mare, era duşmanul lui Hannah. Durerea nu-i spunea nimic, îşi bătea joc de blîndeţea şi interesul surorii şefe pentru însănătoşirea pacienţilor şi opera mai mult decît era necesar. Un biet soldat făcut harcea-parcea îl fascina pe doctorul Haight, în timp ce nu dădea nici doi bani pe un ofiţer cu vreo zgîrietură. Deşi nu avea niciodată o vorbă bună pentru vreun biet soldat, atitudinea lui Haight devenea servilă faţă de vreun ofiţer trimis din greşeală la spitalul Uniunii şi transferat curînd într-unul mai bun. Cît despre asistente, le considera că ar fi prada lui de drept şi acestea, indiferent cît de frumoase sau urîte erau, pe lîngă celelalte corvoade pe care le aveau, trebuiau să răspundă avansurilor sale. Purtarea sa stupidă şi îngîmfată nu făcea decît să scoată în evidenţă curajul soldaţilor pe care îl avea Susannah în grijă.

Prima dată cînd unul dintre pacienţii ei, un bărbat pe care ea îl îngrijise o vreme, muri, se simţi ca şi cînd ar fi pierdut pe cineva drag. Able Ross zăcuse mai mult de două săptămîni împreună cu alţii, în ceea ce

fusese, în zile mai bune, sala de bal a hotelului.

— Mulţumesc, domnişoară, îi spuse Able Ross lui Susannah într-o zi, răsuflînd cu greu. Cred că... am să mă duc.

Acestea-i fuseseră ultimele cuvinte şi ea fusese zguduită. Sora Ropes şi domnişoara Alcott au încercat s-o consoleze fără prea mult succes.

— A murit demn, bărbăteşte, spuse Louisa. Trebuie să te rogi pentru Able acum. Şi lasă să fie dus de-aici.

— Pînă aproape de sfîrşit, n-a fost în stare să articuleze mai mult de un cuvînt din cînd în cînd, spuse Susannah, iar acum a încercat din greu, să-mi spună ceva... mie. Mă ţinea de mînă cu nici două ore în urmă şi acum, a murit.

— Îngerii au venit şi l-au luat, adăugă sora şefă, iar tu, Susannah, ai fost mînă în mînă cu el. Acum, Able e pe mîini bune. Asta trebuie să te încurajeze.

Sub perna lui găsi un desen mototolit, probabil al soţiei sale şi a doi copii. Susannah tăie o buclă din părul lui ca să o trimită acasă, apoi se duse şi plînse mult, singură.

În aceeaşi noapte, tîrziu, în drumul spre casă, o femeie urmări trăsura lui Susannah, din colţul pieţei Lafayette pînă acasă.

— Domnişoară Butler, domnişoară Butler, dacă dumneata eşti, te rog să mă asculţi un moment! spuse femeia cînd Susannah puse mîna pe mînerul porţii.

Fata, care n-avea mai mult de douăzeci de ani, era zguduită de tuse, abia vorbea şi, la lumina felinarului, Susannah văzu că avea strălucirea ciudată, specifică tuberculoşilor. Boala avea un efect bizar asupra victimelor sale. Unele deveneau, pentru un timp, surprin-

zător de frumoase, uşor amorale. Ochii acestei femei erau strălucitori, obrajii roşii de febră. Tremura şi strîngea o haină veche şi subţire în jurul umerilor. Părea pe punctul de a se prăbuşi şi Susannah o susţinu de braţ, aşteptînd.

— Numele meu este Maggie, spuse fata cu aerul că aştepta ca acest nume să-i spună ceva lui Susannah şi într-adevăr avu un ecou slab în memoria ei, dar nu-şi putu aduce aminte. Tatăl dumitale a fost foarte bun cu mama mea şi cu mine, totuşi...

— Da, da! Cînd a fost asta? întrebă Susannah, nerăbdătoare să afle veşti de acasă.

Majoritatea scrisorilor pe care le trimisese mamei sale acasă cu vapoarele care circulau între Washington şi Dixie, i se întorceau nedesfăcute şi spera ca această femeie să-i dea veşti din Charleston.

— Ei sînt... Bine şi în siguranţa acasă? Tata s-a întors din străinătate?

— N-am avut de-a face cu căpitanul Butler de cînd m-am născut. Nici nu mi-l amintesc.

— Comandorul Butler. E comandor de cîtva timp, o corectă Susannah fără motiv, din obişnuinţă.

— Vezi dumneata, mama mea, Margaret, a rămas săracă lipită cînd tatăl meu a murit pe mare, la bordul navei *Somes*. Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu şi nici pe al dumitale, domnişoară Butler.

Domnişoara Crandell, se clătină pe picioare şi Susannah îşi aminti cine era sau, mai curînd, cine era mama ei.

— Te rog, intră, o invită ea şi fură întîmpinate în hoi de Venetia care se îngriji de musafiră pînă cînd Susannah îşi scoase mănuşile şi boneta.

Puse să se servească o cină uşoară şi merse în salon unde fusese aprins un foc în ciuda căldurii de august din Washington. Maggie Crandell tremura din pricina febrei şi Susannah o făcu să se aşeze pe

divan între perne şi puse un şal în jurul ei. Cînd îi scoase botinele, văzu că ciorapii îi erau găuriţi.

După ce servitoarea aduse tava, Susannah se aşeză într-un fotoliu, pregătită să asculte povestea lui Maggie, tristă după cum putea vedea din înfăţişarea fetei, cînd, auzi un zgomot la poartă... la acea oră nepotrivită. Inima începu să-i bată iute pe cînd se grăbea afară din cameră, cutremurată de speranţa, să deschidă uşa... lui Jimmy Quinlivin.

— Îmi pare rău dacă aşteptai pe altcineva, ridică el din umeri şi, tremurînd, ea îl îmbrăţişă înainte să-l conducă în salon.

Maggie căzuse într-o amorţeală neliniştită, iar Venetia îl salută pe Jimmy care devenise primul ei admirator perseverent, cu degetele la buze, un gest pe care-l luase, fără să-şi dea seama, de la Susannah.

— Cine e fata aceea adorabilă? şopti Jimmy iar Venetia ridică din sprîncene.

— E Maggie Crandell, îi spuse Susannah. Tatăl ei a navigat pe vasul Somes cu ani în urmă. Mama ei l-a cunoscut atunci pe tatăl meu. Într-o oarecare măsură, Robert Crandell a colaborat, ca şi tatăl meu, la fondarea Academiei Navale. Maggie Crandell, cea care doarme acolo, a plătit un preţ greu pentru şcoala aceea.

— Dar cum, doamnă Armstrong? E destul de tînără. Poate puţin mai mare ca mine, spuse Jimmy.

— Pentru că în zilele acelea, nu exista nici o academie navală, ofiţerii erau antrenaţi pe vapoare de antrenament. Pe lîngă navigaţie, băieţii mai studiau la bord matematica şi literatura. Pentru restul materiei era angajat la bord un profesor, adesea unul nu prea dotat, care fugea de ceva sau cineva de pe ţărm. Ofiţerii care se ocupau de navă nu prea aveau timp pentru băieţi, bieţi recruţi. Era ceva zgomot pe atunci cu propovăduitorii Abstinentei, pe la începutul anilor

1840. Ei se opuneau ca tinerii să fie antrenaţi în astfel de condiţii şi, mai mult, să mai primească şi alcool pe deasupra. Aşa încît a fost construit Somes. Era o navă unică, bună doar pentru antrenat ofiţeri şi viitori marinari, aşa cum era tatăl lui Maggie. *Somes* era o biată navă, o jucărie strîmtă şi mică, un experiment care n-a mers. Era joasă, rapidă, dar prea mică pentru suta de oameni care erau la bordul ei în prima cursă. De asemenea, era neobişnuit de greu de mînuit. Chiar şi în cele mai bune condiţii, navigaţia este întotdeauna o meserie periculoasă. Catargul este imens, ancorele sînt grele, nu te poţi baza niciodată pe cabluri sau pe lanţuri şi, desigur, e marea şi vîntul.

La bordul lui *Somes* s-a petrecut ceva groaznic. O crimă de nedescris petrecută pe punte a dus la fondarea Şcolii Navale care era, este condusă de Guvern.

— Ce s-a întîmplat pe *Somes*? întrebă Venetia aproape ca şi cum n-ar fi vrut să ştie.

— Omor, spuse Susannah. A trei oameni din echipaj de către căpitan. Justificarea lui nebunească a fost revolta. Cei trei bărbaţi... băieţi au fost spînzuraţi pentru rebeliune şi complot de piraterie. Unul dintre ei era tînărul tată a lui Maggie. Altul, un băiat obraznic, dar cu siguranţă nu pirat sau rebel, era Philip Spencer, fiu al *Secretarului statului pentru război* pe atunci, John Canfield Spencer.

Venetia înghiţi în sec şi îşi acoperi gura cu mîna.

— Ce vîrstă aveau? întrebă ea, nerăbdătoare.

— Şaptesprezece şi optsprezece. Şi acum îmi fierbe sîngele de furie, încă mă obsedează întîmplarea.

— Te preocupă? A, da, îmi amintesc... şi Maggie se ridică atît cît să ia o înghiţitură de supă şi apoi adormi din nou.

Susannah decise că trebuia culcată imediat. Grace se duse să pregătească odaia pentru oaspeţi înainte

de a aduce doctorul.

— Ei bine, după asta... furtună: tatăl meu, comandorul Butler şi comandantul Franklin Buchanan au fost însărcinaţi să-i obişnuiască pe marinari cu idealurile de onoare, patriotism şi dreptate şi să-i facă să înţeleagă ce se cerea de la ei pentru a avea o bună pregătire. Domnul Chauvenet le-a predat navigaţia, domeniu în care excela.

— Will e destul de deştept, recunosc, spuse Jimmy. Mi-a promis că mă va învăţa şi pe mine, după război.

— Eşti norocos. Will e un profesor strălucit. I-a pregătit atît de bine pentru examenul de locotenent pe studenţii din anii mari, încît l-au cerut la şcoala Navală din Annapolis.

— Ce au făcut Spencer şi ceilalţi doi ca să fie spînzuraţi? întrebă Grace, odată întoarsă în salon. Doctorul e pe drum, îi informă ea.

— Se spune că Philip Spencer era un copil-problemă. Era murdar. bea mult şi întotdeauna avea un trabuc între dinţi. Agresiv cu părinţii săi, nu accepta ordine de la nimeni. De două ori a fost eliminat din marină înainte ca tatăl său să-l trimită din nou pe mare, pentru binele lui, pe Somes. Spencer nu se potrivea acolo, după cum nu se potrivea nicăieri. Un candidat la ofiţerie care se lua de superiori, lucru de neiertat în codul maritim. Fraterniza cu echipajul, le dădea mîncare, ţigări şi alcool şi, după cum se bănuia, droguri. Băiatul avusese întotdeauna toane şi a devenit şi mai capricios după o vizită la ţărm în Liberia, unde putuse intra în posesia a ceva iarba dracului care i se urcase la cap. Dar şi şeful de echipaj de pe *Somes*, Ralph Mackenzie, era la fel de nechibzuit şi de nepotrivit pentru slujbă. Indiferent ce crimă s-ar fi petrecut la bord — dacă s-a petrecut — el n-avea nici un drept legal sau moral să spînzure pe cineva fără judecată. Dar, deşi tatăl lui Spencer avea

multe relaţii sociale, Mackenzie avea şi mai multe, politice. Şi-a făcut propria curte marţială şi a mers pînă la capăt cu crima. Tatăl meu a încercat s-o ajute pe Margaret Spencer, dar viaţa ei fusese deja făcută praf. Nu i-a supravieţuit mult soţului.

— Oh, Venetia Armstrong! exclamă Jimmy, sărind brusc în picioare. Totul s-a întîmplat de mult, nu plînge!

Reticenta fată îşi lăsa din ce în ce mai mult simţămintele să se arate şi izbucni în plîns cînd îi aranjă lui Maggie şalul pe umeri, trezind-o.

— Oh... Domnule... Armstrong. Spuneau că trebuie să-ţi spun ceva.

O expresie nedumerită i se aşternu pe faţă, apoi lumina unui zîmbet.

— Îmi amintesc. Spuneau că trebuie să vă spun că este la...

Susannah sări în picioare şi porni spre uşă.

—Unde e? Unde? întrebă ea.

Maggie murmură un răspuns nedesluşit şi Susannah se duse la ea. Luînd-o în braţe, o întrebă cu toată răbdarea de care era capabilă:

—... draga mea Maggie, te rog, te implor, spune-mi unde e locotenentul Armstrong? Cine te-a trimis să mă găseşti? El? El?

Venetia o convinse pe Susannah să aştepte trăsura, altfel ar fi alergat tot drumul pînă acolo.

Capitolul 28

Cînd Susannah îşi încheie ziua de lucru, fuseseră aduşi la spital şase bărbaţi. Plecase de acolo în grabă, să caute prin alte spitale şi nu i se spusese de noii veniţi, transportaţi dintr-un spital de campanie, unde fuseseră cîteva săptămîni.

În timp ce aştepta să i se aştearnă un pat pe podeaua holului, unul dintre ei îi vorbi lui Maggie Crandell. Fata făcea acelaşi lucru pe care-l făcuse şi Susannah şi multe altele înaintea ei — căuta minuţios şi cu nerăbdare şir după şir, printre feţele spectrale din spitale şi în corturile albe, sperînd mereu să dea peste faţa mult dorită a unui soţ, fiu sau frate sau, ca în cazul lui Susannah, care nu era singura, peste mai mult decît o faţă mult iubită.

— Susannah Butler... aduceţi-o pe Susannah, vă rog, îi spuse soldatul rebel lui Maggie, repetînd cuvintele înainte de a-şi pierde conştiinţa.

O întrebase pe sora-şefă Ropes pentru că numele Butler însemna mult pentru ea şi bolnavă cum era,

Maggie îşi făcu drum în oraş ajungînd în Piaţa Lafayette în aproape acelaşi timp cu Susannah.

Întoarsă la spitalul Uniunii în aceeaşi noapte, într-o frenezie, abia reţinută, de emoţii amestecate, cu speranţa amestecîndu-i-se cu disperarea, Susannah merse în vîrful picioarelor de la pat la pat cu un felinar în mînă, împreună cu Grace şi Jimmy. Încă nu-l găsise pe Terry cînd mai rămăsese doar o singură cameră nevizitată, mică, umedă, la subsolul clădirii. Avea o singură fereastră înaltă şi era folosită doar cînd nu mai era spaţiu. Cu groază crescîndă, Susannah împinse uşa şi intră.

În cercul tremurător făcut de felinar, printre umbre, văzu deîndată că încăperea era goală; erau doar două paturi de fier goale, cu nişte cuverturi împăturite.

— Terry a murit, Grace, spuse ea pe un ton plat. A murit singur, fără mine, fără să ştie cît de mult îl iubesc şi cîtă nevoie am de el, fără să ştie multe lucruri pe care ar fi trebuit să i le spun, pe care avea dreptul să le ştie.

— Ce naiba faci aici, la ora asta, doamnă Armstrong? Pe mine mă cauţi? spuse ironic Hargrove Haight, apărînd în uşă, împreună cu una dintre cele mai tinere asistente, o oarecare domnişoară Brumgart.

— A murit cineva în noaptea asta, domnule doctor Haight? întrebă cu răceală Susannah.

Cînd el dădu din cap afirmativ, ea fu pe punctul de a scăpa felinarul, dar Jimmy i-l luă.

— Doi dintre noii veniţi sînt morţi de-a binelea, doamnă Armstrong. Acum, dacă nu vă supăraţi, ne trebuie această cameră... s-o pregătim, desigur.

— Ei bine, cine erau, domnule, cei care au murit?

întrebă Grace. Care era numele lor?

— Cine erau? Cum dracu' să ştiu? Dar li se întîmplă să mai ştie cum îi cheamă cînd vin la mine, iar acest ultim lot era foarte sărac, doar nişte amărîţi răniţi, nimeni de soi.

— Se mai fac şi greşeli. Îmi caut soţul, ofiţer. Mi s-a spus că a fost adus aici în seara asta. V-a trecut prin mînă un bărbat frumos, înalt, zvelt... cu părul... cu părul castaniu şi ochii cenuşii, atît de adînci, atît de...?

Haight îşi feri privirea.

— Păr castaniu... Ei bine, soră Armstrong, cunoşti foarte bine condiţiile în care vin aici bărbaţii de pe cîmpul de luptă, nespălaţi, indiferenţi la durere după legănatul trăsurii sanitare. Un bărbat, după cîte s-ar părea un ofiţer, a fost mutat de aici, mai mult mort decît viu. Soră şefă, poate ştii ceva detalii.

Grace şi Susannah, urmîndu-l pe Jimmy, ieşiră din încăperea îngustă, lăsîndu-i acolo pe ceilalţi doi.

— Susannah, o strigă Louisa şoptit, venind fuga din partea opusă a holului. Am trimis un mesager la voi acasă să-ţi spună...

Mîna stîngă a lui Susannah îi acoperi buzele. Nu voia să audă ce se aştepta să-i spună Louisa. Spuse ea:

—A... murit.

— Oh, nu, nu, apăsă Louisa şi scutură din cap. Vino! Vino cu mine!

Soarele răsărea şi majoritatea bărbaţilor se trezise să-l salute, ca şi pe asistentele care măturau sala de bal. Erau şi doi vizitatori, Rose Green şi Nancy Phillips, doamne care simpatizau puternic Confederaţia, nu ca mine, spion ascuns, se gîndi Susannah, cunoscută oriunde ca o renegată. Fiind informate despre noii veniţi, se prezentaseră cu coşuri cu mîncare, flori şi îmbrăcăminte şi priviră cu dispreţ la Susannah, cum se apropia de patul spre care Louisa şi acum şi sora

şefă Ropes o trăgeau.

— Oh, Doamne..., se poticni ea. E Simeon! Oh, Sim, Sim, sînt eu Susannah, spuse, apropiindu-se de pat.

Ochii lui verzi, îndureraţi, se fixară pe ea şi se aprinseră de furie înainte de a-şi întoarce privirea.

— Simeon, te rog, nu te purta aşa cu mine. Am venit să am grijă de tine, să te iau acasă.

— Soră, vorbi el cu efort spre Louisa care păşi înainte. Soră, te rog, ia-o pe trădătoarea aceasta de *aici*.

Cele două vizitatoare se uitară la Susannah cu dispreţ şi furie.

— Lasă băiatul în pace, spuse Nan Phillips. Ai să-i înrăutăţeşti situaţia.

— Avem noi grijă de el, lătră doamna Green.

În prima zi a lui Susannah la Washington, aceeaşi doamnă Green o înjurase şi o scuipase pe stradă, iar Susannah fu din nou tentată să-i ceară să-şi vadă de treburile ei, că nu era o doamnă, ci doar un canal împuţit, dar îşi ţinu gura şi îşi îndreptă din nou atenţia spre fratele său.

— Eşti o trădătoare, Susannah, o luda. Ai frînt inima mamei şi a tatei.... şi a mea. Acum du-te.

Simeon nu voia să se uite la ea, dar ea văzu durere şi tristeţe în ochii lui.

— Sînt încă sora ta, insista ea.

El nu răspunse, la început.

— Nimic nu mai este cum a fost odată şi nu va mai fi niciodată, reuşi el să spună şi apoi îşi întoarse faţa îndurerată de la sora lui.

Abia atunci realiză ea ce sacrificase el pentru Confederaţie: piciorul stîng şi braţul stîng pe care-l putea mişca doar cu ajutorul celui drept.

— Simeon, nu sînt o yankee, spuse Susannah, neputîndu-se stăpîni. Trebuia să i-o spună. Oh, frate,

nu sînt o trădătoare, ci spioană pentru Dixie, crede-mă.

Ochii lui rămaseră închişi, dar buzele i se mişcară.

— Simeon, am călărit spre Sud printre linii cu o hartă pentru Generalul Beauregard, o hartă cu atacul plănuit de yankei spre Manassaş. Ştii, desigur, cine a cîştigat bătălia.

Cînd ochii lui se deschiseră, erau umezi de lacrimi. Cînd zîmbi, părea să fie băieţelul ce fusese pînă nu de mult. Aşa slăbit cum era, ameţit de laudanum şi plîngînd, Susannah ştia, schimbările din trupul său tînăr, lăsă să-i scape un strigăt adevărat de rebel şi toţi cei din jurul lui, rebeli asemeni lui, îl secondară, înainte de a izbucni în urale.

Rose Green, împreună cu toată importanţa sa de sine, îşi aruncă braţele în jurul lui Susannah. Cuvintele făcură înconjurul încăperii precum focul în stepa uscată şi Susannah o văzu pe sora Brumgart privind-o indignată, apoi fugi, fără îndoială, să raporteze despre spioană.

De ce nu fusese arestată pe loc, Susannah n-a înţeles şi n-avea să înţeleagă pînă cînd, cîteva săptămîni mai tîrziu, avea să fie reţinută.

— Doamne, Susannah, ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Simeon. Susannah, promite-mi că mă duci acasă să mor sub un cer sudic! Să fiu îngropat acolo!

— Altceva, Sim? îl întrebă ea pe un ton conversativ, neavînd nici cea mai mică intenţie să-l lase să moară. Mai ai altceva de spus înainte de a te duce să te întîlneşti cu îngeraşii care te aşteaptă pe pragul de cristal al paradisului?

— Da, răspunse el. Vreau zece viori să cînte *Tallahassee* după ce tu vei cînta *Dixie*, cînd mă vor lăsa în mormînt.

— Simeon, ai dureri şi febră, dar n-ai otravă în sînge şi nici hemoragie. Îngerii aceia te vor aştepta ceva timp pentru că, cu ajutorul Domnului şi al meu, ai

să trăieşti o mulţime de ani. Ai de gînd să ne ajuţi, pe mine şi pe Dumnezeu? Măcar atît poţi şi tu să faci. Ce s-a întîmplat? întrebă Susannah cînd îl văzu făcînd o grimasă?

— Susannah, cred că l-am văzut pe Terry Armstrong căzînd pe cîmpul de luptă la nici douăzeci de paşi de mine.

Ea aşteptă, apoi întrebă:

—Căzut cum... viu sau...?

— Rănit... grav. Nu ştiu... Nu ştiu ce i s-a întîmplat, sau dacă era într-adevăr el. Simeon strînse neajutorat din umeri. Doamne, Susannah, vreau acasă, în Carolina, spuse el. Vreau s-o văd pe mama şi pe Louly. Asta m-a ţinut în viaţă, gîndul la voi toţi şi, în special,... la copilul nostru.

Acum era rîndul lui Susannah să strige ca un rebel pentru că, în mijlocul a atîta durere şi pierdere, viaţa începea din nou. Prietena ei, soţia fratelui ei, aştepta un copil şi, în curînd, avea să fie un nou Butler pe lume. Merita să strigi pentru asta.

Sora-şefă Ropes o îmbrăţişă pe Susannah cînd aceasta părăsi spitalul Uniunii.

— Ştii, dragă doamnă Armstrong, că sînt o abolţionistă convinsă. Noi sîntem în tabere opuse, dar trebuie să-ţi spun că eşti o tînără nobilă şi o asistentă medicală adevărată. Florence Nightingale ar fi mîndră de tine.

— Sora şefă... Susannah se opri la uşă. Doctorul Haight a menţionat un bărbat care a fost adus aici ieri, apoi transferat în altă parte. Ştiu că e prea mult să sper că pot găsi şi un frate şi un soţ, dar mă întreb...?

— Părea a fi mai în vîrstă, aşa încît mă îndoiesc,

din cîte mi-ai spus, că era dragul tău Terrence Armstrong. Eu nu l-aş mai fi transferat — era într-o stare jalnică; dar un maior de la Departamentul de Război a insistat că îi va fi mai bine într-un loc mai confortabil. Pentru că sînt doar o asistentă, n-am nici un cuvînt, iar pacientul nu putea vorbi, nici măcar cît să ne spună numele.

— Unde-l duceau? întrebă Susannah, dar Hannah Ropes scutură din cap:

— Nu ştiu. dacă aflu ceva...

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine, dragă doamnă Ropes, spuse Susannah pe cînd îşi strîngeau mîinile.

Apoi Susannah îşi luă acasă fratele mai mic, nu în Carolina, doar în Piaţa Lafayette. Atît putea face pentru moment. Era ca şi cînd ar fi avut mica ei infirmerie, cu trei pacienţi la pat, iar ea şi Grace treceau din cameră în cameră cu tăvi, schimburi şi cuvinte de îmbărbătare. Şi Susannah avea nevoie de încurajare. Îngrijorată pentru Terry, în mintea ei, cînd prindea un moment de odihnă, se năşteau imagini de groază, cu el avînd nevoie de ea şi chemînd-o în zadar.

— Îţi voi fi îndatorată cît voi trăi, Maggie Crandell, îi spuse Susannah fetei, după ce-l aduse pe Simeon acasă să-l îngrijească. Pentru că veni vorba, întrebă Susannah, pe cine căutai la spitalul Uniunii?

— Oh, pe nimeni în special, oftă Maggie. Doar pe cineva de care să mă îngrijesc. Cred că mă gîndeam la un fost iubit, Ken Lovell, dar nu mai contează. Am fost singură jumătate din viaţă, mă voi descurca. Trebuia să am grijă de cineva. Am vrut să mă fac asistentă dar acritura aceea de soră şefă m-a refuzat. A spus că sînt prea drăguţă. Ştiu că nu sînt drăguţă deloc. Febra îmi înroşeşte obrajii şi-mi face ochii să strălucească. Ce mai face domnul Armstrong?

— Oh, am uitat să-ţi spun, cu tot tămbălăul ăsta,

spuse Susannah, mirîndu-se de ea însăşi. Fratele, nu soţul meu, te-a trimis după mine.

Maggie păru contrariată şi nelămurită, dar abia a doua zi dimineaţă, cînd nu se putu abţine să se ridice ca să arunce o privire noului pacient, înţelese lumea de ce. Susannah era în bucătărie, dînd o mînă de ajutor, cînd a auzit-o pe Maggie ţipînd răguşit de uimire:

— Oh, Doamne-Dumnezeule! Nu e el! Nu e deloc bărbatul care m-a trimis la tine, Susannah!

Capitolul 29

Terry Armstrong era, într-adevăr, bărbatul transferat de la spitalul Unional. Cu ajutorul relaţiilor lui Will Chauvenet, Susannah află că fusese dus fie la noul şi strălucitorul Spital Judiciar, fie la Patent Office, unde îl şi găsi.

În holul elegant al clădirii, cu dale de marmură şi aspect circular, era spaţiu pentru mai mult de o sută de paturi, deşi în acea primă perioadă a războiului era şocant să trebuiască să ai în grijă un număr aşa mare de răniţi.

Patul lui Terry fusese plasat între doi pereţi de sticlă care prezentau ultimele modele de invenţii: o tiparniţă şi un obiect sofisticat ce folosea vîntul ca energie şi pe care Susannah nu-l putu identifica.

Terry era inconştient. Vinişoarele albastre se vedeau prin pielea palidă a pleoapelor. Buzele frumoase şi pline erau albe şi răsuflarea, grea. Susannah mai văzuse, ca soră, cazuri asemănătoare de multe ori înainte şi părea că eternitatea întindea o

mînă după tînărul a cărui viaţă abia îi mai pulsa în vene. Dacă măcar ar fi apucat să-i spună lui Terry tot ce avea pe suflet, tot ce trebuia să-i spună şi n-o făcuse, minţind prin omisiune; pentru toate astea, Susannah se căia amarnic acum. Poate că i-ar fi fost de ajutor. Dar ce se făcuse nu se mai putea desface şi încercă să nu se mai gîndească la greşelile făcute şi să nu-şi mai reproşeze nimic. Susannah ştia că trebuia să ajungă cumva la Terry. Imediat îl trimise pe Jimmy după un bun prieten de-al ei, un tînăr chirurg militar, doctorul Bill Hammond. Apoi, Quinlivin trebuia să se ducă în Piaţa Lafayette cu sarcina de a aduce schimburi, cămăşi şi mîncare, tot ce putea face mai apetisant bucătăreasa. Bucătăreasa însăşi trebuia să vină mai tîrziu cu mai mult: carne, ceai, budincă de ouă, pîine proaspătă, tot ce putea aduce pentru Terry şi bărbaţii de-acolo.

— Am fost informat că Maiorul Armstrong a fost inconştient mai tot timpul de cînd a fost rănit în bătălia de la Bull Run, îi spuse doctor Hammond lui Susannah cu voce blîndă.

Hammond, deşi abia trecut de treizeci de ani, era un bărbat demn, cu tîmple încărunţite şi fusese doctor militar zece ani înainte de izbucnirea războiului între State.

— După experienţa mea, e destul de mult, poate cam prea mult timp ca să fie aşa inconştient, luptîndu-se între viaţă şi moarte. Şansele pentru o însănătoşire totală sînt... vom face tot ce ne stă în putinţă, dar fii tare, Susannah.

Rănile lui Terry erau parţial serioase. Una era o gaură mică în umăr, o alta un ghem de schije în partea din spate a capului. Găsit inconştient, fusese ţinut într-un spital de campanie pentru prizonieri, lîngă Alexandria.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, Sue, continuă

Bill Hammond, dar Terry şi-ar fi revenit foarte bine dacă nişte incapabili n-ar fi încercat să-l opereze cu un cuţit murdar ca să îndepărteze schijele de la cap. Odată infecţia instalată, doctorii l-au considerat fără scăpare, dar Terry Armstrong i-a sfidat pe toţi rămînînd în viaţă. Şi a rezistat atît de mult, în ciuda tuturor previziunilor încît, în cele din urmă, s-au scuturat de el şi de alte cazuri *încăpăţînate*, trimiţîndu-le la spitalul Unional. Acolo, un tip Napoleon Baker, de la Departamentul de Război, l-a revendicat.

— Şi acum, Bill, spuse Susannah hotărîtă, îl revendic eu ca fiind bărbatul *meu*.

Îl schimbă şi îl spălă îndelung din cap pînă în picioare cu apă rece. Nu putea apela la nici un tratament medical. Tot ce putea face era să se roage, să *facă un pact cu destinul pentru viaţa lui. Privindu-l* cum se lupta să respire, cu obrajii înroşiţi de febră, cu ochii înceţoşaţi, arzînd ca doi cărbuni aprinşi, cînd se deschideau fără să vadă nimic, Susannah ar fi dat orice pe lume pentru viaţa lui Terry, chiar propria viaţă. Dar nu depindea de ea.

Făcea kilometri pe lîngă patul lui, simţind ghiara fricii strîngîndu-i-se în jurul inimii. Îşi aminti ce spur ea mereu sora-şefă Ropes:

— Susannah, vorbeşte-le întotdeauna. Vocea ta, deşi nu e a mamei sau a soţiilor, e totuşi, feminină şi muzicală, ca acea pe care bieţii de ei tînjesc s-o audă din nou. Acel sunet blînd, liniştitor poate fi cel mai bun... *singurul remediu sau încurajare pe care le-o* putem da.

Aşa încît, Susannah îi vorbi lui Terry... şi-i vorbi... şi-i vorbi...

— Aproape fiecare bărbat de aici, de la Patent Office, ca şi cei din spitalele sudice sau nordice, a fost la Manassas şi fiecare bărbat a fost erou la Manassas. Trăieşte, Terry, te rog, dacă nu pentru mine, atunci

măcar ca să culegi laurii eroismului tău, îi spunea ea, tot fără ecou.

O durea tot sufletul.

— Terry, singura mea dragoste adevărată, sînt aici. Am să trimit după Saidee şi Venetia. Aşteaptă-le!

Din nou, nici o mişcare şi ea continuă să vorbească despre orice... mai întîi despre fete.

— Venetia are un admirator, un băiat din New York, Jimmy Quinlivin. O s-o ia după război. Şi micuţa Saidee are doi prieteni *bun* în puştii lui Grace, Esther şi Enoch. Citesc şi vorbesc la nesfîrşit şi joacă cărţi. Ştiu că e un joc de noroc, dar ei joacă pe chibrituri şi se distrează aşa de bine.

Nici un răspuns de la Terry, în afară de un lung oftat.

— Terry dragule, îţi aduci aminte cum Sam Houston a fost acuzat de trădare, ca şi noi. I-au spus lui Sam că e laş pentru că s-a retras din armata Santa Ana. Dar au încetat să-i spună că-i fricos după ce el şi oamenii lui i-au prins pe mexicani, aşa cum a plănuit şi a luat şi Santa Ana.

Susannah îi şterse fruntea, îi sărută mîna şi i-o păstră.

— Vaporul te va aştepta, iubitul meu. *Hull nr. 203* e pe Mersey. Te aşteaptă doar pe tine. E la fel de credincios ca şi mine. Nu vrei să ştii dacă e furioasă sau docilă şi elegantă? Dragule, am două noutăţi... să-ţi împărtăşesc. ţi le voi şopti pentru că... ei bine... sînt personale. Nici *n-ai* să vrei să mă *mai vezi sau* n-ai să-ţi mai aminteşti nimic din ce-ţi voi spune, dar eu oricum îţi spun!

Privi în jur, roşind chiar puţin înainte de a se apleca spre el şi îi vorbi apropiindu-şi mult buzele de ale lui. Buzele îi erau călduţe, încercă ea să se încurajeze, dar la fel de albe. Şi atunci Susannah îi spuse lui Terry despre copilăria ei — culesul de afine, pescuitul la

podul de pe plantaţia Colleton cu nuiele, sărbătorile la Charleston cu toţi verii ei, Colleton şi Butler.

— Nu conta ce făceam, dragule, nu conta cine pe cine necăjea, sau ce fetiţe conduceau o mică rebeliune împotriva verilor mai mari sau a unchilor tineri, ne adunam la pendula din bibliotecă cînd bătea amiaza. Pendula mai e încă acolo, Terry, bătînd minute, ore, zile, în casa mamei din Charleston. Ţi-o aduci aminte; îţi aduci aminte găurica făcută de glonţul englezesc în timpul revoluţiei? Pendula merge într-una, Terry, toţi aceşti ani! Are lemnăria încrustată cu flori şi păsări, îţi aduci aminte? Pendula este semnată şi datată, Terry. Cineva în slujba lui Wm. Marquand a făcut-o în Fleet Street, la Londra, în 1683. Nu a fost făcută de Wm. Marquand însuşi. Îmi aduc ainte cînd bunicul mi-a spus asta. Terry, el a trăit nouăzeci şi trei de ani şi vreau ca tu să faci la fel, mă auzi? Ţi-ar fi plăcut bunicul Colleton pentru că...

Şi vorbi într-una; cînd termină cu rudele, după ce le descrisese pe toate, inclusiv pe fraţii pescari ai tatălui ei, îi vorbi cu voce joasă, pe un ton mai confidenţial, despre ce ea şi el împărţiseră, despre timpul petrecut împreună... şi despre lungile lor ore şi zile de amor... în pădure... pe cîmp, pe navă... cînd plăcerea depăşise tot ce visaseră ei.

— Terry, dragostea mea, pe lîngă amanţi, am devenit prieteni buni şi mai avem atîtea de făcut împreună, atîtea amintiri de creat. Nu mă părăsi!

Cînd spuse asta, mîinile lui se mişcară ca şi cînd ar fi căutat ceva ce ea nu putea vedea.

— Cunoşti legenda marinarului trist, Terry dragule, floarea sălbatică ce creşte pe marginea drumurilor? Mi-a spus-o Louisa Alcott. E o soră cu care am lucrat şi care a scris o carte: *Legendele florilor.* Ei bine, era o fată care îşi aştepta cu atîta dor iubitul, plecat pe mare, pentru a nu se mai întoarce, încît zeii s-au în-

durat de ea şi au schimbat-o într-o floare albastră ce creşte pe marginea drumurilor: *Marinarul trist*. E o floare sălbatică şi are o tovarăşă, *Floarea Reginei Anne*. *Marinarul trist* şi *Regina Anne* cresc împreună. Dar, Terry, dacă nu-ţi revii şi nu vei fi cu mine, zeii mă vor transforma într-o singuratică floare de tapet. Toţi avem nevoie de tine, Lafitte şi Saidee şi Venetia şi eu. Ben Speed te aşteaptă şi el, şi tata şi copilul nostru care creşte, deja îşi mişcă pumnişorul său în uşa încăperii sale secrete şi pe copilul acesta al nostru îl iubesc şi îl vei iubi şi tu, Terry, dacă rămîi cu noi.

— **Terry, te vreau... vreau să fii cu mine. Nu mă părăsi, nu mă părăsi!**

Crezu că îi vede pleoapele mişcîndu-i-se, dar nu fu sigură.

Susannah stătu lîngă Terry în noaptea aceea, şi în altele, moţăind, trezîndu-se adesea, mereu tresărind cu speranţă, pentru a-l găsi mereu ca înainte. Dar unde era viaţă, era şi speranţă şi ea continua să-i vorbească, apoi îi citi din nişte romane ieftine care circulau prin sală, unele despre Revoluţia Americană. Susannah îşi dădu seama că Terry avusese îndeajuns de-a face cu războiul, aşa încît lua altceva: *Malaiska. Soţia indiană a unui vînător alb* de Anne Staples. Într-o noapte, în timp ce citea, aproape doborîtă de oboseală, adormi. Capul obosit îi căzu pe pat.

Cînd redeschise ochii, camera era invadată de lumina soarelui, care făcea să pălească lampa, încă aprinsă. Aerul curat adia şi Terry era treaz. Era palid, slab şi galben, cu barba crescută şi cearcăne adînci în jurul ochilor deschişi; ochii fumurii, plini de dragoste mîngîiau faţa lui Susannah cînd ea îşi ridică capul şi,

fără grai, îi caută mîna.

— Susannah... zîmbi Terry, n-am vrut să te trezesc, dar acum că eşti trează ştii ce aş vrea? O ceaşcă de cafea.

Ea izbucni în plîns.

Hannah Ropes, care îi vizitase des, îi spuse lui Susannah să nu întrebe nimic încă, despre bătălie sau despre lucruri care ar putea să-l tulbure. Doctorul Hammond o sfătui să nu supere pacientul în vreun fel pentru că o rană la cap evoluează neaşteptat. Nu-i dădu voie nici să-i ducă pe Terry acasă, pînă cînd nu va scăpa de febră.

— Şi ce mai face cazul meu preferat? întreba ea în fiecare dimineaţă.

— Ah, sora mea preferată, zîmbea Terry, de fiecare dată cînd ea ajungea la Patent Office.

Pe măsură ce zilele treceau, vocea lui devenea mai puternică, iar zîmbetul mai larg, pînă cînd ea îi revăzu vechiul zîmbet copilăresc care îi făcu inima să-i salte de bucurie.

În ultima zi pe care o petrecu la Patent Office, a saptea zi în care nu mai avea febră, îl îmbăie şi-i perie părul castaniu bogat. Era slab şi neputincios ca un pisoiaş, muşchii îi erau atrofiaţi de săptămînile de inactivitate. Îl şi rase, ţinîndu-i capul în poală. Începu cu foarfecele, ca să scape de partea încîlcită a bărbii, apoi luă o lamă ascuţită. Faţa de om sfîrşit care ieşi la iveală o şocă. Pînă nu îi văzuse faţa rasă, Susannah nu realizase cît de aproape fusese de a-l pierde pentru totdeauna. Şi el citi asta în ochii ei.

— N-am să te cer chiar acum de nevastă din nou, gesticulă el. Pentru că sînt fete cărora nu le place

genul slab. Îl preferă pe cel cu ceva grăsime. Îmi mai dai cîteva zile?

— Te voi lua, domnule, oricum ai arăta. Şi am să te aştept mereu.

— Dar... un sărut? Asta e întrebarea.

— Iar răspunsul e da, spuse ea privind în jurul ei cu neliniște prefăcută. Un sărut, două acolo, nu strică. Oh, Terry lasă-mă să te ţin în braţe, oftă ea după un foarte dulce sărut, nu pasional, dar dovedind un fel de dragoste pe care ea n-o mai simţise pînă acum. Îl pierduse. Acum îl găsise. Nu se mai sătura să-l privească. Nu putea fi îndeajuns de recunoscătoare niciodată pentru acest noroc.

— Terry, îţi aduci aminte ce ţi-am şoptit la ureche acum cîteva zile despre căsătorie şi... altele?

El păru nedumerit.

— Mai şopteşte-mi o dată, îi ceru el.

— Ei bine, domnule, mi s-a cerut să nu tulbur pacientul în nici un fel, aşa încît îţi voi şopti din nou la timpul potrivit, zîmbi ea seducător, dar puţin dezamăgită că va trebui să-i spună din nou despre copil. Dar nu contează, se gîndi ea, e timp berechet pentru toate.

Trei săptămîni mai tîrziu, Pinkerton veni s-o astepte pe Susannah, iar Terry scăpă fugind pe o fereastră prin spatele casei.

Capitolul 30

În seara cînd Pinkerton veni s-o aresteze pe Susie Shadow, cum era cunoscută Susannah, Terry îi smulse jurnalul şi fugi pe o fereastră. El urmări, dintr-un tufiş, cum trupele federale îi alungau fiicele îngrozite din faţa porţii, apoi rămase să asculte la fereastra salonului.

Susannah îl trăda şi el o auzi. Atunci înţelese că suspiciunile lui în legătură cu Susannah erau adevărate: îl trădase, fără îndoială, încă de la început. Privi rapid prin jurnalul ei în timp ce asculta şi descoperi printre desene şi note strategice, mesaje codificate. Terry era în stare să descifreze rîndurile secrete şi descoperi că erau poezii de dragoste. Nu se îndoia că fuseseră scrise pentru Will Chauvenet, Susannah neavînd nici un motiv să ascundă aşa-numita dragoste pentru el.

Terry începuse să se îndoiască de această dragoste, deşi pe atunci nu-i venise să creadă, cînd o ceruse

în căsătorie la Galveston şi, spre dezamăgirea lui, îl refuzase net, lăsîndu-i o vagă speranţă.

A încercat în următoarele luni să facă abstracţie de suspiciunile sale, dar nu reuşise, nu de tot, nu pînă îl găsise la Patent Office şi îi salvase viaţa. L-a ajutat să se însănătoşească cu ceea ce el crezuse că e dragoste adevărată şi devoţiune generoasă.

Şi apoi, cînd în sfîrşit, a venit acasă de la spital, pe cine a găsit printre mulţii invalizi din propria sa casă, pe cine altul decît William Chauvenet. În alte condiţii Terry ar fi fost bucuros să-l vadă. Dar posesiv cum era, îndoielile făcură loc neîncrederii. Se spune că gelozia este boala sufletului, iadul iubitului jignit, aşa încît, atunci cînd Chauvenet părăsi casa din Piaţa Lafayette luînd-o şi pe Maggie cu el, Terry fusese bucuros să-l vadă plecat. Dar ireparabilul se produsese.

Deşi rănile lui Terry aproape se vindecaseră, era încă slăbit din pricina febrei. Astfel o rugase pe Susannah să ducă şi să aducă corespondenţa de la Departamentul de Război. Deşi avea vizitatori de tot felul, nu primea acasă, dacă se putea, oameni cu feţe supte, ochi adînciţi în orbite şi gulere înalte, în ciuda vremii călduroase de afară. Unii aveau accent sudic, alţii nordic, francez, irlandez sau britanic. Veneau seara tîrziu, după toţi ceilalţi, dar atunci Terry şi Susannah nu mai erau acasă pentru nimeni. Ea fu politicoasă, dar rece, nu spuse nimic pînă cînd un marinar englez veni la patru dimineaţa cu un tub lung sub braţ. El şi Terry au stat închişi singuri în bibliotecă timp de o oră, după care acesta plecă cu mîna goală.

— Cine era? întrebă Susannah. Ce prieteni ciudaţi ai, iubitule.

— În treburile pe care le avem noi, şi tu şi eu, nu-ţi

alegi prietenii, spuse Terry, învîrtind în mîini planurile pe care omul le lăsase.

— Planurile pentru *Hull 203*? întrebă Susannah şi Terry făcu semn că da.

— Planuri pentru moment, spuse el. E o navă mare, lungă şi subţire. Va fi gata pentru o primă încercare în mai şi noi vom fi acolo s-o lansăm.

Susannah îl privi cu ceea ce Terry luă drept reticenţă.

— Poate noi, dar poate vei fi numai tu, spuse ea.

Terry nu spuse nimic pentru un lung moment după ce auzi această remarcă.

— Disting o notă de îndoială? întrebă el şi ochii i se îngustară.

— Nu... tocmai, răspunse Susannah, distrăgîndu-i atenţia cu un surîs ameţitor.

Cînd le primeau pe colegele lui Susannah de la infirmerie, se adunau toţi în salon să discute; printre ele, sora-şefă Ropes, domnişoara Alcott, plus yankeul lunecos, cum îi spunea Terry lui Quinlivin, şi o mulţime de politicieni şi militari care păreau toţi fermecaţi de doamna lui. Afacerile se încheiau repede, dar, după aceea, Terry nu mai spunea nimic. Mai tot timpul îi observa pe Susannah şi pe Will şi asculta pălăvrăgeala.

— Toboşarul a bătut pentru retragere şi mi-a sunat

drept în inimă, le spunea Simeon într-o seară, cînd a fost pregătit să vorbească despre Bull Run. Mi-era teamă că asta însemna sfîrşitul. Vedeţi, cînd noi, recruţii, ne antrenam, toţi ofiţerii şi voluntarii erau nedisciplinaţi şi dezorganizaţi, în afara acelora dintre noi care fuseseră la academii sau la şcoli militare. Ofiţerii noştri erau aleşi, iar alegerea lor, după cum ştiţi, era arbitrară. Se desfăşura o adevărată artă a linguşelii de către contestatari şi, brusc, m-am trezit că sînt mai iubit decît aş fi visat vreodată.

— West Point este o şcoală pentru aristocraţi, spuse Hannah Ropes. Toţi comandanţii rebelilor au fost antrenaţi acolo.

— Şi ofiţerii yankei, tot acolo, doamnă Ropes, îi aminti Will. Mi s-a spus că Galveston este la numai opt picioare deasupra mării. E adevărat?

Terry dădu din cap că da, bănuindu-l de intenţii necurate.

— Furtunile, uraganele din golf sînt destul de puternice, spuse Terry. Vînturile pot atinge şi o sută de mile pe oră, spulberînd adăposturi, îndoind acoperişuri. Adesea sînt şi inundaţii.

— S-a ordonat o blocadă a oraşului Galveston, spuse Will. Baloturile de bumbac sînt tot ce au ei ca să-şi apere oraşul, aşa încît, în curînd, drapelul nostru va flutura pe Primăria de acolo.

Terry îşi ţinu gura, dar nu-i fu uşor. Se uită la Susannah, dar ea privea fix la Chauvenet şi nu părea deloc s-o intereseze ce simţea el.

În seara următoare, în loc să stea şi să piardă vremea în salon, privind-o pe Susannah interesată de Will aproape atît cît era şi de el, Terry plecă la plimbare, prima de cînd fusese rănit. Şi asta, Terry se

bucură, o surprinse. Fu plecat pentru mai mult de o oră şi cînd se întoarse, în salon era obişnuita adunătură, dar Susannah îl auzise venind şi veni să-l întîmpine la uşă. Chiar grăbindu-se spre el şi asta îl mai domoli.

— Oh, Terry, oftă ea, ce ţi-a venit să pleci aşa, singur? Se vede clar cît eşti de obosit. Îi luă cravaşa, mănuşile şi-l ajută să-şi scoată haina militară.

— Într-o zi, am să te duc departe de toate astea, într-o adevărată lună de miere, cînd te vei mărita într-adevăr cu mine, spuse el, luîndu-i sînii în palme şi mîngîindu-i cu blîndete pe cînd ea i se lăsa uşor în brate.

— Ce bine e, oftă ea. Ochii li se întîlniră, aproape la acelaşi nivel şi ea îl sărută, împletindu-şi braţele după gîtul lui.

— Deja mă simt ca o femeie măritată, iubitule, casa plină de copii şi musafiri şi zilele pline de muncă şi noi doi aproape prea obosiţi ca... ei bine... să facem dragoste, noaptea.

— Cuvîntul-cheie este aproape, rînji Terry, iritat şi gelos cum era, înainte de a o mîngîia mai amănunţit.

Mîinile îi alunecară de la sînii plini şi moi spre mijlocul subţire şi mai jos, lipind-o de el, în timp ce îi mai fură un sărut. Fu unul decent şi rapid, de data aceasta, apoi redeveniră serioşi. Zîmbind, poate puţin cam prosteşte, se întoarseră la ceilalţi în salon, ţinîndu-se de mînă.

În aceeaşi noapte, Terry mai făcu o plimbare, dar de alt gen, prin trupul vibrant, doritor şi atît de perfect

al lui Susannah care-l aştepta caldă şi pregătită. Îi scosese acele din păr şi o ajutase să se dezbrace, scoţînd articolele de mătase unul cîte unul, precum petalele unui trandafir. Pînă cînd îşi scoase şi el hainele, părul ei de foc se răspîndise pe pernă, buzele îi erau umede şi depărtate, strălucind în lumina lumînărilor. Ea oftă de pasiune şi îl sărută îndelung, mişcîndu-şi picioarele lungi şi graţioase într-o invitaţie tăcută. Pe cînd el îi dădea curs, pierzîndu-se în moliciunea catifelată ce se deschidea pentru el, acceptîndu-l, luîndu-l în întregime, picioarele acelea se înnodară în jurul şoldurilor lui şi ei se mişcară în acelaşi timp, privindu-se în ochi în timp ce pasiunea creştea vertiginos. Mai aveau încă ochii deschişi cînd ajunseră împreună pe piscul pasiunii, combinară dorinţa cu plăcere şi, strigînd, trecură amîndoi prin tremurul dulce şi fierbinte al împlinirii.

— Dacă mă vei părăsi vreodată, spuse Terry, te voi striga din cele mai îndepărtate colţuri ale universului.

O iubea cu adevărat. Nu se putea opri s-o iubească, orice ar fi fost.

— Cum aş putea să te părăsesc, nebun ce eşti? întrebă Susannah, părînd atît de sinceră şi de inocentă încît el simţi că vede pînă în străfundurile sufletului ei prin ochii verzi, limpezi.

Aproape o credea. A doua zi, cînd dădu peste ea împreună cu Will, îşi dădu seama că a avut dreptate să n-o creadă.

Terry era bucuros să-l vadă pe Will plecat, dar nu în

modul în care Susannah îşi lua rămas bun de la el, cu atîta dragoste, pe veranda casei lui chiar cînd Terry intră. Era în braţele lui, sărutîndu-l chiar atunci. Terry descălecă şi îi strînse lui Will mîna cu reticenţă, dorindu-şi să plece cît mai repede.

— Unde plecaţi, domnule? întrebă Terry morocănos.

Dar Will nu păru să observe şi îi răspunse.

— Voi conduce o navă spre Isthmus unde va încărca un cargou de aur de California pentru a-l transporta din Pacific în Atlantic, explică Will. Şi o iau şi pe micuţa Maggie cu mine.

— Crezi că va fi în siguranţă? întrebă Terry muşcînd cu pricepere capătul unui trabuc.

— În siguranţă? Consider, Terry, că nu e nici un pericol din partea Confederaţiei în mijlocul oceanului şi nici nu va fi vreodată. Aerul de mare va fi bun pentru Mags, poate chiar o va vindeca de tuberculoză.

— Aştept cu nerăbdare să ne întîlnim din nou, Chauvenet, poate pe mare, mai mormăi Terry înainte de a-şi lua tălpăşiţa, zicîndu-şi: şi-ţi doresc vînt năpraznic tot drumul.

—Am fi avut o căsătorie solidă, noi doi, o auzi Terry pe Susannah spunîndu-i lui Will cu jumătate de oră mai tîrziu. Nu eşti ca ceilalţi, egoist şi umblînd după cuceriri facile. Ştiu că vei avea grijă de Maggie.

—Mags mi-este ca o fiică, Susannah. Avem nevoie unul de altul. Sîntem amîndoi... singuri, spuse Will privind cu regret spre Susannah.

În momentul acela, Terry, cu o ţigară molfăită între dinţi, se întoarse pe treptele de la intrare şi-i mai strînse o dată mîna lui Chauvenent în semn de rămas bun.

— Încă aici, Chauvenet? întrebă el. Ai să pierzi vaporul, omule, dacă nu te grăbeşti.

Şi cînd el şi Susannah făceau semne de rămas bun oaspeţilor, Terry era foarte furios.

— Ştii, nu e plăcut pentru un bărbat să vină acasă şi să-şi găsească... iubita în braţele fostului logodnic, chiar la uşa propriei case. Încă mai crezi că poţi fi fericită cu el? întrebă Terry.

— Aş putea fi, se răsti Susannah, vexată. Nu-mi plac privirile tale întunecate, suspicioase şi nici întrebările insinuante, ca să nu mai vorbim despre urările de drum bun pe care le-ai făcut! Oh, la dracu' mă refeream la mine şi la Will! strigă ea după Terry care plecase deja.

Deşi nu părea, o auzise şi ea ştia asta. Ce nu ştia era că el n-o credea deloc.

— L-am văzut azi pe Beverly Bland, prietenul tău. E prizonier. Domnul Baker îl tratează destul de rău, îi spuse Terry lui Susannah în timpul cinei.

Erau primele cuvinte pe care i le adresa pe ziua aceea de la plecarea lui Will. Fetele, urmînd exemplul adulţilor, mîncau în tăcere. Simeon nu coborîse la masă.

— Yankeul acela, Baker, este cunoscut drept un om rău, răspunse Susannah.

Deşi Terry nu vorbise cu Susannah, o dorise toată ziua. Abia aştepta să se întunece ca să fie a lui. I se păruse toată ziua că ascultă cum apune soarele. Devenea tot mai iritat, mai pasionat şi mai doritor pe

măsură ce orele treceau. Asta pentru că hotărîse că era mult pentru ei, şi pentru el şi Susannah. Dacă şi ea gîndea la fel, n-a arătat-o în pat în noaptea aceea. Era la fel de caldă, blîndă şi doritoare cum fusese întotdeauna. Era o bună actriţă, conchise Terry, dar dorindu-şi să greşească îi mai ceru o dată să se mărite cu el.

—Cînd mă vei lăsa să fac din tine o femeie cinstită, Susannah? întrebă el.

Stătea întinsă lîngă el, cu o idee de cearceaf abia acoperindu-i curbele blînde ale corpului de ochii lui arzători, dar neputîndu-le apăra de mîinile lui fierbinţi. Îi contura figura memorînd fiecare nuanţă şi curbă, săruta şi mîngîia aşa cum stătea sprijinit într-un cot lîngă ea. Se gustară unul pe altul mai mult decît o dată, în noaptea aceea. Dar Terry nu era mulţumit pentru că urma să fie ultima noapte dacă ea refuza să se mărite cu el. Trebuia să fie a lui cu totul sau s-o părăsească. Nu era cale de mijloc, nu pentru Terry Armstrong şi Susannah Butler. Pentru el, în orice caz, nu.

Devreme, în ziua aceea, cînd se dusese să întrebe de Bland şi laşul acela îi spusese că era din nou logodită cu Will Chauvenet în secret, dar în aşa fel încît ştia tot Charlestonul, Terry fusese tentat să-l ajute pe Baker în interogatoriul lui, dar a abuza de bărbaţi fără apărare nu era stilul lui, nici nu era drept să dea vina pe mesager pentru veştile proaste. Era mai bine să ştie din timp decît mai tîrziu că femeia iubită era

încă o trădătoare.

Așa că, se gîndi amărît Terry, încă o dată se îndrăgostise de o femeie necredincioasă după ce juarase că nu se va mai repeta. Într-un impuls datorat geloziei, după ce îl trădase, o lăsă pe Susannah și jurnalul ei nenorocit să cadă în ghearele lui Pinkerton și ale lui Baker.

Apoi se duse și o scoase din pușcărie. Măcar atît îi datora, reușise el să se convingă singur fără prea multă osteneală.

Capitolul 31

— Terry Armstrong, spion al Confederaţiei? Mă faci să rîd! Alan Pinkerton, slobozi un rîs ca de lătrat spre prizoniera lui, Susannah Butler. Coloialitate. Mai tot timpul găsesc cîte ceva suspect. Cu Armstrong, lucrurile stau altfel. N-am găsit nimic de cercetat în ceea ce-l priveşte pe locotenentul... ăă, căpitanul... maiorul Armstrong. E cît se poate de curat. Mă crezi surd sau prost de-a binelea? Crezi că nu l-am auzit sărind pe fereastră cînd te-am interogat prima dată? Crezi că n-am ştiut că stătea sub fereastră ascultînd totul?

Susannah stătea înaltă şi impasibilă, cu o expresie de dispreţ zugrăvită pe faţa palidă, în timp ce Pinkerton continua să se răţoiască la ea:

— Credeai că ni-l vinzi pe Terry Armstrong ca pe un spion al rebelilor, după cum bine îţi aminteşti. N-a fost prea încîntat de iniţiativa asta a dumitale domnişoară Butler, nici de adăpostirea fostului dumitale iubit sub acoperişul lui.

Susannah părea lovită de această remarcă.

Pinkerton se bucură în sinea lui, deşi ea îşi ascunse în grabă durerea şi confuzia. Această femeie avea ceva stăpînire de sine, se gîndi el morocănos.

— Sînt surprinsă că locotenentul Armstrong, deşi este un şarlatan, v-a vorbit despre nişte treburi atît de personale, dar, din moment ce el a făcut-o, sînt obligată s-o fac şi eu. Domnul Chauvenet a fost cîndva logodnicul meu, Pinkerton, niciodată iubitul meu, explică ea. Încă mă doare cînd mă gîndesc că Terry este cu adevărat un yankeu. Chiar m-am mirat, trebuie să recunosc, de ce nu am fost reţinută îndată ce am dat la iveală că sînt spioană în faţa atîtor persoane la spitalul Uniunii. De asemenea, am fost uimită că Terry v-a putut scăpa în Piaţa Lafayette, aproape ca şi cînd ar fi fost prevenit de venirea dumitale, domnule Pinkerton. Dar acum înţeleg.

— A! A fost prevenit. Nu-ţi dai seama că nu te-am putut aresta pînă cînd nu s-a mai întremat şi n-a mai avut nevoie de serviciile dumitale de infirmieră? Te-a folosit, zîmbi el superior. Ai fost întotdeauna o acoperire pentru el. Tu, negresa care a aşteptat ore întregi pînă am lăsat-o să te vadă, chiar şi copiii care erau cu ea, toţi făceau parte din imaginea lui de agent dublu, domnişoară Butler.

Detectivul insista în mod repetat asupra apelativului domnişoară, odată ce fusese informat că, de fapt, Susannah şi Terry nu se căsătoriseră. Avea nişte gînduri ascunse în ceea ce o privea pe domnişoara Butler şi, deşi nu s-ar fi gîndit niciodată să se căsătorească cu o femeie uşoară, indiferent cît de frumoasă ar fi fost, o legătură era o posibilitate care i se părea grozav de tentantă. Dar ea nu-i cădea în braţe aşa cum s-ar fi aşteptat Pinkerton, dată fiind situaţia.

Susannah nu avea nimic din umilinţa unui prizonier căruia, ca şi unui porumbel în colivie, i se oferă o firimitură, şi nici nu avea aerul graţios al unei flori călcate în picioare. Pinkerton, hotărî să fie foarte sever cu ea pentru a o strînge cu uşa. Îi dădu lovitura finală:

— Şi cine crezi, dragă Doamne, că mi-a dat asta? întrebă el şi-i flutură jurnalul prin faţa ochilor ei frumoşi.

Găsea că este deosebit de greu să doboare această femeie. Mai întîi o voia. Apoi, nu reuşea cu nici un chip s-o înspăimînte. Trebuia s-o lase pe mîinile lui Nappy Baker, dacă se încăpăţîna să nu coopereze.

— Aşa deci, ticălosul acela ţi-a dat jurnalul meu dumitale, domnule! Şi l-ai citit, domnule detectiv? întreba ea impunătoare, aşa indignată cum era. Dacă da—şi roşesc numai la gîndul ăsta — atunci aceasta îmi întăreşte bănuiala de la început că dumneata, domnule, nu eşti un gentleman.

Pinkerton clipi furios şi-i trebui un moment să-şi regăsească vocea, acum furioasă şi jignită.

— Aceasta e ultima insultă la care voi, sudiştii, ajungeţi, acuzînd pe cineva de a nu fi un gentleman. Am fost martor, într-una din raziile mele în sud, deghizat ca soldat rebel în trupele Confederaţiei, cum un soldat de rang nobil refuza ordinul unui ofiţer care nu era de rang nobil. Acesta nu e un mod bun de a conduce un război, domnişoară Butler, cu atît mai puţin de-al cîştiga. Mi s-a povestit despre un soldat aristocrat, bătut de un ofiţer cu latul sabiei pentru că fusese leneş la o paradă.

— Da, da, şi ce urmăreşti cu asta, domnule? suflă plictisită Susannah, nefăcînd decît să amplifice furia şi

jena bărbatului.

— Soldatul acela a scos un cuţit, Doamne, şi l-a înjunghiat pe ofiţer pe loc. Acum n-am să-ţi mai dau exemple de înfumurare sudistă, indiferent ce fel de prizonieră eşti, indiferent dacă bărbaţii ţi-au făcut mereu curte. Înainte de toate ai să-ţi vezi lungul nasului sau... eu nu mai răspund.

— Oh, scuteşte-mă, te rog, de ameninţările tale, căscă Susannah.

— Soţul dumitale sau, mai curînd, amantul dumitale, domnişoară Butler, mi-a încredinţat această carte, această probă, dar pentru că unele dintre cele mai importante pasaje, sînt scrise cifrat n-ajung nicăieri încercînd s-o citesc.

Deschise la întîmplare.

— Ce înseamnă asta? De ce *sh456d 3b65sh t4 488. 3. 64v2*, citi el aspru.

—Înseamnă, domnule Pinkerton: *De ce ar trebui să roşesc cînd spun că te iubesc.* Ştiind chiar şi atît, dacă eşti bun la urmăriri, vei fi în stare să găseşti codul şi să parcurgi întreaga carte, jurnalul meu lejer. Dar dacă o faci, eşti demn de tot dispreţul.

— Îmi va revela şi alte nume din cercul dumitale, domnişoară Butler? se încruntă el. Văd că ai desene ale vaporului Uniunii, *Monitor*, socotit secret. La ce-ţi folosesc?

— Domnule, *Merrimack* care a fost rebotezată de Confederaţie *Virginia* este pictată, de asemenea. Sînt fiica unui ofiţer de marină. Îmi place să mă uit la nave. Deja aţi reţinut în raidul dumitale cu rază lungă de bătaie doi nevinovaţi: pe tînărul Jimmy Quinlivin şi pe Joe Dempsey, care veniseră să mă viziteze. Eliberează-i şi am să mă mai gîndesc, poate îşi dezvălui

nişte secrete importante. Acum, te rog, cheamă-l pe Will Chauvenet, dacă mai e încă în Washington, ca martor. M-a iubit cîndva şi încă o face, sînt sigură. Va depune mărturie pentru mine.

Chauvenet era o personalitate cunoscută şi Pinkerton ezită, neştiind ce să facă. Susannah se întoarse cu spatele la detectiv şi merse la fereastra care dădea în curtea închisorii. Prizonierii erau afară, fluierînd şi rîzînd.

— Joacă un nou joc, numit baseball, domnişoară Butler, care e ca un joc mai vechi, numai că acum se foloseşte o minge. Un cunoscut de al meu, ofiţer al Uniunii, a staţionat în portul Fort Moultrie, în Charleston. Abner Doubleday, dintr-un sat Copperstown, a inventat acest joc. Bărbaţii îl joacă peste tot, pe cîmpul de bătălie, în nord şi în sud, chiar şi în închisori, după cum vezi. Cred că e mai bine decît să joace poker pe bani. L-am încercat şi eu.

— Dumneata? pufni Susannah în rîs. Şi?...

— Nu puteam lovi mingea. Nici măcar s-o prind, aşa că...

Susannah se înveseli şi-şi flutură batista la cineva care putea lovi şi prinde şi prizonierii rîseră şi ei la ea, majoritatea dintre ei rebeli sudişti. Mai erau şi secesionişti din Baltimore şi muncitori la Arsenal sau la Casa Albă, care refuzaseră să jure pentru Statele Unite.

— Nu-mi place acest gen de fraternizare între Susie Shadow şi trădători. Pe urmă ai să duci iarăşi informaţii sudului. Domnişoară Butler, spuse Pinkerton, voi fi obligat să te arunc în gura lupului, un bărbat de o cruzime aparte, care nu are nimic dintr-un gentleman, dacă nu colaborezi cu mine. Colaborează cu mine! o

imploră el. Ţi-am adus cărţi, o oglindă şi un pat decent, ca să vezi că sînt bine intenţionat. Sînt ferme-cat de frumuseţea şi inteligenţa dumitale. Aş lupta şi eu pentru drepturile femeilor sudiste dacă aş avea o femeie sudistă ca tine. Te rog în genunchi, şi detectivul, roşu la faţă şi transpirînd, căzu în genunchi, nu mă fă să te dau lui Baker.

Susannah se uita la el cu repulsie cînd Napoleon Baker, cu o scobitoare între dinţi, intră în cameră.

— Ridică-te, ignorantule. Ce-ai scos de la frumoasa noastră spioană? întrebă Nappy.

— De ce ar trebui să roşesc cînd spun că te iubesc. Mi-a decodificat asta, Nappy, se lăudă Pinkerton. Acum pot să decodific singur.

— Doamnă Armstrong, e posibil să vă fi folosit de această persoană neinteligentă şi slabă şi să-l fi învîrtit după deget, dar eu nu sînt acelaşi gen. Chiar îmi place să scot informaţii de la prizonieri, fie ei bărbaţi sau femei, dar, cînd am de-a face cu doamne, creativitatea face să crească amuzamentul. Nu ştiu cine gustă mai mult procesul, ea sau eu. Sîntem foarte potriviţi.

Gura mică şi răutăcioasă a lui Baker se strîmbă într-un zîmbet cînd se apropie de Susannah şi o conduse spre un scaun în mijiocul celulei, plasînd oglinda pe masă în aşa fel încît Susannah să se poată vedea.

— Ce mîini moi... şi frumoase. Ce păcat ar fi să le stricăm. Vom încerca să nu o facem, aşa că, înainte de a strivi degetele unul cîte unul, vom folosi scobitori... şi Baker scoase una dintre dinţi —înfipte sub unghii. Pune-ţi mîinile pe masă, doamnă, asta sau fă-mi o listă cu toţi spionii complici din nord. Mai ales cu cei

ce-au furnizat detaliile de la întîlnirile din cabinetul Preşedintelui... cine a dus harta *Joncţiunii Manassas* lui Beauregard... Cine?

— Doar nu crezi că am să ţi le spun, Nappy, fără să opun rezistenţă? zîmbi Susannah.

Baker nu răspunse şi scoase un şir de zece scobitori şi un număr egal de chibrituri pe lîngă o pereche de foarfeci mici. Îşi scoase jacheta, întînzînd-o lui Pinkerton.

— Trebuie să stau şi eu, Nappy? Eu plec, bine?

— Stai acolo unde eşti, vierme nenorocit. Tu ai s-o ţii pînă ajunge Gilda aici. Începe prin a o ajuta să-şi scoată rochia. Petele de sînge sînt greu de scos şi va avea nevoie de ceva pe ea, după ce totul se va termina.

Cînd, jumătate nerăbdător, jumătate reticent, Pinkerton încercă să o ajute pe Susannah să-şi descheie nasturii de sus, Susannah îi dădu o palmă răsunătoare, lăsîndu-i o urmă roşie pe obraz. Baker se îndoi de rîs şi se apropie el însuşi de ea.

— Nu e nimic mai plăcut decît un şalbatic sudist care să mă încălzească. Oh, unde, unde e Gilda? se enervă el. O să piardă partea cea mai interesantă. Pinkerton, du-te fuga şi vezi dac-o poţi găsi pe draga mea nevastă. Sigur nu eşti bun de nimic, fraierule.

Baker îşi trase un scaun în faţa lui Susannah şi stătu uitîndu-se la ea.

— Am să aştept. E prea frumos ca să nu fie şi Gilda de faţă, îi zîmbi el printre dinţi lui Pinkerton care se împletici pînă la uşă. O deschise pentru a-i lăsa să intre pe Gilda Baker şi pe Terry Armstrong.

— Locotenent Armstrong, iată şi plăcuta surpriză promisă, ciripi Gilda Baker. Distracţie pe seama tîrfei

tale. Nu-i aşa că Terry al nostru arată iarăşi în formă şi e atît de atrăgător, nu-i aşa Sussie Shadow? Am avut eu grijă de el, în lipsa ta.

— Locotenent Armstrong, o maimuţări Susannah pe femeie, privindu-l cu luciri furioase în ochi, ce întunecat şi slăbit arăţi. Şi tu ai venit să-l ajuţi pe infamul de Napoleon Baker să-mi dezlege limba?

— Eu voi face asta, spuse indignată Gilda, eu îl ajut pe soţul meu. Locotenentul Armstrong nu are de ce să se deranjeze, doar să stea şi să se distreze.

Gilda îşi scoase mănuşile aruncîndu-le deoparte.

La început, pentru un moment, Pinkerton observă că Armstrong părea lovit, văzînd-o pe Susannah în închisoare, sau cel puţin aşa crezu el. Dar aproape imediat, Terry zîmbi, rece şi natural.

— Bună, Susannah dragă, îi spuse el pe un ton plăcut de conversaţie. Am ordine să te mut într-un loc mai sigur, pentru a fi interogată.

— Vă rog să nu-mi vorbiţi pe acest ton familiar, domnule. Sînt prizonier de război. Cer să fiu tratată conform formalităţilor, chiar şi de dumneavoastră. Mai ales de tine, ticălos josnic!

— Oh, nu e grozavă? observă Pinkerton, pe cînd privirea lui Terry se întunecă din nou.

— Ţine-ţi gura aceea nenorocită şi ascultă-mă, se enervă el. Susannah, din momentul în care ai fost prinsă, ai încercat să mă tragi şi pe mine, acuzîndu-mă de tot ce ai putut. Ei bine, ţine minte: sînt yankeu şi sînt al dracului de mîndru de asta. Acum nu-mi eşti de mai mult ajutor decît ziarul de ieri.

— Corcitură! şuieră ea.

— E posibil să nu fiu un gentleman, dar nici tu nu eşti sudista de valoare care am crezut că eşti. Adună-ţi

lucrurile.

— N-ai s-o scoţi de aici pînă nu-ţi dau eu voie, scuipă Baker. E a mea.

Cuţitul zbură atît de repede din mîna lui Terry pe lîngă capul lui Baker, încît nici Susannah, nici Pinkerton nu-şi dădură seama că l-a lovit pînă cînd nu văzură sîngele ţîşnindu-i din obraz.

— Şi asta nu-i nimic, Baker, doar un mic avertisment. Data viitoare nu voi mai fi aşa grijuliu.

Terry îşi scoase cuţitul din perete şi îl şterse de cămaşa albă a lui Baker.

— Acum, iau prizoniera. Dacă ai s-o interoghezi aici, cu toţi sudiştii ăştia ascultîndu-i ţipetele, vei avea scandal. Mişcă din drumul meu, Baker.

Ceea ce Baker, tamponîndu-şi obrazul, şi făcu.

— Nu merg nicăieri cu yankeul ăsta ticălos, spuse Susannah. Nu mă duc cu el! Nu! Mă va chinui! Chemaţi-l pe avocatul meu, pe doctorul meu, aduceţi-l pe Lincoln în persoană, fir-ar să fie! Preşedintele respectă femeile.

— Bătrînul Abe şi-a trimis propria cumnată, o sudistă acasă, oricînd voia să se ducă, le spuse Pinkerton, cu instrucţiuni ca să fie încuiată şi cheia aruncată dacă dădea vreu semn că ar vrea să ajute sau să încurajeze ori să dea informaţii duşmanului. Ei, nu vă uitaţi cu atîta răutate la mine, strînse el din umeri. E adevărat. Acum nu cred să mai spună ceva.

Dar se luă cu mîinile de cap, cînd Susannah o luă de la capăt:

— Bărbatul acesta m-a înşelat. E o persoană demnă de dispreţ, un afemeiat...

Terry ridică mîna ca şi cînd ar fi vrut s-o lovească. Ea nu clipi, el n-o lovi, doar îşi duse mîna la fruntea

încruntată. Pinkerton se gîndi că, totuşi, o speriase, pentru că îşi pusese mîna la gură. Tăcu şi încetă să se mai opună. Îşi adună cîteva lucruri şi îşi trase boneta pînă deasupra sprîncenelor. El îi legă mîinile la spate şi docilă, îl urmă. Nu se mai auzi de nici unul dintre ei multă, multă vreme.

Capitolul 32

Susannah nu folosea aproape niciodată cuvinte urîte, dar explodase văzîndu-l pe Terry cu femeia aceea, Baker, şi să mai fie şi ameninţată de ea. Fusese rănit de modul cum Terry o escortase pe femeia aceea, atît de aproape, aşa crezuse ea atunci, cînd era pe punctul să cadă, simţindu-se pierdută şi trădată, fiindu-i dor de casă şi îngrijorată de soarta lui Simeon şi a fetelor.Ştia că o duc bine cu Grace, dar ea le iubea — îl iubea şi pe tatăl lor — şi asta era adevărata problemă.

Susannah era nenorocită, încercînd să înţeleagă cum de ajunsese într-o astfel de situaţie de

neconceput şi se considera vinovată de tot. Nu trebuia să păţească astfel de lucruri. De obicei era stăpînă pe situaţie. Era prea deşteaptă şi prea raţională ca să-l trădeze pe singurul bărbat pe care îl iubea. Dar chiar asta făcuse.

În celula aceea, cu instrumentele de tortură răspîndite peste tot, cu doi detectivi fără nici un Dumnezeu şi cu vrăjitoarea aceea, Gilda, Terry încercase să evite să se uite la Susannah şi la ochii ei sfidători. Era prea dureros pentru el, dar trebui să-i dea de ştire, cu o clipire din ochi că mai bine şi-ar ţine gura şi l-ar asculta. Înţeiesese, în cele din urmă, îşi dădu el seama, cînd îi văzu mîna stîngă la gură după a treia sau a patra încercare. După aceea, deveni rezonabilă, şi-l urmă, mai mult sau mai puţin docilă.

Terry şi Susannah, cu mîinile legate la spate, fără să vorbească unul cu celălalt, trecură pe lîngă gărzile militare, afară din celulă şi de-a lungul coridoarelor umede, trecură de uşi, dădură colţul şi coborîră treptele închisorii, tot drumul fiind aclamată de bărbaţii de acolo.

— Ne vom întîlni din nou acasă, băieţi, cu voia lui Dumnezeu. Ţineţi fruntea sus, spuse ea fiecăruia pe cînd îşi făceau drum prin acea casă a ciumei.

În sfîrşit, trecură de poarta principală în stradă, unde gărzile îi salutară. Stătură în josul scărilor şi inspirară aerul libertăţii pentru prima dată în două săptămîni lungi. Ea începu să meargă lîngă Terry, dar după cîţiva paşi se întoarse spre închisoare, spre

ferestrele cu rame de lemn.

Cu eleganţa ei firească şi capul plecat, Susannah acceptă un strigăt admirativ din partea colegilor ei şi apoi răspunse cu cel mai bun strigăt rebel pe care Terry îl auzise vreodată.

Susannah avea totul excepţional, incluziv coardele vocale. Ar fi trebuit să se căsătorească cu ea cînd avusese ocazie, se acuză singur, cînd ea încă mai voia să se căsătorească cu el.

— Hai să mergem, spuse el morocănos, luînd-o din loc cu Susannah după el.

— Unde mă duci? întrebă ea cînd trecură prin Piaţa Lafayette şi văzu că locuinţa lor era întunecată.

— N-ai să ajungi în faţa unui pluton de execuţie, Susie Shadow, dacă de asta ţi-e frică, spuse el.

După ce spuse aceste cuvinte, nu se mai auzi nici un sunet în afară de zgomotul paşilor, pe cînd ei treceau prin inima oraşului, spre rîu. Susannah crezu că îl aude pe Terry oftînd o dată, dar cînd se uită la el, faţa îi era imobilă.

— Nu te duc nicăieri. Te-am furat de la închisoare ca să te trimit acasă ca o eroină. Eşti deportată la Charleston, spuse el, îţi datorez asta.

— N-o să te mai cred niciodată. N-aş putea nici dacă aş vrea, dar nu vreau, anunţă ea sentenţios.

Era o minciună. Voia. Şi desigur fusese dezamăgită de el mult timp, dar era prea tîrziu acum să-i mai spună ce avea în minte. Se terminase cu adevărat totul între ei.

— Încrederea e greu de obţinut între un bărbat şi o femeie, chiar şi în cele mai bune condiţii. Ne-am trădat unul pe altul Susannah.

— De ce? De ce am făcut-o, Terry? Te iubesc.

Trebuie să ţi-o spun.

Ca şi el fu pe punctul de a se trăda. Dar se stăpîni.

—Asta n-ajută la nimic acum, răspunse el.

N-o privea, nu ştia cum va reacţiona privindu-i ochii umezi. Simţea lacrimile în vocea ei şi asta era îndeajuns de greu de suportat.

Inima ei se frînse. Începu să plîngă în tăcere sau, cel puţin, aşa crezu, dar nu era aşa, pentru că, fără s-o privească, el scoase o batistă. N-o putea lua pentru că mai avea mîinile legate. El o dezlegă şi ea luă batista.

—Nu mă vrei, Susannah, spuse el. Nu te pot iubi... şi nici pe altcineva.

—Cine eşti, fir-ar să fie... cu adevărat? întrebă ea.

Oricine ar fi fost, îl iubea. Îl voia cu adevărat şi acum că îl pierdea, îşi dădu seama ce bine îl cunoştea, ce bine îi cunoştea ochii fumurii, blînzi şi vocea calmă şi inima caldă, loialitatea şi devoţiunea faţă de lucrurile pe care le iubea.

Îl văzuse încurajîndu-şi copiii, iubindu-i cu fiecare cuvînt.

Îl văzuse împreună cu mama sa, bătrîna aceea singuratică şi cicălitoare şi îşi arătase şi faţă de ea dragostea.

Era neiertător cu bişniţarii şi de neurnit cu nebuni ca ea, faţă de care arătase numai dragoste, iar ea stricase tot.

— Terry, nu poţi impune inimii să iubească, dar îţi aduci aminte ce ţi-am spus în spital despre căsătorie... şi altele? Dacă nu-ţi aduci aminte, ascultă-mă, pentru că...

Dar o făcu tacă, acoperindu-i gura cu mîna.

—E prea tîrziu pentru asta acum. Sînt ceea ce sînt, spuse el, şi asta e ceea ce voi fi mereu.

Nici n-aş cere mai multă, se gîndi Susannah, dar nu spuse nimic.

Terry o luă de umeri şi o grăbi. Ea se împiedică de cîteva ori, dar el o prinse. În sfîrşit, cînd putu zări portul şi nava cu coşurile fumegînde, făcu ceea ce nu voise să facă şi încercase să evite, veni mai aproape de Susannah, îi inhală parfumul, iar părul ei îi mîngîie obrazul. O strînse în braţe şi fugi cu ea. Nu putea pierde cu nici un chip vaporul.

Aşezînd-o pe pasarelă şi dîndu-se înapoi fără un cuvînt, o atingere sau un sărut după care tînjea, făcu lucrul cel mai dificil pe care-l făcuse în viaţa lui.

—Dacă Lafitte e aşa cum o cunosc eu va veni să-şi ceară nepoatele cît de curînd, spuse el.

Îşi duse degetele la pălărie. Nici nu privi la Susannah care văzu că fetele erau pregătite, gata să se îmbarce cu ea. Saidee ţinea de lesă căţeluşul pierdut al doamnei Jefferson Davis. Simeon, învăţînd să-şi folosească proteza nouă, urca încet ţinîndu-se de balustradă refuzînd orice ajutor al echipajului. Şi Grace era acolo, împreună cu Enoch şi Esther.

— Am venit să-mi iau rămas bun, dragă domnişoară Susannah, spuse cu tristeţe Grace, pentru că nu iau copiii cu mine în sud. Ne vom întîlni din nou într-o zi.

Susannah o îmbrăţişă şi o sărută pe Grace şi dădu din cap că a înţeles. Nu putea vorbi, oricum, nu era deloc sigură că Grace avea dreptate şi se vor reîntîlni.

Se întoarse spre Terry pentru ultima dată cu un sîmbure de speranţă în suflet. Era o optimistă incorigibilă, dar, de data asta nu o ajută. El îşi sărută fetele de rămas bun şi, înainte de a pleca, zîmbi silit şi îi spuse lui Susannah:

— A fost un dans voios, iubito. Şi cum spunem noi în Texas — *adios*, Susie Shadow.

Capitolul 33

Benjamin Franklin Speed încă nu putea crede că venise tot drumul din Texas împreună cu texana aceea capricioasă, slabă, severă, dar frumoasă, trebuia să recunoască. Coana Armstrong avea acelaşi tip de atracţie periculoasă pe care îl avea o pisicuţă jucăuşă.

Lafitte (pentru că ajunseseră în termeni amicali) îi era, desigur, de mare ajutor, ţinînd în frîu acel echipaj pe care el îl adunase dintre tîlhari. Dar chiar şi aşa, Ben era cu adevărat bucuros să ajungă la Charleston şi să o lase pe coana Armstrong la uşa coanei Butler.

— Veţi fi aici la miezul nopţii, a spus ea grupului de piraţi în devenire pe care Ben trebuia să-i păzească ca pe deţinuţi. Să nu vă îmbătaţi ca porcii, şi să încurcaţi drumul, aţi înţeles?

— Da, doamnă, răspunseră ei într-un glas, ridicîndu-şi pălăriile şi şepcile înainte de-a dispărea în josul străzii.

Apoi, Lafitte bubui în uşa familiei Butler, folosind bastonul în locul mînerului de la uşă.

— Am venit după fetiţele mele, spuse ea valetului speriat care deschise. Unde naiba sînt? întrebă ea înainte ca însăşi Catherine Butler să apară, privind cu reproş şi întrebă pentru ce era atîta scandal.

— Ce scandal? Am venit după fetele mele, micuţa Saidee şi Venetia, spuse Lafitte.

— Doamne iartă-mă! Dumneata eşti doamna Armstrong şi ai făcut atîta drum din Galveston, din Texas.

Ben observă că modul în care Catherine Butler îi strînse mîna, atît de specific sudiştilor, semăna cu torsul pisicii. Apoi ea îmbrăţişă acel motan texan care era doamna Armstrong şi o trase înăuntru.

— Ben îl observă ea, du-te la bucătărie şi spune-le să te hrănească. Pe ce nenorocit mai urmăreşti acum?

— Nu mai urmăreşte pe nimeni. E cu mine, o anumită Lafitte. Ştiu că sîntem în aristocraticul Charleston, dar acolo de unde vin eu, lăsăm convenienţele la uşă.

Şi aşa Ben intră în casa mare pentru prima dată. Era răcoare şi linişte înăuntru, cu flori în vaze şi covoare mai groase decît cea mai bună pătură pe care o văzuse el vreodată. Podelele erau umede, iar mesele de lemn întunecat. Îi plăcu şi pendula cu o gaură mică de glonte în ea. Mai mult, îi plăcu în mod deosebit să le asculte pe doamne vorbind. Formau o

pereche din ceea ce Ben numea, mari doamne şi fu o adevărată sărbătoare cînd cele două se întîlniră cu doamna McCord în ziua cînd el le conduse la ferma ei. Era o adevărată ocazie să priveşti la cele trei doamne.

Doamna McCord, rigidă, pioasă şi hotărîtă, într-o rochie ştearsă, de casă, întinse mîna impozantei Adella Lafitte Armstrong, cu părul argintat, care era îmbrăcată din cap pînă în picioare în dantele suedeze, ghete de piele şi pălării imense. Şi, spre plăcerea deosebită a lui Ben, era şi frumoasa doamnă Catherine Butler, cu pielea ei de porţelan şi părul minunat, în toaleta ei franţuzească de mătase, la modă, cu multă dantelă, foarte strînsă pe talie şi cu fusta mare cît un clopot de biserică, cum îi părea lui Ben.

Catherine venise cu un scop acasă la doamna McCord şi îl dezvălui de îndată ce fură aşezate la umbra unui stejar, auriu în lumina verii indiene

— După cum bine ştii, doamnă McCord, mi-am pierdut singura fată şi nu ştiu nimic de soarta singurului meu fiu. Nora mea, Louly este însărcinată şi nepotul meu este foarte important pentru mine. Încredinţează-mi-o pe Louly, o voi da în grija doctorului meu la Charleston.

— N-am avut niciodată nevoie de doctor la naştere, mulţumesc mult, doamnă Butler. Nu-ţi încredinţez fata şi pe copilul ei pentru nimic în lume.

Şi aici doamna McCord luă o primă şi hotărîtă înghiţitură de ceai.

— Louly este şi aşa destul de supărată, făcîndu-şi griji pentru Simeon, fără să mai vii şi dumneata cu ideile astea. Are nevoie de mama ei acum. Fratele lui Louly, cel de al treilea fiu al meu, Calvin are o nevastă care şi ea aşteaptă un copil, dar nici măcar umbra ei nu-mi trece pragul pentru că este yankee şi metodistă, pe deasupra. Cînd fiul meu i-a spus că singurii servitori din sud sînt negrii, a spus că nu va pune niciodată piciorul aici, deşi eu n-am avut vreodată vreun sclav. Băiatul meu, Cal, s-a dus să lupte pentru Unionişti, şi probabil că, deja, un glonţ din puşca lui a luat viaţa vreunui frate de-al lui. Nici nu mă pot gîndi la astfel de lucruri.

Doamna McCord spusese clar tot ce avusese de spus.

— Există mai multe feluri de a pierde un fiu... un fiu care ţi-e drag... şi apoi să se întoarcă şi să-şi ia cele două fetiţe pe care tu le-ai crescut. Asta, spuse Lafitte, este de neconceput. de asta sînt aici. Să-mi iau fetiţele înapoi.

Bătu din picior.ca o iapă nervoasă şi nu l-ar fi surprins pe Ben dacă ar fi nechezat, într-atît era de montată.

— Eu mi-am pierdut amîndoi copii, doamnelor. Acest copil al lui Louly înseamnă totul pentru mine şi pentru soţul meu. Comandorul are o sănătate şubredă. A scris din Anglia să spună că încă îşi mai caută copiii, dar că sănătatea i se deteriorează pe zi ce trece. Nu mai avem pe nimeni, doamnă McCord.

Catherine Butler, îşi dădu seama Ben, se aştepta să i se facă pe voie, dar n-avea nici o şansă cu doamna McCord.

— Dacă Susannah ar fi fost fata mea, atît timp cît

aş trăi, aş căuta-o şi aş aduce-o acasă, indiferent ce ar fi făcut. N-aş abandona chiar dacă ar fi ucis sau ar fi devenit yankee.

Catherine Butler păli şi îşi muşcă buzele. Îşi duse o mînă delicată şi cu bijuterii la frunte.

— Fiica mea e moartă pentru mine, doamnă McCord.

— Am auzit că scrisorile ei vin cu zecile pe vapor ca frunzele ce cad toamna.

— Şi ce scrie despre fiul meu şi despre fetiţele mele? întrebă Lafitte, devenind mai interesată în discuţie.

— Nu deschid scrisorile... acelei femei, insistă Catherine. Le trimit înapoi cu vaporul următor. Le arunc în sobă sau în mare. A trădat cauza femeilor sudiste. Nu vreau s-o mai văd, dar aş face orice pentru copilul lui Louly... îi ofer totul!

— Nu, nu, nu, spuse doamna McCord, scuturîndu-şi capul alb. Un copil n-are nevoie de o lume întreagă, Catherine.

Se ridică în picioare părînd cît se poate de hotărîtă.

— Atunci voi veni aici cînd se va naşte, Polly şi voi rămîne pînă va creşte puţin, declară Catherine. Fii atît de bună şi arată-mi dormitorul de sus.

— Cu greu l-ai numi dormitor. E mai mult o mansardă, unde băieţii mei obişnuiau să doarmă şi o vor mai face, mă rog pentru asta. Şi scîndurile sînt crăpate.

— Nu-mi pasă, Polly, replică Catherine. Sînt şi lucruri mai importante decît luxul.

— E îngrozitor de cald vara, iarna e ger, aşa cum e, cu o singură sobă care trebuie umplută toată noaptea. N-am nici mîncarea fină cu care eşti obişnuită. Aici avem, mai ales, cartofi şi cereale...

— Gata, gata, doamnă McCord, spuse Lafitte ca s-o încurajeze pe biata doamnă McCord care, cu siguranţă, era foarte nefericită şi îngrijorată la gîndul de a o avea pe eleganta doamnă Butler ca oaspete permanent. Acum, asta ce mai e? Lafitte tocmai observase o mică procesiune, apărînd şi dispărînd din raza privirii după răsucirile drumului de munte.

Ben, cu ochii lui ageri, o văzuse de zece minute înaintea doamnelor. Ştia că cei care veneau însemna mult pentru fiecare din ele, în diferite moduri. Cînd îi observară deveniră interesate şi coborîră pe drumul de munte în întîmpinarea acelor căruţe.

— Cred că am auzit în oraş că vestita spioană a Confederaţiei, Susie Sadow, vine să-şi găsească mama, spuse Ben.

— Spioana Confederaţiei? întrebă Lafitte.

— Ei bine... da... asta vine cam aşa, spuse Ben, gata să dezvolte, dar pînă atunci nu mai rămăsese nimeni să-l asculte.

Capitolul 34

Susannah era din nou acasă şi, aşa cum îi promisese Terry, era cu adevărat o eroină. Pentru prima dată în viaţa mea, scria ea în jurnal, am leşinat. Asta s-a întîmplat cînd mi-am văzut mama, chiar acolo în faţa casei familiei McCord. Şi exact ca o persană slabă, fragilă, prostuţă, m-am pierdut în braţele mamei. Aşa a aflat ea, fără ca eu să-i spun nimic că-i purtam în pîntece nepotul.

— Draga mea Susannah, îmi spuse mama cînd am deschis ochii şi am văzut lacrimi de fericire în ochii ei, într-adevăr viaţa este cînd sărbătoare, cînd nenorocire. Acum am doi nepoţi pe care să-i aştept şi la care să visez.

E bine să fii din nou acasă. Mama, încîntată cum e de micuţii ce vor veni, este rănită de schimbarea lui Simeon. Are nevoie de mine. Şi Simeon are, deşi o are pe Louly a lui.

Desigur, mama mă iertase înainte de a afla despre

copilul meu sau înainte de a afla adevărata mea poveste, în fine, mare parte din ea. Sînt cîteva mici lucruri trecute sub tăcere pentru totdeauna — scria Susannah pe prima pagină, proaspătă şi albă, a noului ei jurnal, legat în piele, pe care îl găsise în geanta ei de călătorie: *Mai presus de toate, fii sinceră cu tine însăţi/Şi aşa cum noaptea vine după zi,/Nu vei putea trăda nici un bărbat* — scrisese mîna puternică a lui Terry pe copertă.

Era clar pentru Susannah ce voise să spună: îl trădase şi pe el şi pe ea însăşi. Şi ea şi cerul îi era martor că nu voise, dar Terry nu înţelesese, aşa că, oricum, nu mai conta. Povestea lor se sfîrşise, deşi nu şi pentru Susannah şi pentru copilul pe care-l concepuseră împreună, care creşte înăuntrul ei, pe zi ce trecea, adevărata comoară ce îi fusese dată de omul pe care-l iubea şi pe care era posibil să nu-l mai vadă niciodată decît în ochii fiului sau sau fiicei sale.

Fetiţele Armstrong aleseră să stea cu Susannah, o hotărîre pe care Lafitte n-a acceptat-o liniştită, dar cel puţin a acceptat-o cu eleganţă. Rămase şi ea în Charleston ca oaspete al familiei Butler, aşteptîndu-şi fiul care, îi spusese ea lui Susannah, va veni într-o zi să-şi ia copii, dacă nu nevasta. Lafitte nu era o persoană uşor de suportat, îşi spuse Susannah printre dinţi.

Înainte de război, Charleston fusese o localitate renumită, iar cetăţenii lui fuseseră curajoşi tot timpul războiului, distrîndu-se cu excursii (Fort Sumter era un

loc preferat), petreceri şi dansuri. Balul anual St. Cecilia, cel mai important eveniment al sezonului, fusese interzis în această perioadă, deşi domnul Pointsett continuă să organizeze obişnuitul lui mic dejun duminical, la care invitaţiile erau considerate ca o audienţă la rece.

La începutul războiului, privaţiunile nu erau chiar atît de mari. Blocada nu era eficientă. Chiar şi atunci cînd yankeii o întăriră cu nave ale Uniunii, se găsea orez şi produse din statul de jos, din belşug, dar nu se prea găsea sare. Erau şi alte lucruri care lipseau: pantofi, ace, andrele, care erau donate fabricilor de uniforme împreună cu feţe de perne şi jartiere, toate necesare pentru rucsace. Cam pe cînd un spărgător al blocadei Nassau, din Caraibe, ancoră în port şi inflaţia se făcu simţită, criza populaţiei deveni apăsătoare. Nu era necesar nici un efort pentru a face marfa să pară atrăgătoare. nevoia pentru tot felul de lucruri, de la ustensilele de uz casnic pînă la materiale pentru îmbrăcăminte deveni atît de mare încît încărcătura unui vas întreg se vindea în douăzeci sau treizeci de minute. Cea mai simplă pînză pentru rochii era la fel de scumpă ca şi mătasea chinezească, cîndva. În ziua cînd Susannah veni acasă cu un sul de pînză ordinară, toate femeile din casă, mai tinere sau mai puţin tinere, fură foarte entuziasmate.

— Mă înveţi şi pe mine să cos? o întrebă Venetia pe Susannah, încîntată.

Lucrară împreună, croind, tăind şi prinzînd în bolduri şi deveniră cele mai bune prietene. În timpul uneia din aceste şedinţe de croitorie, Venetia o întrebă pe Susannah despre ceva care o necăjea de mult.

— Susannah, îţi aduci aminte cînd citeam din *Ce ar*

trebui să ştie o tînără fată?

— Da. De ce?

Susannah punea o dantelă luată de la un jupon mai vechi la o rochie nouă a Venetiei, în timp ce fata se admira în oglindă.

— Vrei să vorbeşti despre capitolul referitor la femeie şi bărbat? Asta n-ai înţeles?

— Nu, nu. Am crescut, după cum ştii, la o fermă, la marginea sălbăticiei. Ştiu tot despre boi şi vaci, despre cai şi iepe şi pisici şi găini. Era o Discuţie în amurg despre gînduri rele.

— Da, îmi amintesc. Un om se cunoaşte după gîndurile pe care le are ferecate în suflet, zice Biblia.

— Zice că e păcat să ai gînduri duşmănoase, dar... nu pot fi mereu bucuroasă şi mulţumită şi bună cu toată lumea. Gîndurile mele nu sînt întotdeauna frumoase şi doctorul Wood-Alien a scris că Necuratul mă va chinui dacă nu spun: nu sînt supărată, îmi iubesc prietenele, iubesc pe toată lumea. Dar eu nu iubesc pe toată lumea. Nu pot. Acum, am să mă fac urîtă aşa cum spune doctorul?

Susannah o îmbrăţişă pe Venetia şi nu rîse.

— Copil drag, trebuie să nu fiu de acord cu acel doctor experimentat. Nu poţi, desigur, iubi pe toată lumea, trebuie să te mai superi din cînd în cînd şi vei fi întotdeauna aşa frumoasă, chiar şi cînd vei fi bătrînă. Pe cine eşti necăjită? o întrebă Susannah cînd o văzu că zîmbeşte uşurată.

— Pe tata. Întotdeauna ne părăseşte chiar cînd... cînd...

— Cînd crezi că vă iubeşte cu adevărat şi n-o să plece de lîngă voi un milion de ani? Ştiu. Se va întoarce, spuse Susannah, nefiind deloc sigură de

asta.

Venetia deveni o croitoreasă foarte pricepută; atît de îndemînatică încît putea desface o pălărie veche, transformînd-o într-o bonetă nouă, la modă. Pe măsură ce sora sau fratele ei creşteau, tatăl Venetiei era mereu în mintea şi inima lui Susannah.

În noiembrie, Jeff Davis fu ales preşedinte pentru o perioadă de şase ani deşi nu se avea bine cu generalul Beauregard.

Pe 11 decembrie 1861, un incendiu distruse mare parte din Charleston, pentru că majoritatea pompierilor plecaseră să lupte pentru Confederaţie.

În dimineaţa aceea rece de iarnă, fetele lui Terry se plimbau pe malul rîului Ashley, înfofolite în haine de lînă şi purtînd bonete călduroase, cînd zăriră fumul. Primul lor gînd, cum era şi firesc, fu la duşman. Nu era. Susannah se gîndi că era mîna sorţii cea care le făcea un semn despre ce va urma. Yankeii nu vor bombarda oraşul încă doi ani de atunci înainte, dar cînd au făcut-o, frumosul Charleston va fi ras de pe faţa pămîntului. Vom muri cumplit, spuneam noi. Şi aşa am şi făcut-o, scrise Susannah mai tîrziu, în jurnalul ei.

Ardeau golfurile,în port erau nave de război, dar yankeii nu aveau de a face cu incendiul din Charleston, nu direct. Insulele mai îndepărtate fuseseră abandonate, fiind prea dificil de apărat, iar Port Royal fusese cercetat cu o luna înainte de incendiu. Se întîmplase ca generalul Lee să fie în oraş în acea noapte de decembrie, luînd cina în Mills House. Charleston era plin de refugiaţi din insule; se spunea că unul dintre ei pusese un felinar în hambarul unde se adăpostise şi vîntul făcuse restul.

Incendiul începuse, de fapt de la Russell Sash şi de la Fabrica Blind. Clopotele de alarmă începură să sune. Vîntul se intensifică, focul se întinse pînă în East Bay. Scînteile erau purtate de vînt. Cîteva clădiri au fost salvate de oameni, înăbuţind focul cu pături ude. Casa Butler a fost una dintre ele, Casa Orfanilor, alta, dar Catedrala St. John a ars şi clopotniţa bisericii Congregaţiei căzu. Lumea zicea că Dumnezeu nu făcea favoruri.

La lumina zilei, se vedea mai bine cît de dezolantă era imaginea. Proprietarii de plantaţii începură să trimită mîncare în oraş, iar Venetia, Susannah, Lafitte şi Catherine iucrară într-un punct de distribuire a supei pentru cetăţeni afectaţi de incendiu.

Cîteva zile mai tîrziu, Susannah a cărei sarcină înainta, se trezi într-o dimineaţă scuturată de friguri şi febră şi, în curînd avu dureri. Catherine, îngrozitor de palidă, trimise îndată după doctor şi moaşă şi merse să stea lîngă patul fetei, simţindu-se nenorocită, neajutorată şi îngrozită.

Susannah pierdu copilul şi aproape-şi pierdu viaţa. Nu fusese avertizată în nici un fel că lucrurile mergeau rău, dar născu o fetiţă fragilă şi mică, a cărei inimă, după cum îi spusese Dr. Nelson încetase să bată la cîteva săptămîni.

— Ai pierdut mult sînge, Susannah, dar trupul tău ţi-a salvat viaţa. Infecţia s-ar fi agravat, poate ar fi devenit de nevindecat în alte cîteva zile. Acum trebuie neapărat să te înzdrăveneşti. Cînd vei fi sănătoasă ţi va veni soţul tău acasă, sînt sigur că vor fi alţi copii, cît să umple o casă.

Omul era bine intenţionat şi Susannah ştia asta, dar se săturase de speech-ul lui stufos şi-şi întoarse

faţa. Nu mai avea nici gînduri, nici sentimente de iubire.

— A muncit aşa mult după incendiu, fură de acord femeile, adunate să ruleze bandaje pentru trupe.

— I-a ajutat şi lui Louly să se descurce cu Simeon, aşa de întunecat şi de nervos în ultima vreme, spuseră ele. Ce schimbat e băiatul ăsta!

— Catherine n-a fost de nici un ajutor, aşa preocupată cum e de Simeon, şi aşa cicălitoare din cauza asta, cotcodăceau femeile.

— Femeia aceea, Lafitte Armstrong e aşa de zgomotoasă, nicidecum o doamnă în stilul Charleston, se comentă.

— Călărea un cal arab mic, alb...

— Se zice că o pisică neagră...

— ...sau stînd în plină lumină a lunii...

— Doamnelor, doamnelor, vă rog! le imploră Louly. Toate am depins de Susannah, solicitîndu-i timpul şi atenţia, dar a dovedit întotdeauna că are resurse inepuizabile de energie şi dragoste. Dacă micuţa era sănătoasă, dacă-i era dat să se nască şi să trăiască şi să-şi întîlnească tatăl... Nu există întotdeauna o cauză clară, cel puţin nu pentru noi, biete fiinte umane, pentru tot ceea ce se întîmpiă, *nu-i aşa?*

Toate femeile priveau la Louly care urma să fie şi ea în curînd mamă, în cîteva săptămîni. Era frumoasă şi strălucea. Toate femeile fură de acord cu ea, chiar şi cînd spuse că micuţul urma să fie salvarea pentru tatăl lui, singurul lucru care-l va ajuta pe Simeon Butler să-şi găsească din nou felul iubitor şi optimist de a fi.

Şi-apoi, femeile îşi continuară lucrul în tăcere pentru o vreme, fiecare ocupată cu gîndurile ei. În

acele vremuri tulburi erau multe lucruri despre care nu mai erau sigure, întîmplări de zi cu zi pe care nu le mai puteau explica sau preveni.

— Aşa cum se prezintă lucrurile, acum, nu poţi fi sigur de nimic, nici măcar dacă vor cînta cocorii în zori, spune doamna McCord, gîndind cu voce tare.

Fizic, Susannah se restabili, dar inima îi era împietrită. Se plimba singură pe cheiul din Charleston, indiferent de vreme, la orice oră, ca o nevastă de marinar într-o plimbare de văduvă. Undeva, ascuns în suflet, deşi n-o ştia nici ea, optimismul încăpăţînat din ea încă îl mai dorea pe Terry înapoi şi asta o remontă.

Pe la mijlocul lui ianuarie, Louly muri în durerile facerii, dar lăsă în urmă un băieţel frumos. Cînd doica nu era cu el sugea batoanele de zahăr pe care i le dădeau bunicile lui şi gîngurea. Tatăl lui era mai întunecat ca niciodată. Catherine Butler ofta. Polly McCord susura cîntece de leagăn micuţului, cu lacrimi alunecîndu-i pe obrajii plini de riduri.

În martie, vasele militare *Monitor* şi *Merrimack* luptau destul de aproape, la Hampton Roads. Şi primăvara veni din nou, parfumată, blîndă şi veselă. Susannah încetă să mai privească întruna marea şi se mută din Charleston la plantaţia Colleton, unde mergea des în pădure să-şi petreacă zilele, într-o poieniţă care începea chiar de la gardul grădinii, undeva lîngă rîu. Era şi o boltă de viţă de vie peste pietrele acoperite de muşchi. Pămîntul era moale şi florile de merişor o făcură să viseze din nou.

Nu ştia dacă Terry era mort sau trăia, dar mergea acolo, în acel loc singuratic, doar ca să se gîndească la el şi la ce se întîmplase între ei. Şi tot gîndindu-se îşi dădu seama că, asemenea lui Lafitte, deşi ea avea alte motive, nu s-ar mărita cu altul.

Nimic nu se compara cu modul în care îl iubea pe cel care ieşise din viaţa ei pentru totdeasuna.

Dar Susannah se alina singură. Şi, într-o noapte, spre sfîrşitul lui aprilie, veni la acest loc al lui Terry, cum ajunsese să-l numească, pentru a privi cerul plin de stele printre crengile unui copac abia înfrunzit. Privea spre cer cu capul dat pe spate. Sufla vîntul. Prizonieră a unei ameţeli minunate, simţi pămîntul învîrtindu-se. Oriunde în jurul ei, lucrurile respirau în întuneric. Ştiu că îi era bine, chiar aşa singură cum era.

Şi, deodată, nu mai fu singură.

— Am venit să iau ce este al meu de drept, spuse Terry de undeva din întuneric.

Susannah nu putut face nici o mişcare. Era parcă o fantomă şi era atît de... desăvîrşit, cu ochii lucind, cu părul lung, strălucitor şi ondulat în jurul gîtului. Braţele se deschiseră larg şi o cuprinseră. Buzele lui întredeschise mîngîiară şi gustară mult înainte de a le devora pe ale ei.

Şi, bineînţeles că ceru ce era al lui. Se afundară împreună în pămîntul cu miros de muşchi al poieniţei, trupurile flămînde de dragoste atingîndu-se, mîinile lui fine şi puternice mîngîind-o, luînd încă o dată ceea ce

era a lui dintotdeauna. Înainte ca trupul lui să alunece deasupra ei şi să se mişte în ea, înainte ca ea să închidă ochii şi să se abandoneze extazului şi iubirii, văzu o constelaţie întreagă, perfectă, a Lebedei, plutind deasupra lor.

In jurul războiului dintre Sud și Nord, ei și ea, din tabere diferite, sînt mînați de aceeași pasiune. O pasiune ce se va dovedi mai primejdioasă decît războiul însuși.

Frumusețea sălbatică a sudului

Cînd logodnicul ei a rupt legătura, Susannah Butler, o frumusețe a sudului, își savura în secret libertatea recîștigată. Dar locotenentul Terry Armstrong, un străin tulburător de frumos, încercă să o convingă că, în timp de război, o femeie are nevoie de protecție. Pe Susannah o scandaliza cererea lui în căsătorie – onoarea ei nu avea nevoie de protecția unui yankeu încrezut. Totuși, Terry dovedi că îi cunoaște cele mai intime dorințe – și, cu pasiunea lui fierbinte și îmbrățișarea-i irezistibilă, nu se sfii să o copleșească așa cum nici un bărbat nu o făcuse înainte.

Soldatul înalt și întunecat

În uniforma lui albastră de nordic, Terry Armstrong are sufletul fierbinte al sudistului. Și, ca toți bărbații din sud, știe să aprecieze exploziile de pasiune – exact ceea ce Susannah Butler îi putea oferi. Nu numai frumusețea ei l-a captivat, ci și firea ei neliniștită – în care se regăsea întrutotul. La era femeia pe care să o îmblînzească și de care să se lase îmblînzit – un foc pe care numai dulcile nopți ale sudului îl mai puteau potoli.

Lei 1900

BEST SELLER